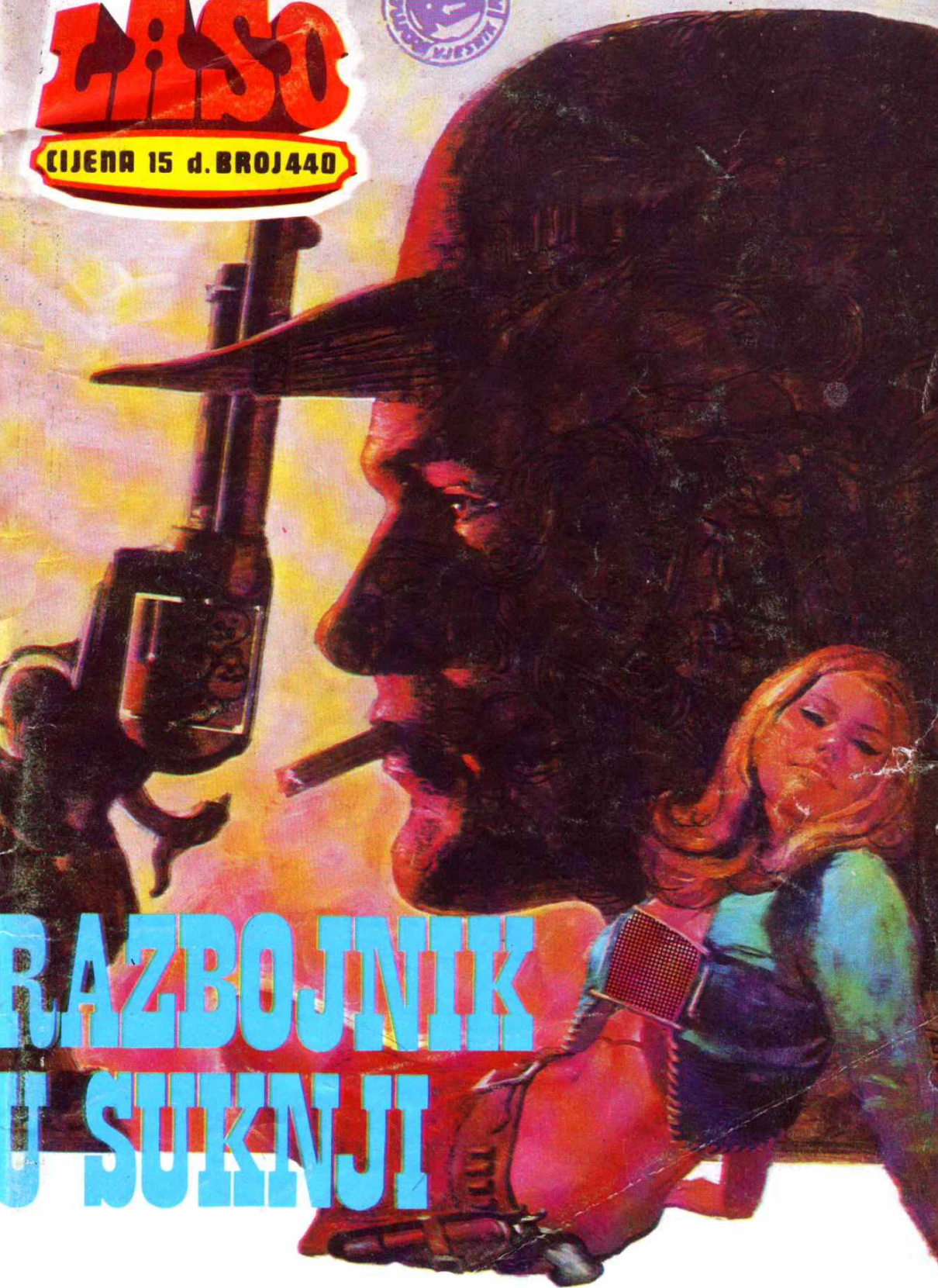

WESTERN ROMAN
LASO

CIJENA 15 d. BROJ 440

RAZBOJNIK U SUKNJI

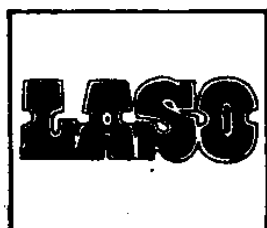

Hondo Latimer

RAZBOJNIK U SUKNJI

LASO 440

HONDO LATIMER: RAZBOJNIK U SUKNJI

Naslov originala: **CIGARETTE-JOHNNY**

Recenzija: **Mladen Stary**, književnik

Copyright: **Zauberkreis-Verlag, Rastatt**, posredstvom **G. P. A. München**

Prijevod: **Julije Knežević**

Grafički urednik: **Ivica Bartolić**

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, Tomislav Butorac, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Soljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender. – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan – Izdavač: **RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik«** n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: **»Laso«**, Redakcija **»Romani i stripovi«**, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: **RO Stamparska djelatnost »Vjesnik«** n. sol. o. – **OOOR** Novinska rotacija n.su-b.o. i **OOOR TM** n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) **»Vjesnikova«** Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 **SOUR »Vjesnik«**, Interna banka, s oznakom za **»Laso«**. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za **»Laso«**).

Ekonomska propaganda: **»Vjesnik«**, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Vitki je mladić lijepo oblikovana lica sjedio na velikom sivom konju kao da je srastao sa životinjom. Jurili su poput rakete.

A nadaleko najbrži konj doista se i zvao Raketa.

Mladić je bio poznat pod nadimkom Cigarette-Johnny. Dakako, ljudi bi ga većinom podbadali zbog njegove nježne građe i nazivali Svrćom ili Mališanom.

A to je često potcjenjivanje vrijedalo Johnnija. Bio je to njegov veliki problem: nitko ga nije cijenio u zemlji ljudi natprosječnoga rasta.

Međutim, kad bi Johnny, kao sada, jurio na Raketi, sve bi to bilo zaboravljeno.

Kobila – predvodnica krda divljih konja – jurila je prema malom jezeru. A kad je krdo ušlo u kanjon s druge strane jezera, lov je za danas bio završen.

Johnny je tjerao svoga konja. Izvukao je iz Rakete i posljednji atom snage.

Zaslijepljen, odjednom sklopi oči...

Jarko se svjetlo niskoga sunca prelomi u svjetlucavoj površini jezera.

Johnny najprije osjeti probadajuću bol u očima, a zatim kako više ne sjedi u sedlu, već leti zrakom.

Odmah zatim tresne na tlo. Odjednom oko njega zavlada mrki mrak.

I

Kada se Johnny osvijestio, osjeti vlažni rubac na čelu. Zaškilji ispod ruba rupca. Držala ga je neka sitna, nježna ruka. Pogled mu klizne uz čvrstu, zaobljenu ruku što je bila gola sve do lakta.

– Osjećate li se bolje? – zapita ga, glas pun sućuti.

Johnny se lagano okrene i zaviri u čarobno djevojačko lice. Par velikih, sivih očiju zabrinuto ga je promatrao. Glava mu je ležala u krilu djevojke. S uzdahom olakšanja, Johnny sklopi oči.

— Jadni mladić! — promrm-lja djevojka.

Johnny opet otvori oči i poč-ne uživati u tom čudu.

Nikada mu nije bilo stalo do žena. Uvijek su mu se rugale, podjednako kao i muškarci. I zbog toga je izbjegavao čitav ženski rod. Njegov je prkos išao tako daleko da se spetljao s družinom surovih konjokradica. Pri tom je sam sebe uvjerio da je za to kriv samo taj prosti svijet, jer je dopustio da od Cigarette-Johnnyja postane očajnik.

— Osjećate li se bolje? — zapita ga djevojka. U glasu joj zatitra prizvuk nestrpljivosti. — Rado bih pogledala što mogu učiniti za jadnoga konja!

— Raketa! Zbogom, što se dogodilo sa sivcem?

Cigarette-Johnny odmah ustane. Konj se ispružio na zemlji. Kada mu je Johnny prišao, uzaludno je pokušavao ustati. Iz nozdrva mu je dopiralo njištanje, sasvim slabo i bolno, tako da je Johnnyju paralo srce.

— Jadnik... slomio je kralješnicu — reče djevojka. — Bojim se da ćemo ga morati ustrijeliti.

Johnny zajeca i baci se konju na vrat.

— Raketa... — prostenje Johnny. — Svi prokleti mustanzi ovoga svijeta nisu zavrijedili tvoju nesreću...

Djevojka klekne pokraj njega, naizmjenice milujući Johnnyja i konja.

— Znam što osjećate — reče s puno sućuti.

Johnny se uspravi.

— Nikada... otkako živi... nije pao, gospodice! Ne razumijem...

— Pogledajte ovo! — Djevojka ispruži ruku. — Pali ste s njim s pet metara visoke terase. Pa koji konj ne bi nastradao?

— Zasigurno ga je zaslijepilo svjetlo što se odrazilo od površine jezera — Johnny pokuša obraniti sivca. — Kao i mene! Inače bi se valjano dočekao i uspio bi.

— Vjerujem vam — reče djevojka — ali sada trpi... Jadni konj... eto, imate kol't!

Johnnyjevo se lice opet ukru-ti. Shvatio je. Mora ustrijeliti ono što najviše voli... mora se podvrgnuti najtežoj kušnji. Podigne se na noge i izvuče oružje.

— Ako je to... ako vam to pre-teško pada, ja ću to učiniti — ponudi se djevojka.

Johnny pogleda u to lice pre-puno sućuti i obuzme ga duboka zahvalnost. Ipak se bojao da njezina ruka neće biti dovoljno mirna, da bi mogla promašiti Raketu.

— Ja ću to učiniti — reče zlo-voljno, zauzme stav i nacilja.

Čim je prasnuo hitac, zatakne oružje u korice, prekrije lice objema rukama i otetura do stije-ne s koje su pali on i sivač. S nekim čudnim glasanjem, što je očito izražavalo duboko žalje-nje, djevojka pođe za njim, blago mu položi ruku na rame i stane ga tješiti.

I od tada sve se izmijenilo za Cigarette-Johnnyja koji je za-pravo odabrao život zlikovca i očajnika.

Iskrena djevojčina sućut učini ga njezinim vjernim prijateljem.

Naposljedku pride uginuloj životinji i rasedla je.

— Pričekajte. Dovešću vam

konja. — Djevojka se okrene i htjede poći k svojemu konju što ga je u blizini vezala o drvo.

— Kako... zar imate još jednoga konja? — zapita je u čudu.

— Zar niste vidjeli ono stablo stado konja pokraj jezera? Moji su. Neki su sasvim pitomi — ponosno nastavi djevojka. — Toliko su pitomi da mi prilaze na otvorenom pašnjaku.

Johnny je začuđeno promatrao konje što su pasli. Ima ih tridesetak, procijeni, uglavnom vranci i kulaši... a svaki je konj očito punokrvni »morgan«!

— Tà, nećete, valjda, takve konje držati na slobodnom pašnjaku? — začudi se Johnny.

— Dakako — suglasi se djevojka. To je idealan pašnjak za konje. I svi su toliko pripitomljeni da ih u svako doba mogu okupiti.

— Ali... ali, kako? — promuka Johnny.

Djevojka se nasmiješi.

— Nova sam vlasnica ranča »Three C«. Zovem se Kate Bromley. Bavim se uzgojem stoke, no konji su mi strast.

Sada je zapravo bio red da i Johnny kaže svoje ime. Ipak, on propusti zgodu. Cigarette-Johnny nije želio da baš sada priča o tome kako se »uzdigao« do očajnika i konjokradice.

— Ali poslušajte, gospodice Bromley...

— Gospodo Bromley! — ispravi ga sa smiješkom.

— Oprostite! — Johnny pocrveni. Eto sada se navrat-nanos zaljubio u udatu ženu! Sabére se, i nastavi: — To je doista dobar pašnjak. Ali zar ne mislite da bi na taj pašnjak mogli zaći i konjokradice? Zar biste doista

htjeli da ti lijepi konji odjednom nestanu?

— Srce bi mi prepuklo — prizna Kate. — No, ne vjerujem da bi koji konjokradica bio toliko glup da ukrade konje koji su tako upadljivi. Osim toga, dobro su čuvani.

Pa što je još mogao kazati da bi je uvjerio u opasnost što prijeti konjima? Zar i to kako sâm pripada družini uspješnih konjokradica?

— U ovoj su zemlji mnogi ljudi izgubili dobre konje — reče tiho.

— Ali to nisu bili punokrvni »morgani«! — uvjerljivo će djevojka. — Prema tome, dovest ću vam konja, a onda odjašite sa mnom na ranč. Pokazat ću vam sasvim drugačije konje.

Zašuti i zamišljeno ga pogleda. Za trkaće konje na ranču bio joj je potreban dobar jahač. A taj je vitki momak upravo odgovarajuće težine i posve je očito da voli konje. Djevojka ipak odluči da više sazna o njemu prije nego što mu ponudi taj osjetljivi posao.

— Vrlo ću rado pogledati konje — reče Johnny — no učinit ću to kasnije. Sada sam u žurbi. Ne morate uhvatiti konja za mene, jer sam ostavio još jednu životinju u blizini da bih ih mogao mijenjati. Sedlo ću moći odnijeti.

Johnnyju padne na um da ga Bat Stenhouse, vođa družine konjokradica, Dub Clarke ili Flash Hooker zacijelo već traže i da bi se mogli pojaviti u svakom trenutku. Nikako nije htio da njihovi požudni pogledi padnu na punokrvne »morgane« što pripadaju toj djevojci. Premda se Kate tome protivila, jer

još nije bio sposoban za pješaćenje, Johnny podigne teško sedlo naglim trzajem i htjede se okrenuti.

— Trenutak samo! — zaustavi ga Kate. — Kako se zapravo zovete? I na kojem ranču radite?

Johnny joj objasni bez nekog osobitog ponosa:

— John Tompkins s »Diamond A«. Ljudi me većinom zovu Cigarette-Johnny.

Kate zamišljeno pogleda za njim. Već je čula za Cigarette-Johnnyja. Ovdje su ga smatrali nadaleko najboljim jahačem i najlukavijim konjokradicom.

II

Već nekoliko dana kasnije dogodi se ono čega se Johnny pribojavao. Flash Hooker, koji je radio na ranču »Bar Dot«, dojaše uvečer na »Diamond A« da bi porazgovarao s Johnnyjem i Dubom Clarkeom.

— Mladići — likujući najavi Flash — golema nam se sreća ispriječila na putu! Ona žena što je preuzela ranč »Three C« ima najljepše stado »morgana« što ćete ga ikada vidjeti. Djevojka je toliko glupa da drži konje na otvorenom pašnjaku. Ubrat ćemo nekoliko tisuća zelenjaka, kažem vam! Već sam porazgovarao s Batom. U nedjelju sva ćemo trojica onda biti slobodni, dovest ćemo mu konje.

— Hej, već čujem kako mi dolari zveckaju u džepu! — obrađuje se Dub Clarke.

Na čuđenje svojih drugova, Johnny će mu gnjevno:

— Ništa od toga, nitkovi! Konje te žene ostavit ćete na miru.

Zurili su u nj razjapljenih usta.

— Mislio sam sasvim ozbiljno — reče Johnny. — Tako možete kazati i Batu.

— Pa što je s tobom? — zapita Dub Clarke. — Zar te obuzeo strah?

— Nikako, ali neću dopustiti da opljačkamo ženu.

— Da, istina, zadobio si udarac po glavi survavši se s Raketom niza stijenu! — naruga mu se Flash Hooker. — Samo nemoj sebi umišljati da si toliko važan... možemo i bez tebe!

— Ostavite te konje na miru, kažem vam! — poviče Johnny u bespomoćnom bijesu. Ali time samo izazove smijeh u kojem se mogla nazreti i opasna prijetnja.

U nedjelju Johnny stigne na ranč »Three C« gotovo nepristožno rano. No unatoč tome pronade Kate pokraj obora. Žena ga pozdravi prijazno, na način koji ga nije uznemirio unatoč njegovoj uobičajenoj plahosti pred ženama. Činjenica što je udata također mu je olakšala ophođenje s njom.

Kate mu pokaže svoje najmilije životinje, prvorazredne trkaće konje što ih ipak nije držala na otvorenom pašnjaku, unatoč svojoj bezbrižnosti. Johnny je bio oduševljen.

— Potrebno im je kretanje — reče mu Kate. — Zar ne biste htjeli iskušati Oregon Lada? Ja ću uzjahati onu vranu kobilu tamo?

Oregon Lad ili Oregonski zdrijebac bio je velik kulaš svijetle grive. Dakako, Johnnyju ne bi bilo ništa draže nego uzjahati upravo njega, za nj bi to bio doživljaj koji bi čak nadmašio njegova iskustva s Raketom.

Bio je to općenito sjajan dan

za Cigarette-Johnnyja, barem isprva!

Kate je bila začuđena sigurnošću kojom je Johnny jahao vatrenoga konja, kao i brzinom što ju je izvukao iz njega. Zahvaljujući svojoj maloj težini, Johnny je bio rođeni jahač za trke.

I životinje kao da su bile oduševljene probnim jahanjem, pa Johnny predloži da odjašu do onih »morgana«. Dok su onako jahali, u njih se dvoje pobudi neki osjećaj jahačkog drugarstva. Johnny je zbog toga bio neobično sretan.

Međutim, čim im se otvorio vidik do jezera, za Johnnyja je taj dan postao loš.

Na jezeru nije bilo »morgana«!

Johnny se gotovo gušio od gnjeva. Smatrao je da će njegovi drugovi pokušati krađu tek predvečer.

— Možda su odlutali u ovom smjeru — proštenje Johnny i pojaše gotovo punim trkom od brežuljka do brežuljka, ne osvrćući se ni za kakvim tragom.

Kate nevoljko strese glavom. Ta ipak nije smio tako postupiti sa skupocjenim trkaćim konjem! No Johnny je bio gluh za njezina predbacivanja, i tako joj nije preostalo ništa drugo nego da ga slijedi.

Odjednom slijeva ugledaju oblak prašine, koji je mogao potjecati samo od žestoko tjeranih konja. I sada nastane prava trka do gaza, preko kojeg su konjokradice morali provesti konje. Johnny je to i te kako dobro znao.

Tek što je Johnny stigao do rijeke, »morgani« izbiju iz podulje guštare bježeći naslijepo is-

pred bikovača što su oštro pucetale za njima. Johnny poviče na konje i divlje zamahne šeširrom. Životinje se zaustave i počnu gurati. Koji trenutak kasnije pojave se Dub Clarke i Flash Hooker. Konjokradice su se doimali kao da su se zgurili u svojim sedlima, no ipak su Johnnyja probadali ubojitim pogledima.

— Nije li vam se potkrala neka mala greška, mladići? — hladno ih zapita Johnny.

Malog kauboja odmjere mračnim pogledima, zatim i djevojku. Johnny je pomakao revolver tako da mu se nalazio nadohvat ruke. Djevojka je također imala oružje, a djelovala je kao da umije baratati njime.

— Da, to je sasvim moguće — dopusti Flash. — Tražimo konje što su odlutali s ranča »Bar Dot« i htjeli smo pogledati nalaze li se u ovom krdu.

— Zacijelo vam je mnogo prašine upalo u oči, inače biste vidjeli da su u tom krdu samo »morgani«.

Dva su razbojnika zapiljila svoje otrovne poglede u bivšeg druga.

— Nemate nikakva prava ni razloga da tako tjerate moje konje — predbaci im Kate. — Pito mi su, i ne bi pobjegli pred vama. Mogli ste sasvim mirno pregledati krdo, ako ste vjerovali da su i vaši u njemu.

Time je svakà prozirna izlika bila isključena. Momci se pripreme da sve riješe revolverima ako dođe do otvorenih optužbi. No Kate to spriječi kazavši oštro:

— Odmaknite se u stranu da bismo mogli odvesti konje gdje im je mjesto!

Premda razgnijevljenih lica, ipak je poslušaju. Dok je Johnny jahao pokraj njih, Dub Clarke promrsi kroza zube:

– Platit ćeš nam to!

– Izdao si drugove, lišio nas dobroga posla! – otrovno će mu Flash. Zatim pogodi Johnnyja u još osjetljiviju točku: – I to zbog dugokose žene što neće ni cipelom dotaći jadnoga švrću poput tebe!

– Odmaknite prljave prste od djevojke i njezinih konja! – promrsi Johnny koji je jedva govorio od silnoga bijesa.

Kate i Johnnu dugo su šutke jahali za stadom. Naposljetku Johnny pritjera Oregon Lada k njezinoj životinji.

– Jeste li sada uvidjeli da ne smijete ostaviti konje na slobodnom pašnjaku?

– Tā, ne mislite valjda da su ti kauboji konjokradice!?

– Ne, to nikako! – naglasi Johnny. Nije mogao odati svoje drugove a da ne otkrije i samoga sebe.

Zatim začuje od Kate zavodljivu ponudu: da postane konjušar, trener i jahač njezinih trkačkih konja. Slušajući te riječi, Johnny osjeti val vrućine. Zavolio je te konje gotovo jednako toliko koliko je bio opčinjen njihovom vlasnicom. Nije mogao zamisliti veću sreću nego da do vijeka ostane pokraj njih, a ipak je morao odbiti.

Njegovi dosadašnji drugovi ne bi nikako mogli trpjeti njegovu izdaju, premda bi mu se ona i te kako isplatila. Učinili bi sve što mogu da unište i njega i Kate. Ne bi zazirali ni od toga da otruju skupocjene konje što su mu povjereni, samo da bi ga onemogućili. A tome se nije mo-

gao izložiti zbog Kate, ni zbog konja.

– Nije to po mojem ukusu, gospodo – odbije je zato. – Bavim se govedima. Nikada se ne bih mogao naviknuti na te ja-stučice, kako nazivamo trkaća sedla.

III

Johnnyja je mučila zagonetka: prema svemu sudeći, vlasnica ranča „Three C“ nije ništa znala o konjokradicama u ovom kraju. Zar je to moguće? Pogotovu zbog toga što se T. T. Thompson, prijašnji vlasnik ranča, još nalazio na ranču da bi završio svoje poslove, a on je ponajviše grmio na konjokradice.

Jednoga od idućih dana, Johnny pojaše k Batu Stenhouseu, vodi konjokradica. Stenhouse je imao nekoliko skrovišta, a u jednom je odvojenom kanjonu držao i nešto stoke. Nije uvijek sudjelovao u prepadima, ali je vodio brigu o raspodjeli plijena preko kanala što ih Johnny nije poznavao.

Johnny se htio sporazumjeti sa Stenhouseom o konjima što pripadaju Kate, no ovaj mu uzvрати silnom grubošću i otjera Johnnyja s posve jasnim prijetnjama. I tako je Johnny, što se tiče konja koje je namjeravao spasiti, bio prepušten samome sebi. Svake bi noći budan ležao u zgradi za momke i vrebao Duba Clarkea. Dakako, malo je spavao i pokušavao je to nadoknaditi danju u sedlu.

Njegov trud naposljetku urodi plodom. Oko jedanaest sati, Clarke se nečujno izvuče ispod pokrivača i iskrade iz zgrade za

spavanje. Johnny pode za njim i osedla konja. Clarkea više nije čuo niti vidio: prema tome, zasigurno je imao pripremljenog konja.

Johnny je naumio dočekati »morgane« na putu do tajnog obora, i konjokradice su mu gotovo umakli. Samo pukim slučajem, Johnny opazi krdo konja dok su ih preko brda tjerali u smjeru rijeke. Konjokradice uopće nisu krenuli prema oboru. Naumili su »morgane« što prije otjerati kolnom cestom, a nikako tajnom i teškom stazom konjokradica.

Johnny odmah okrene konja i pojuri punim trkom da bi dočeka krdo »morgana«. Spusti se u dolinu kojom je vodila cesta i ugleda krdo kako juri punim trkom. Johnny ispusti indijanski krik i ispali hitac u zrak. Vatreći, prenapeti konji prestrašeno se zaustave, stanu njištati, okrenu se, a zatim vrate putem, kojim su došli.

Razbojnici se najprije povuku da bi mogli sagledati svoj položaj. Međutim, budući da nisu čuli nijedan hitac, odmah okrenu konje. Dub Clarke odmah prepozna vitkog jahača koji je upropastio njihov pljačkaški pohod.

— Prokleti švrco... taj Cigarette-Johnny! — zagrmí Clarke. Oba njegova druga odmah pojašu u stranu da bi lukavog grešnika dohvatili s boka: za Cigarette-Johnnyja sada je počela borba na život i smrt.

Dub Clarke ispali prvi hitac. Ipak je Johnny zapazio svjetlucaje oružja u njegovoj ruci i bacio se konju preko vrata. Začuje tane kako je prozviždalo pokraj njega, a zatim i sam is-

pali hitac u Flasha Hookera koji je jahao ravno na njega. Tane pogodi cilj. Hooker se zanjiše u sedlu, a jezičac s grla njegova kolta sune strmo u noćno nebo.

Johnny se uspravi i usmjeri oružje u Duba Clarkea. Odjednom ga nešto silnom snagom pogodi u leđa i gotovo izbaci iz sedla. Odmah je znao da ga je pogodio Bat Stenhouse. Stisne zube i ispali hitac u Clarkea.

Zatim žestoko obode konja. Novi skok uplašene životinje spasi ga od slijedećeg taneta vode družine. Johnny osjeti kako ga obuzima mučnina. Počne kliziti iz sedla. Nadljudskim se naporom uhvati ljevicom za jaku sedla dok je visio konju s desne strane. Podigne glavu i opazi Stenhousea kako mu dolazi s lijeva. Voda bande isceri zube poput vuka što napada. Johnny još jednom skupi sve svoje snage, podigne oružje i ispali hitac ispod vrata svojega konja. Bio je to hitac na sreću, posljednji očajnički pokušaj, a stajao ga je i posljednje trunčice snage. Hicem uplašeni konj odjednom se propne.

Sada Johnnyju nije preostalo drugo nego da čeka. Učini mu se da već cijelu vječnost očekuje Stenhouseov hitac. Naposljetku se uspravi. Ugleda vodu družine kako leži ispružen na leđima zureći u zvjezdano nebo. Johnnyjev posljednji očajnički hitac ipak je bio pun pogodak!

I Dub Clarke je bio mrtav. Pogledavši mrtvaca, Johnny osjeti još veću mučninu nego što ju je malo prije osjetio zbog rane. Njegov je konj nagazio na jednu uzdu i tako se sam zapleo. Johnny otetura k njemu i s mukom povuče sedlo. Sada shvati

da je Flash Hooker morao pobjeći. Pa neka! Johnny je ionako htio samo sačuvati konje.

»Morgani« su se zaustavili na obližnjem brežuljku, još su se gurali u krdu negodujući svojim vrištavim njištanjem protiv događaja te noći. Johnny ih potjera na kolni put i pojaše za njima. Sva se njegova pažnja iscrpljivala u tome da u svojoj ošamućenosti ne ispadne iz sedla.

»Morgani« odjednom skrenu s ceste i pojure k rijeci. Johnny se sabere i htjede za njima, no uto ga nešto gotovo istragne iz sedla: omča padne na nj i stisne mu ruke uz bokove.

Okruži ga desetak jahača.

— Imam ga na udici! — likujući poviče neki glas, a Johnny odmah prepozna T. T. Thompsona, bivšeg vlasnika ranča »Three C«.

Stojeći u krugu mrzovoljnih i bijesnih kauboja i rančera, Johnny još jače problijedi. Kako oni promatraju cijelu stvar, zacijelo misle da su ga uhvatili na djelu, a Johnny je predobro znao kakvu milost može očekivati uhvaćeni konjokradica.

— Eto, naposljetku imamo jednoga od tih prokletih konjokradica, gospodo Bromley! — zagrmi T. T. Thompson. — Ne razveže li odmah jezik, objesit ćemo ga na prvu granu.

Kate Bromley se progura kroz krug muškaraca, a Johnny se, ugledavši je, skupi poput ledene sige na podnevnom suncu toplog proljetnog dana.

— Dakle, progovori brzo, prokleti Švrco, konjokradice! — prijeteci mu se obrati Thompson.

Johnny ga prkosno pogleda.

Na drugom kraju užeta Thompson načini omču s prvim krvničkim čvorom i prebaci je preko debele grane.

— Pričekajte! — zapovjedi Kate Bromley.

T. T. Thompson zbunjeno zastane, ali ne htjede odustati.

— Već smo nekoliko konjokradica strpali iza rešetaka, ali ničemu to nije koristilo. Međutim, objesimo li kojega o čvrstu granu, zasigurno će to uroditi plodom.

— To je vaše mišljenje, no pitanje je da li je to točno — suho će mu Kate. — Budite tako ljubazni i skinite mu omču, gospodine Thompson. A onda potražite druge konjokradice. Pripazit ću na tog čovjeka dok se ne vratite.

— Kriv je poput samog vraga!

— progunda Thompson. — Okladio bih se da će vam pobjeći. — Međutim, na Johnnyjevo čuđenje, Thompson ipak poslušava ženu i odjaše s drugima.

— Onda, Johnny? — reče Kate pošto su ostali sami. — Znam, dakako, da ste konjokradica. Bilo mi je to sasvim jasno još onog trenutka kada ste mi pomogli da vratimo krdo. Znali ste kamo će otjerati konje. Također je bilo posve jasno da su ona dvojica vaši drugovi s kojima ste ipak došli u nesuglasice.

Pričeka da bi čula hoće li što kazati, no Johnny je šutio kao da je gluh i nijem.

— Znate, Johnny — blago nastavi žena — agentica sam detektivskog biroa »Western«, a ono pitomo krdo »morgana« pomoglo je da uhvatimo mnoge konjokradice. Istina, čini se prilično lakim opljačkati ženu. Da-

kako, svake smo vas noći pažljivo promatrali, zato smo rančer i ja ovdje.

— No sada ste ipak vi vlasnica »Three C«? — zbunjeno zapita Johnny.

Žena se nasmije.

— To je samo varka! T. T. Thompson mi je povjerio zadatak da sredim konjokradice.

— Eto, uhvatili ste me! — Johnny uzdahne.

— Zar zbilja? Čini mi se da je ipak nešto drugačije, Johnny. Ne znam, zapravo, kako ste mogli postati konjokradicom, ali nešto slutim. U dnu srca ipak ste čestit momak... Istina, ponešto ste se zaletjeli. I upravo ste vi čovjek kakvoga trebam, kakav mi doista može pomoći u mom radu. Izvučem li vas iz tog škripca, hoćete li prema meni biti poštteni?

Umjesto odgovora, Cigarette-Johnny padne iz sedla.

Kate pronade ranu u Johnnyjevim leđima i previje ga. Tek što je završila s previjanjem, potjera se vrati, ali nekako čudno zbunjena.

— Još je netko progonio konjokradice — prasne T. T. Thompson. — I to nitko drugi, već glavom taj prokleti švrco od čovjeka! Od konjokradica dvojica su mrtva, a jedan umire: Flash Hooker. Još nam je stigao kazati kako im je Cigarette-Johnny oteo konje i pobio ih jednog za drugim ili... prokletstvo, gotovo istodobno! Zatim se Flash onesvijestio i mislim da se više neće probuditi.

— U svemu tome nema za mene ništa iznenađujućega — mirno odgovori Kate. — Znate, Cigarette-Johnny je moj najbolji pomoćnik.

Cigarette-Johnny ubrzo ozdravi. Uvelike mu je pomogla svijest o tome da se čitave kože izvukao iz krajnje lošeg položaja i da više neće biti odbačen od ovoga svijeta. Rastapao bi se od sreće kad bi pomislio kako ga uzbuđljiv i istodobno zadovoljavajući rad očekuje kao pomoćnika te začuđujuće djevojke. No još ga je izjedala neka neodređena zabrinutost, te se naposljetku ohrabrio i zapita:

— Gospodo Bromley, što je zapravo s vašim mužem?

— S mojim mužem, Johnny? Oh, bio je to sjajan momak, no već je dvije godine mrtav.

Bilo je toliko uzbuđljivo i pružalo je toliko zadovoljstva koliko je Johnny očekivao. Johnny je učio brzo i mnogo, naučio je čak i ono što je za nj najvažnije: da ne plane trenutačno, ako mu se tko naruga ili ga ponizi.

— Johnny, imamo novi zadatak — reče mu Kate jednoga dana. — Mislim da je to najveći zadatak što mi je ikada bio povjeren. Nadam se da će me odvesti daleko, od ostvarenja svega onoga čemu sam posvetila svoj život.

— Učinit ću za vas sve što mogu — obeća bivši konjokradica.

Kate ga zahvalno pogleda i kimne.

— Dosad vas nisam gotovo ništa kazala o mom suprugu, Johnny. Nije mi to ni sada lako. Silno sam ga voljela, Johnny, no bili smo u braku manje od dva sata.

— Gospode! — otme se Johnnyju.

– Oboje smo bili profesionalni jahači rodea – reče Kate. – Zaljubili smo se jedno u drugo i našli vjenčati čim završi sezona. Ali nismo imali toliko vremena... Našoj je skupini – nastavi Kate – pripadala još jedna jahačica rodea, neka zgodna djevojka koja je voljela očijunkati. Bacila je oko na Jacka, a mene je zamrzila. Zvala se Bee Clarke. Ne znam je li to bio samo njen umjetnički pseudonim. Međutim, kako sam kasnije saznala, pripadala je jednoj od najgorih razbojničkih družina Zapada.

Cigarette-Johnny sada naćuli uši.

– Čuo sam Bata Stenhousea gdje govori o nekoj škiljavoj razbojnici po imenu Bee, a i Dub Clarke je govorio o njoj – odmah će Johnny. – Mislite li da je on u rodu s onom Bee Clarke?

– Ako je tako, Johnny, onda se zbog vas nadam da se nikada nećete susresti s tom Bee Clarke.

– No to bi se lako moglo dogoditi ako je ona povezana s konjokradicama. Isto vrijedi i za vas!

– Eto, upravo tome se nadam – reče Kate tako nevoljko da ju je Johnny pogledao u čudu.

– Kao jahačica rodea – mirno nastavi Kate – ta je djevojka imala lijepih zgoda da družini, s kojom je radila, daje savjete gdje će i kako doći do najboljih konja. Eto, a kada je čula da ćemo se Jack i ja vjenčati, bila je izvan sebe, dobacila je Jacku u lice da me nikada neće dobiti. Jack se zabrinuo zbog mene, a dva dana kasnije pao je kao žrtva umorstva.

Kate tako čvrsto stisne svoje ruke da su joj prsti pòbijeljeli.

– Kada su pronašli Jacka, već je umirao – nastavi s mukom – ali je još bio pri svijesti. Posljednja mu je želja bila da se odmah vjenčam s njim. Bio je imućan, i želio je da njegova imovina postane mojom. No najvažnije je za nj zacijelo bilo da Bee Clarke pokaže kako ipak nije mogla spriječiti naše vjenčanje. I ja sam to htjela, i nisam mu mogla odbiti posljednju želju. Vjenčao nas je neki svećenik što smo ga odmah pozvali, a Jack je umro prije nego što je izišlo sunce.

Opazivši duboku bol na licu žene, u Johnnyjevoj se duši nešto žgrči od sažaljenja.

– I to je bio razlog zbog kojeg ste prihvatili poziv agentice – reče Johnny i kimne s razumijevanjem – da biste pronašli one ljude koji su ubili vašega supruga.

Kate kimne.

– Toj sam dužnosti posvetila svoj život... one noći, pokraj Jackove smrtno postelje.

Johnny zaboravi svoju plahost i uzme Kate za ruku.

– Možete sigurno računati sa mnom, Kate – obeća joj. – Ne postoji ništa što ne bi uradio za vas.

Uzvratajući stisak Johnnyjeve ruke, u očima Kate pojavi se izraz iskrene zahvalnosti. Sve do sada, u svojim je nastojanjima da pronađe ubojice svojega supruga bila upućena isključivo na sebe, i u tome još nije postigla nikakvih spomena vrijednih uspjeha. Pa ipak, sposobnosti joj nije nedostajalo. U svojim drugim detektivskim poslovima postigla je sjajne uspjehe, toliko

sjajne da im se ni u snu nije nadala.

— Prema mojim obavještenjima — nastavi Kate — družina Bee Clarke uvelike je proširila polje svoje djelatnosti. Jedva da postoji ijedan zločin koji donosi koristi, od kojeg bi zazirala.

— Pa zar ste već na tragu družini? — zapita Johnny.

Kate strese glavom.

— Ne bih to mogla kazati. Međutim, slučaj što mi ga je povjerio biro ima sva obilježja profinjenih metoda te družine.

— Želio bih da je tako. A kako ćemo započeti taj slučaj?

Kate se nasmiješi.

— Kao ljudi od zanata, zar ne, Johnny? — I počne izlagati svoje namjere Cigarette-Johnnyju koji ju je pažljivo slušao.

IV

— Doveo si lijep broj konja, stranče.

Te su riječi bile upućene nježnom mladiću koji je ostavio dvadesetak punokrvnih »morgana« u željezničkom oboru do kojeg je vodila rampa. Pažljivo zatvori vrata obora, zatim se okrene čovjeku koji ga je nagovorio. Ugleda snažnog jahača koji ga je ravnodušno promatrao.

— Dakako — reče. Ti su konji sasvim prihvatljivi.

— A što ćeš započeti s njima? — zapita stranac.

— Potrebni su mi za ranč što ga namjeravam ovdje podići — objasni onaj mali čovjek. Sudeći prema njegovoj sasvim novoj kaubojskoj odjeći, moglo se zaključiti da je to neki žutokljunac s Istoka.

Snažni momak se nasmije iz svega grla.

— Čuo sam već za slične namjere — reče naposljetku. — Bog neka se smiluje žutokljuncima s Istoka kad stignu ovamo!

— Kako? — zapita onaj omanji s očitim ogorčenjem u glasu. — Pobrinut ću se za njih kako valja!

— Zar ti? — Predstavnik očito grube zemlje nasmije se tako da su mu potekle suze. — Zar ti... koštico isušene šljive! Otpuhnut će te mladići iz Goat Canyon, a da ne govorim o žilavima Freda Offuta!

Cigarette-Johnny nasloni se na ogradu obora. Još prije nekoliko mjeseci skočio bi u lice čovjeku koji bi izgovorio takve usporedbe. No sada samo stegne usne i bezazleno zapita:

— Zar su ljudi ovdje tako grubi? Zanimljivo! To mi je, naime, upravo potrebno. Namjeravam podići ranč koji će ljudima služiti za odmor, a oni što s Istoka dolaze ovamo na odmor, upravo žele vidjeti pravi Divlji zapad. Pa gdje da pronađem Offutovu družinu ili one mladiće iz Goat Canyon, o kojima si netom govorio?

Onaj drugi je još hihotao.

— Sami će ti se javiti... ili tvojim konjima!

Johnny razvuče lice kao da ništa nije razumio, i podigne ruku kao da se brani.

— Grubijanima neću dopustiti da jašu moje konje. Pitomi su, i nitko ih ne smije pokvariti. No, možeš li mi kazati gdje ću pronaći pašnjak za konje?

Čovjek je, prema svemu sudeći, duboko razmišljao. Naposljetku iznese svoj prijedlog:

— Kazat ću ti nešto. Imam dobar ograđeni pašnjak, približno tri kilometra udaljen odavde. Za pet dolara mjesečno po konju, prepustit ću ti taj pašnjak. Ali neću preuzeti nikakvu odgovornost, nikakvu, jesi li razumio?

— Previše! — prigovori mu Johnny. — Dat ću ti deset centi dnevno po konju, jer se konji moraju u svakom trenutku naći pri ruci.

— Ali — samo na tvoju odgovornost? — još jednom zapita čovjek.

— Ako je tvoja ograda dobra... — suglasi se Johnny.

— Onda je trgovina zaključena! Moja je ograda prvorazredna! Trava je izvrsna, a ima i sjene i vode. Zovem se Hook Fisher.

Johnny zadovoljno kimne i u sebi pomisli kako je Fisherov nadimak »Hook« zasigurno povezan s »hvatanjem kukom«. Uostalom, žmirkave i lukave sitne oči toga čovjeka bile su za Johnnyja dovoljno jasne.

Dok je Johnny sedlao Oregon Lada, teško je kaubojsko sedlo, prema svemu sudeći, zahtijevalo svu njegovu snagu. Fisher se cerio.

— Morao bi nabaviti onakav »jastučić« kakve upotrebljavaju na Istoku — reče mu posprdno.

— Razmislit ću o tome — uzvрати Jonny i na krajnje se nespretno način popne u sedlo, a to je Fishera uvelike raspoložilo.

U skladu s uputama Kate Bromley, morao je izigravati priglupu budalu, i taj je odbojni zadatak svladavao zatajivši samoga sebe. Kate se već cijeli tjedan nalazila u ovom kraju, ali

ne u gradu Arbonu, već u dolini Duck Rivera, na ranču »Fenton«. Dot Fenton, vlasnica ranča, po svojoj je vrijednosti bila poznata i izvan granica ovoga kraja. Kate je već čitala o toj poznatoj ženi u nekoj reviji. No sada se Dot Fenton našla pred propašću. Sama nije mogla izići nakraj s družinom lukavih konjokradica koji su je opljačkali. Poslije dugog zatočeništva u stočnim vagonima, »morgani« su bili vrlo divlji i teško ih je bilo goniti. Fishera sada više nije toliko uveseljavao taj glupan, ta budala što se zaodjenula kaubojskom odjećom. Momak je jahao tako jadno i tako se slabo razumio u tjeranje krda konja, da je Fisher morao obaviti oveći dio posla. Kad su konji naposljetku sretno stigli na pašnjak. Oznojenog čovjeka ponešto utješi novčanica od deset dolara što ju je Johnny kao predujam izvukao iz podjebljeg snopa. Vidjevši silan novac, Fisheru navre voda na usta.

— Dobro, a sada ću potražiti stan u gradu — reče mu Johnny.

— Iznajmit ću ti konja koji ti neće zadavati toliko muke kao ovaj — očinski mu ponudi Fisher. Očito je već odavna zapazio da je Oregon Lad najbolji konj u stadu.

— Tā, nisam s njim imao nikakvih muka! — uvrijeđeno mu uzvрати Johnny, kimne Fisheru i okrene Oregon Lada. »Morgani« su ponovo bili određeni kao mamac za konjokradice, i već je to dovoljno tištalo Johnnyja. A Oregon Lad neće Fisheru ni njegovim konjokradicama ni načas pasti u ruke, zlovoljno pomisli Johnny.

Poput većine gradova Copper Countyja, Arbon je također bio rudarski grad u kojem se moglo zateći vrlo malo kauboja ili farmera. Johnny unajmi sobu u hotelu »Palace«, naruči u kućnom restoranu poveći obrok šunke s jajima, zatim prijede u salon da bi potražio čovjeka koji bi mu mogao donijeti obavještenja. Odluči se za nekog postarijeg rudara koji je u njega pobudio dobar dojam: zastane pokraj njegova stola.

— Je li, striče, hoćeš li popiti koje piće sa mnom? — zapita ga Johnny.

— Dakako, mladiću! Jim Flynn još nikada nije odbio poziv dobrog susjeda — radosno mu odgovori čovjek. Pošto je ustao, pokaže se da je gotovo za dvije glave viši od Johnnyja.

— Popijmo još jedno piće! — pozove Flynn nešto kasnije i plati drugo piće. Njegova je kesa sa zlatom bila uistinu mršava, Johnny je to odmah opazio.

Dok su stajali jedan pokraj drugoga, na svoj su način uveseljavali ljude. Lako se moglo razabrati da to neće biti dobro, potraje li dulje. Johnny gurne Flynnu novčanicu od deset dolara u džep i povuče ga u restoran. Budući da su svi stolovi bili zauzeti, glavni ih konobar zamoli da pričekaju. Postave još jedan stol, a zatim im dovede još tri momka gruba izgleda koji su Johnnyju nalikovali na sitne rančere ili kauboje.

— Mladići će igrati s vama, ako ulozi nisu previsoki — reče glavni konobar. — Mislim da će se i Jim Flynn suglasiti s time — doda sa smiješkom.

— Što se mene tiče, neka vas ne muče brige — progunda

Flynn. — S tim ptičicama iz Goat Canyonah uhvatit ću se svakoga dana ukoštac!

Johnny se odmah sjeti: Fisher se sukobio s »mladićima iz Goat Canyonah«, sa zlikovcima koji su bili poznati u mjestu. Zapravo, bilo je sjajno što je odmah uspostavio vezu s njima!

Johnnyju se činilo da ipak nije upoznao prave veličine tog opasnog posla — krađe konja. Igrali su doista uz vrlo niske uloge, i dva-tri momka pokazala su se kao priglupi, pa čak i čestiti igrači pokera. Sve je to bilo isuviše mlako i glupo a da bi na svjetlo izbila bilo kakva varka. To je barem bio Johnnuyev prvi dojam. U toku igre saznao je imena momaka: Sam Roundy, Bill Embree i Cleat Holbrook.

Neko se vrijeme neki mršavi čovjek žućkasta lica zanimao za igru. Pošto se opet povukao, Flynn reče da je to bio Fred Offut, milijunaš, vlasnik svega što je pripadalo »Palaceu«.

— Zar niste znali — nastavi starker — da je Fredov otac pripadao Plummerovoj družini i da su ga objesili zajedno s Plummerom? Upravo zbog toga je takav, i zbog toga su njegovi prsti u svakom prijavom poslu.

Sam Roundy je, čini se, imao valjanih razloga da mu se te riječi ne svide. U svakom slučaju, bijesno propišti:

— Zaveži prljavu gubicu, govнару!

Jim Flynn pocrveni.

— Što... zar da zavežem prljavu gubicu... zar sam govнару? Pokazat ću ti, odvratni konjokradico! — Nagne se naprijed, dohvati Roundyja za ovrat-

nik i htjede ga povući preko stola.

Na stolu je stajala boca piva, puna do polovice. Cleat Holbrook je zgrabi i podigne je da bi njome postarijega kopača zlata udario po glavi. Cigarette-Johnny nije još nikada druga ostavio na cjedilu. Oniži je čovjek bio izvanredno brz s revolverom u ruci, a majstorski mu je hitac, čini se, bio jedino sredstvo da sačuva glavu kopača zlata. Kada se boca našla u najvišoj točki, upravo u položaju iz kojeg će se spustiti na Flynnovu glavu, prasne hitac. Boca se rasprsnje, a na stol padne prava tuča krhotina stakla i piva. Holbrook je stajao i priglupo zurio u nazubljeno grlo boce što mu je ostalo u ruci.

Bill Embree, treći u tom sumnjivom društvu iz Goat Canyona, nije se dao zavarati. Također je povukao oružje, a i kokot. Međutim, Johnnyjeva je vještina preduhitрила njegovu ubojitu namjeru. Sagnuo se dio sekunde prije hica. Njegov oniži stas (inače za nj prava mora) pri tome mu je mnogo pomogao. Njegova glava nije, naime, morala prevaliti dugačak put da bi se našla ispod ruba stola. Dogodilo se to doslovce u trenutku u kojem je Embreejevo tane zaozvalo brazdu u ploči od mahagonija. U idućem trenutku, Johnny se opet pojavi i ispali još jedan hitac, prije nego što je Embree mogao drugi put povući otponac. Odmah zatim ugase se svjetla, a u mračnom se lokalu podigne paklenska buka. Muškarci su sa svih strana proklinjali, pokušavali su pobjeći. U dvorani za ples zavrište djevojke.

Johnny odjednom osjeti kako ga je grubo zgrabila neka ruka. Povuče ga kroz vrata, a zatim tresne licem o kožnatu sofu. Otmicari ga ovdje zadrže. Jedan je od njih klečao na njegovim ledima, a onda se svjetla opet upale.

— Prokletstvo, pa što to znači? — gnjevno se protivio Johnny.

— Zapužite mu gubicu! — zapovjedi neki osoran glas. Dva snažna čovjeka, u rukama kojih je taj patuljak bio doslovce bespomoćan, odmah poslušaju zapovijed. Svežu mu čak i ruke na ledima.

— A sada mu zavežite oči! — naloži onaj zapovjednički glas. Johnny još pokušava pogledati vodu, ali uzalud.

— A što sada? — zapita jedan od momaka što su ga dovukli ovamo.

— Illena — glasio je odgovor, koji Johnnyju nije govorio baš ništa.

O tome više nije razmišljao, jer je iduća primjedba vođe doslovce porazila Johnnyja.

— Bilo bi najbolje da sada zaboraviš kako si detektiv pašnjaka, Cigarette-Johnny! — reče nepoznati i podrugljivo se nasmije.

Johnny se ukoči od silnog straha i mračnih slutnji. Samo Kate i gospoda Fenton, opljačkana vlasnika ranča, znali su njegovu pravu ulogu!

Sat kasnije iznesu ga u hladnu noć i bace u neka kola prekrivena ceradom. Započela je dugotrajna vožnja što mu je dobro prodrimala kosti. Pošto su se kola konačno zaustavila, skinu ga s njih i uguraju u neku zgradu što je, prema svemu su-

deći, bila nenastanjena: sve je u njoj vonjalo na plijesan. Tresnu neka vrata, škljocne brava, zatim se zatvore još jedna vrata, i Johnny ostane sam u mraku.

Nekako se oslobodi čepa što su mu ga zabili u usta, a i poveza preko očiju. Kroz jedan je prozor dopiralo nešto svjetla u prostoriju. Otetura do prozora i rukom dodirne šipke rešetke. Zatim krene pipkajući uza zid i napipa još jednu rešetku. Ova se čini se, protezala cijelom stranom prostorije.

Johnny pronade daščani ležaj, sjedne i stane razmišljati. Očito se nalazio u ćeliji nekog zatvora. No ipak je sumnjao da bi tim zatvorom upravljao koji čuvar zakona.

V

Kate Bromley je već tjedan dana bila na ranču »Fenton«. Doputovala je željeznicom, a od Kirkhams Sidinga, stanice između Arbona i Copper Cityja, odvezla ju je gospođa Fenton. Žena je dovela sa sobom još jednoga konja, jer je ranč bio samo dva kilometra udaljen od stanice. Kate Bromley će na ranču najprije igrati ulogu privatne sekretarice.

— Doista, više nalikujete na privatnu sekretaricu negoli na ženu koja se bavi detektivskim poslom — izravno će joj gospođa Fenton.

Kate se nasmije.

— To bi moglo biti samo korisno!

— Možda... — suzdržljivo će gospođa Fenton. Bila je to vitalna žena od kojih četrdesetak godina. — No unatoč tomu, ne mogu zamisliti da bi mlada i

zgodna djevojka poput vas mogla izići nakraj s tako teškim slučajem. Sumnjam da je riječ o dvanaest tisuća grla stoke! Ove mi je sezone nestalo već oko tisuću grla. Pođe li tako dalje, uskoro ću biti uništena.

— Poprilično ste uspješni — odgovori Kate s naglašenom ljubaznošću. — Zašto i neka druga žena ne bi mogla uspjeti u vašem poslu?

— Oh, nisam htjela kazati da sam nezadovoljna! — prigovori Dot Fenton. — Samo sam zapanjena.

— Osim toga, još jedan čovjek radi na ovom slučaju — povjeri joj Kate. Objasni joj kakvu će ulogu igrati Cigarette-Johnny čim se s »morganima« pojavi u Arbonu. — No to je strogo povjerljivo! — upozori je agentica.

— To smijete kazati samo vašem suprugu.

— Ne morate biti zabrinuti zbog toga. Vrlo dobro znam da na vlastitom ranču — imam izdajnika.

— Sumnjate li na koga? — sa živim zanimanjem zapita je Kate.

— Voda družine konjokradica nije nitko drugi nego moj suprug! Podnijela sam tužbu za razvod braka. A budući da zna kako od mene neće dobiti ni dolara, pokušava se domoći novca na taj način.

Kate je bila zbunjena. Do sada još nije naišla na slučaj koji bi se temeljio na bračnim teškoćama. Dakako, to će ga samo otežati.

Kad su stigle na ranč, ljudi su se vraćali s posla. Dot pozove vozača jednih kola:

— Terrille, ne skidaj ormu s konja. — naloži mu. — Poslije

večere odvest čaš se u Kirkhams Siding i dovesti gospođine kovčge.

Jim Terrill, mladi kuhar, čini se, nije tim bio nimalo oduševljen. Ipak, ugledavši Kate, lice mu se upadljivo razvedri.

Kate to odmah iskoristi da dobije nova obavještenja pa brzo reče:

— I ja ću s vama, Terrille!

Za večere okupi se dvadesetak ljudi. Dot Fenton nije mnogo držala do formalnosti, zato predstavi došljakinju s nekoliko oskudnih riječi.

— Mladići, ovo je gospođica Kate Bromley, moja privatna tajnica.

— Zar je još djevojka? — zapita neki mladenački glas s donjeg dijela stola. Svi se nasmiju. I Kate, dakako.

— Još je u gorem položaju — uzvratila Dot. — Udovica je. Prema tome, budite pažljivi prema njoj!

Ogladnjeli se ljudi odmah baciše na jelo. Samo Bill Trainer, predradnik, pokuša zapodjenući razgovor s Kate. To je ujedno bio jedini čovjek što ga je Dot Fenton predstavila Kate po imenu.

— Poznavao sam nekoć čovjeka koji se zvao Bromley... Jack Bromley... živio je negdje oko Pocatella. Zacijelo nije u rodu s vama, zar ne? Eto, mrtav je. Bio je jahač rodea, a njegovu je smrt uzrokovao jedan konj.

— Kako je to žalosno — promrmlja Kate. — No jahanje tako grubim terenom također je opasno, nije li? — Pogled predradnika dočeka ni ne trepnuvši okom, premda se u dnu duše silno uplašila. Taj je Trainer nesumnjivo poznavao nje-

nog pokojnog supruga, i Kate se zbog toga pribojavala teškoća.

No u tom trenutku još nije ni slutila da je na kraju traga što ga je slijedila, da je pogledala u oči čovjeku koji je ubio njezinog supruga!

— Bromley je bio izvrstan jahač — reče Trainer. — A koliko sam našao, oženio je djevojku koja u tom zanatu nije nimalo zaostajala za njim.

— Slično uvijek naiđe na slično! — Kate se nasmije. I tako je ta tema bila skinuta s dnevnoga reda.

Nedugo zatim, Kate je sjedila pokraj Terrilla na boku kola što su se kretala put Kirkhams Sidinga. Čavrljala je s mladićem o životu na ranču i pri tome se raspitivala o ljudima na »Cross F«. Naposljetku ga zapita i za muža vlasnice ranča.

— Jack Fenton? Oh, to je fin momak! — Odmah će joj mladić. — Ali Dot se više ne slaže tako dobro s njim, otkako... — Ostatak naprosto proguta.

— Pa zar on ne živi na ranču? — bezazleno zapita Kate, kao da nije ni zapazila mladićevu zbunjenost.

— Većinom je u Arbonu, tako barem pretpostavljam... otkako taj doktor Quayle tako često izlazi.

Eto, sada se mladić ipak izlakuo.

— Vi mi jednu tajnu objašnjavate drugom — našali se Kate.

— A tko je taj doktor Quayle?

— Nacifrani fićfirić — izlane se mladić. — Prošle je zime stigao u Arbon i na jednu je kuću objesio doktorsku ploču. Proljetos je Dot oboljela, i od tada je

ne ostavlja ni načas u miru. Zsigurno mu je stalo do njezina-
ga novca. Dakako, pa što bi dru-
go bilo posrijedi! Momak voli
živjeti na velikoj nozi, i to je
sve!

Sada je Kate imala o čemu
razmišljati. Tek što je zapala u
nemiran san, odjednom se pre-
ne i počne osluškivati. Nesum-
njivo, netko se šuljao pokraj
njezinih vrata.

Jeza joj prođe niz leđa kad se
prisjetila da se njezina soba za-
pravo nalazi u nenastanjenom
krilu kuće. No ubrzo se opet
svlada, klizne u svoj kućni ogr-
tač, izvuče kolt ispod jastuka,
prikrade se vratima i odškrine
ih.

Na hodniku nije bilo nikoga,
ali dolje, ispred vrata radne so-
be Dot Fenton zapazi snop svje-
tla. Šuljajući se dođe do ureda
i nečujno pritisne kvaku. Vrata
su bila zaključana. Kate zaviri
kroz ključanicu. Neki je čovjek
sjedio pred pisaćim stolom Dot
Fenton, tako da je leđima bio
okrenut vratima, i prelistavao
neke papire. Kate odbaci na-
mjeru da probudi Dot. Odlučila
je da pričekaja pokraj vrata. Taj
će se provalnik ipak u jednom
trenutku morati odlučiti da izi-
de.

Prođe desetak minuta. Zatim
se pomakne neki stolac a kora-
ci se počnu približavati vrati-
ma. Zaškripi zasun. Vrata se
otvore i kroz njih prodre snop
svjetla. Po kretanju svjetla i sje-
ne, Kate zaključuje da taj čovjek
nosi svjetiljku u lijevoj ruci. Na-
posljedku zastane u okviru vra-
ta i okrene se da ih zatvori. Ka-
te sada zakorači, gurne čovjeku

cijev revolvera u leđa i priguše-
no mu zapovijedi:

— Udite opet, odložite svjetilj-
ku na stol i podignite ruke
uvis!

Čovjek se lecne, no šutke je
poslušao. Kate je slijedila čovje-
ka s revolverom u ruci. Za so-
bom zatvori vrata.

Kate sada ugleda pred so-
bom čovjeka srednjih godina,
prijaznih očiju što su je znati-
željno promatrali. Čovjek joj se
čak i nasmiješi. Kate se osjeti
razoružanom. No unatoč tome,
osorno ga zapita:

— Tko ste vi? Što radite u toj
radnoj sobi?

— Upravo ste mi oteli riječ iz
usta — blago će joj čovjek. — To
sam ja htio zapitati vas!

— Dajem vam minutu vreme-
na da se izjasnite, a onda ću po-
zvati gospodu Fenton — odluč-
no odgovori Kate.

Smiješak nestane s lica čovje-
ka.

— Radije to nemojte uraditi.
Bit će mi draže da vam ja sve
objasnim. — Opet se nasmiješi.

— Premda je pomalo smiješno
kada čovjek mora strancu obja-
sniti što radi u vlastitoj kući.

Kate spusti cijev revolvera.

— Vi... zar ste vi gospodin
Fenton!? — Kate se uplaši da je
ispala glupa.

— Da, ja sam Fenton. A mogu
li saznati što vi ovdje radite?

— Nova sam privatna tajnica
gospode Fenton. Pozovemo li je,
rado će vam to potvrditi.

— Ne, nikako! — odmah je
odbije Fenton. — Uopće ne
sumnjam... moja vas je žena
zacijelo namjestila. Očito je uči-
nila dobar potez. Bit će najbolje
da sada opet podete u poste-
lju.

Kate pođe u svoju sobu i ostane osluškivati pokraj vrata. Fentonova se soba očito nalazila s druge strane radne sobe, ili se Kate barem učinilo da je tako.

Jednoga se poslijepodneva doveze neki dobro odjeven čovjek u lijepim kolima. Side s kola, dohvati svoju crnu kožnatu torbu i pođe u kuću.

Kate je bila sama, promatrala ga je iza spuštene zavjese. Nesumnjivo je to bio onaj dr Quayle, u kojega je Dot Fenton bila toliko zaljubljena da je podnijela tužbu za razvod braka.

Pokuca o vrata sobe za dnevni boravak, a Kate ga pozove da uđe.

— Oh, dobar dan! — iznenađeno je pozdravi, a zatim se predstavi: — Ja sam dr Quayle iz Arbona. Gospoda Fenton je moja pacijentica. Došao sam je posjetiti.

Kate kimne u znak pozdrava.

— Tajnica sam gospode Fenton. Upravo je izišla da vidi kako se odvijaju radovi oko navodnjavanja. Odjahat ću k njoj i kazati joj da ste stigli.

— Oh, molim, nemojte se truditi! Znam da ne voli kad je netko smeta. Živci, znate... a i previše briga! Pričekat ću dok se ne vrati, ako vam ne smetam.

— Kako želite! — Kate ga ponudi da sjedne, pa nastavi: — Nisam znala da je mojoj poslodavki potrebna stalna liječnička pomoć.

— Sasvim razumljivo. U takvu slučaju samo liječnik može ustanoviti u kojoj je mjeri ona ugrožena. Morala bi poći na

oporavak. Ali tu nema nikoga kome bi mogla povjeriti ranč.

— Zašto ne svome suprugu?

Dr Quayle se nasmiješi, kao da time želi izraziti sažaljenje.

— Pa on je sasvim nesposoban... čak i kad bi bio povjerljiv!

— Čula sam da se ona namjerava razvesti.

— Zar vam je gospoda Fenton to kazala?

— Pa i ona! — oštro će Kate.

— Ah, spletkari su se već prihvatili posla. — Čovjeka oblije rumenilo. — Znam da je s tom mučnom stvari povezano i moje ime.

— Bez razloga, dakako!

— Pa naravno! Budući da su mi poznate poslovne brige gospode Fenton, pokušavam joj pomoći savjetom. I to je sve!

— Barem do razvoda — zajedljivo odgovori Kate.

Quayle se nasmiješi i ravnodušno uzvrat:

— I dok se na pozornici nalazi tako lijepa mlada udovica.

I tako su se podbadali još neko vrijeme, sve dok se na hodniku nisu začuli koraci, a zatim Dot Fenton otvori vrata.

Nekoliko je trenutaka zbunjeno stajala na vratima, zatim joj se na licu odrazi gnjev, a naposljetku se izdere na Kate:

— Zašto me niste obavijestili da je liječnik stigao?

— Nije htio da vas obavijestim. Želio je razgovarati sa mnom — hladno odgovori Kate i pođe k vratima.

Dot je još jednom ljutito pogleda, no onda se gotovo rastoپی u srdačnoj dobrodošlici upućenoj Quayleu.

Kada su Cigarette-Johnnyju stigli posjetitelji, sunce je već bilo visoko na nebu. Bila su to dva muškarca. Mršavi momak, nalik na isposnika, nosio je pladanj s tanjurom šunke s jajima, limenom kantom i šalicom.

— Onda, kako je, momče? — zapita onaj drugi, snažni momak s ožiljcima na licu, koji su odavali nakadašnjeg profesionalnog borca.

— Poput rajčice u kanti za otpatke — tmurno uzvratí Johnny. — Grom i pakao. Pa što se dogodilo prošle noći? Zašto sam ovdje?

— Zar je to gubitak pamćenja? Zacijelo nisi zaboravio da si ubio čovjeka.

Te riječi ozbiljno pogode Johnnyja.

— Pucao sam čovjeku samo u ruku, ako sam ga uopće pogodio — branio se Johnny.

— Ne moraš sebi ništa predbacivati! Tane mu je prošlo kroz pluća. A prije nego što smo se izvezli iz grada, dr Quayle je kazao da Bill Embree neće doživjeti jutro. — Onaj snažni otvori vrata ćelije, a njegov mršavi drug pruži Johnnyju pladanj. Zatim se vrata opet zatvore.

— Onaj Embree je pripadao družini iz Goat Canyon a i bio je kradljivac stoke i konja, zar ne?

— Sasvim točno, sine! — profesionalni se borac naceri. — Surova je to družina. Samo nama možeš zahvaliti što si izmakao vješalima.

— Kod mene ti to neće upaliti! — odgovori mu Johnny. — Nikome ne moram biti zahvalan, ni tebi, ni ikom drugome! Ono jučer bila je samo stupica

kojem ste me htjeli onemogućiti.

— Sav si proklet, Švrčo! — odgovori onaj jaki. — Ubio si Embreeja... Da te nismo doveli ovamo, njegovi bi te prijatelji izvukli iz zatvora i linčovali.

— A gdje sam sada? Nije li to zatvor?

— Za tebe jest. Prije je bio i za druge, dok je Illena još bio živi grad. Sada smo mi i slijepi miševi jedini stanovnici ovoga grada.

— Nadam se da ćete mi kazati što se, zapravo, događa? — nastavi Johnny.

— Uopće ništa — odgovori borac. — Ja i moj drug Hungry Wallace imamo jedan jedini zadatak: da te zabavljamo čitav dan. Onda, što te zanima?

— Kakve su vaše namjere sa mnom i kako vam pada na um da bih ja bio detektiv pašnjaka?

— Ništa nam o tome nije poznato — naceri se onaj snažni.

— Čovjek sam koji teško radi, izbacujem ljude iz lokala, a za tvoj sam zgodni posao saznao tek pošto su te nazvali detektivom pašnjaka. Čovjek mi je ponudio deset dolara ako te sredim čim se ugase svjetla. Zatim nam je kazao da te dovedemo ovamo i zadržimo do daljnje ga.

— Ako je vaš rad tako jeftin, mogao bih povećati ulog. — Johnny posegne u džep, no njegova snopa novčanica nije bilo.

— Nema to nikakva smisla, Švrčo — reče mu borac s privukom dosade u glasu. — Čak i kad bi imao novaca, ne bi nas mogao kupiti.

Zatim obojica iziđu, a Johnny

ostane cijeli dan sam. Kad su mu donijeli večeru, Johnnyju sve postane jasno.

— Šef je danas bio ovdje — reče boksač. — Bili Embree je umro još prošle noći.

— Ne vjerujem — odreže Johnny. — Pucao sam mu u ruku, a na tako maloj udaljenosti moje tane nikada nije promašilo.

— Pio si. A budući da ne vjeruješ, eto tu je smrtovnica što ju je napisao liječnik. — Snažni mu pruži list papira kroz rešetku. Johnny pročita ispravu u kojoj je stajalo kako je neki William Embree umro zbog toga što mu je prostrijeljeno lijevo plućno krilo. Zatim je u minutu točno naznačeno vrijeme smrti, a isprava je bila potpisana s »I. L. Quayle, liječnik opće prakse«. Johnny više nije mogao sumnjati.

— Pa dobro, onda me odvedite natrag u grad. Neću izbjegavati sudski postupak.

— Eh, imaš dobre živce! — s divljenjem će mu onaj snažni. — Ali nemaš nikakvih izgleda. Osim toga, šef ima drugačije namjere s tobom.

Johnny napeto pričeka, sada će prijeći na stvar.

— Tvoj tobožnji ranč za ljude na odmoru zapravo je varka — reče mu šakač u lice. — Ti si Cigarette-Johnny, detektiv pašnjaka, koji radi za Kate Bromley, a ona trenutačno njuška po ranču »Cross F«.

— S pašnjaka ranča »Cross F.« naumili smo ovog ljeta otjerati oko dvije tisuće grla, a to je samo dio onoga što se sprema — pouči ga snažni. — Prema tome, ne smijemo dopustiti da nam neki vjetropirasti detektiv pašnjaka pokvari posao. A to

ćeš i sam uvidjeti, prokleti Švrčo! Eto, šćepali smo te! A ni Kate Bromley neće dugo njuškati po ovom kraju. — Izvuče list papira iz džepa. — Šef je ovdje nešto napisao, a ti ćeš to lijepo prepisati, ako znaš što je za tebe dobro.

I sada pruži Johnnyju kroz rešetke list papira, podlogu i olovku. Johnny to prihvati i preleti retke. Lice mu se ukruti od silnoga gnjeva. Razdere papir, baci komadiće na tlo i stane bijesno gaziti po njima.

— Nosite se u pakao! — divlje poviče. — Radite sa mnom što želite, ali na to me nećete natjerati. Možeš biti u to duboko uvjeren!

Bivši šakač ostane sasvim ravnodušan.

— To sam i očekivao, zato imam još jedno pismo. Predomislit ćeš se, a onda nam kaži!

Pismo što je toliko ogorčilo Johnnyja glasilo je ovako:

»Draga gospodo Bromley, našao sam se u prokletom škipcu. U Arbonu sam morao ustrijeliti nekog čovjeka, a i ja sam ranjen. Neki me je prijatelj odveo u skrovište. Moram bezuvjetno porazgovarati s vama. Možete imati puno povjerenje u čovjeka koji će vam donijeti ovo pismo, tako da se možete vratiti s njim. Cigarette-Johnny«.

— Ni u paklu se neću predomisliti! — gnjevno će Johnny.

— Mislim da će ipak biti drugačije... — vedro mu odgovori onaj snažni. — Međutim, budeš li tvrdokoran, loše ćeš se provesti!

— Meni bi se to vraški svidjelo, Anfinstone — zalaje Hungry

Wallace. – Sitne sam opasnosti oduvijek volio.

VI

Budući da se Johnny nije javio, Kate odjaše u Kirkhams Siding i brzojavom se raspita u Arbonu. Željeznički agent joj odgovori kako je nekoga dana istovaren vagon konja o kojima od tada nije ništa poznato.

Istoga je dana prisluškivao neku razmirnicu između Dot i Fentona. Dot ga je okrivljavala zbog namjere da želi ukrasti svu stoku s ranča „Cross F.“ i na taj je način uništiti još prije presude o razvodu braka. Njezina uzbuđena predbacivanja djelovala su poprilično proturječno, dok je Fenton odgovarao sasvim mirno i odlučno. Tvrdio je kako je ona to sve izmislila te da on nikada – upravo zbog nje – neće pristati na razvod. Da bi potkrijepio svoje riječi, pokazao se svojim dijelima. Do sada se suzdržavao, ali više neće biti tako. Kazao je kako ne želi više promatrati prekriženih ruku nju koja u sve većoj mjeri postaje žrtvom jednog laskavca i varalice.

Dakle to je posrijedi, pomisli Kate, Fenton se isuviše suzdržavao. Dot je stekla dojam da nema pravoga čovjeka za muža, i to je bio temelj za onog ugladenog dra Quaylea koji se očito namjeravao ugurati između to dvoje. Kasnije je Kate načula da se Fenton namjerava opet preseliti u Arbon.

Kada je Kate sutradan u jutro čula Fentona kako u svojoj sobi sprema svoje stvari, odmah posjeti Dot u njezinoj radnoj sobi. Kada je Kate ušla, lice žene dje-

lovalo je odbojno. Već je u nekoliko navrata natuknula kako se Kate, prema njezinom mišljenju, brine za Fentona na način koji baš i nije povezan s njezinim zadatkom. Ne kazavši to, doduše, ipak je pokazala ljubomoru prema suprugu od kojeg se htjela razvesti.

– Gospodo Fenton – reče Kate – moram uspostaviti vezu s mojim drugom, i zbog toga ću nekoliko dana ostati u Arbonu. Nadam se da ćete mi dopustiti da uzmem jednoga konja.

– Pa naravno – podrugljivo će Dot. – Istina, željeznicom bi bilo ugodnije putovati, no... samo nemojte Fentona ispuštati iz vida!

Nekoliko sati kasnije, kada je Fenton htio uzjahati, Kate izide iz kuće i odveže konja što ga je već dala osedlati.

– Čula sam da jašete u Arbon – nasmiješi se Kate. – Pri-družiti ću vam se!

Fenton je djelovao zbunjeno, a zatim će grubo:

– Ne bih to želio!

Kate se nasmije.

– Nije me lako uplašiti! – Tiše dodaje: – Izložiti ću se čak opasnosti da budem svjedok na procesu za razvod braka.

Čovjek se lećne i grubo odgovori:

– Tako, dakle, to je vaš zadatak ovdje! Zasigurno vas je Quayle dovukao. No možete odmah odustati, jer što se mene tiče, nećete uspjeti.

– Posve je moguće da uskoro više neću biti privatna sekretarica – uzvratila Kate. – Ali moj pravi zadatak ovdje neću napustiti. No, o tome neću razgovarati s vama! Onda, smijem li jahati s vama ili ću morati gutati

vašu prašinu! U Arbon ću u svakom slučaju!

— Pa dobro... — popusti Fenton.

Jahali su šutke sve do kolnog puta za Arbon.

— Pa što je s tim vašim »pravim zadatkom«? — zapita je Fenton i hladno je pogleda.

— Odmah ću vam objasniti. Radim jedan detektivski posao na pašnjaku, a za taj me je posao unajmila vaša žena.

Fenton tiho zazviždi kroz zube.

— Vaša vas žena doista smatra vodom kradljivaca stoke.

— A vi?

— Nipošto! kradljivci su, prema mojem mišljenju, iskovali plan prema kojem vi drsko iskoristavate slabosti svoje supruge. To su ljudi u koje ona ima povjerenja.

— Naposljetku jedna razumna riječ! — Fenton se nasmije s olakšanjem. — A na koga mislite?

— Ako se bez po muke može ukrasti tako mnogo stoke, onda posrijedi može biti samo predradnik ranča. Ne bi me nimalo začudilo kad bi i dr Quayle imao neku važnu ulogu u toj zavjeri.

Fenton kimne u znak suglasnosti.

— Ovo će vas zacijelo zanimati: Trainer je stigao na ranč na preporuku dra Quaylea.

— Tako... i vi ste to trpjeli... dopustili ste da vas liše svih prava? — zapita Kate s predbacivanjem u glasu.

Fenton odgovori tek poslije nekoliko trenutaka:

— Mislio sam da će Dot ubrzo sama uočiti kako se glupo vlada. Da sam izazvao Quaylea

i ubio ga, izgubio bih je zauvijek. A što se tiče kradljivca...

— Na koga sumnjate?

— Na Trainera, dakako! Tek sam prije nekoliko tjedana saznao u kojem se opsegu krade stoka, a i još jednu žalosnu činjenicu: naime, da je sumnja pala na mene! Sada namjera-vam kupiti cijelu družinu.

— I pri tome izgubiti život — suho mu odgovori Kate.

— Možda... No zasad je ipak najvažnije da se vi ne uplićete u skandal oko razvoda braka.

Kate se nasmije.

— Zaboravite tu brigu! Quaylea ni najmanje ne zanima razvod vašeg braka.

— Pa kako!? — začudi se Fenton.

— Možemo poći od toga da Trainer i Quayle surađuju. Kakav bi interes mogao imati Quayle da uništi »Cross F.« ako doista namjerava oženiti Dot?

— Grom i paka... u pravu ste, doista! — usklikne Fenton.

— kako to nisam zapazio? Sada se stvar uvelike mijenja!

— Dakako, no bit će najbolje da sve to prepustite meni. Dokazat ću kakav je nitkov taj Quayle, a onda će naprosto propasti u očima vaše žene.

— Imate li već kakav naum?

— Najprije moram uspostaviti vezu s mojim pomoćnikom. — Ukratko ga izvijestiti o Cigarette-Johnnyju i objasniti mu ulogu što je igra on i ono krdo »morgana«.

U Arbonu odmah odjašu u staju za iznajmljivanje. Dok se konjušar bavio životinjama, Kate pogleda druge konje. Ako je Johnny u Arbonu, ovdje bi se

mogao nalaziti i Oregon Lad.

Obuzme je neka teška slutnja. Kad bi ovdje bilo samo sedlo, a ne i Johnnynjev konj, bio bi to pouzdani znak da se njezinom pomoćniku nešto dogodilo. Ali ničim nije pokazala svoje uzbuđenje. Naposljetku, doista ugleda Johnnynjevo sedlo, opipaga i reče:

— Ovo sedlo zacijelo pripada mladiću ili kojoj djevojci, jer su remeni stremena vrlo kratki, zar ne?

Konjušar se lecne.

— Oh, da... — zausti on. — To nam je sedlo potrebno kada koji kratkonogi rudar želi unajmiti konja.

— Da... — Kate ravnodušno kimne, premda joj se nešto zgrčilo u želucu. Sada više nije bilo nikakve sumnje. Cigarette-Johnny je mrtav ili u najvećoj opasnosti, inače konjušar ne bi izvalio tako debelu laž o njegovom sedlu.

Pošto su napustili staju za iznajmljivanje, Kate izvijesti Fentona o svojim strahovanjima.

— Sve to sluti na zlo — reče Fenton. — Vlasnik staje za iznajmljivanje je Fred Offhut kojemu pripada i hotel »Palace« a praktično i sve u Arbonu. To je najlukaviji nitkov u cijelom Copper Countyju i rijetko se dogodi nešto veće a da on u tome ne sudjeluje.

Kate ga uzbuđeno uhvati za ruku.

— Mislite li da bi Dot mogla prekršiti svoju riječ i pred Quayleom spomenuti Cigarette-Johnnyja?

— U to možete biti posve sigurni — zlovoljno joj reče Fen-

ton. — Taj ju je klipao doslovce hipnotizirao.

— Sada moram najprije saznati što se događa s Johnnym.

Fenton je nekoliko trenutaka razmišljao.

— Prepustite to zasad meni! Dobro poznam ovdašnje ljude, a za vas su oni stranci.

Kate se složi. U nekom je hotelu nestrpljivo čekala da se Fenton vrati. Kada je naposljetku stigao, ona je upravo namjeravala poći.

— Saznao sam nešto — izvijesti je Fenton — no moje vam se riječi neće svidjeti. Vaš je pomoćnik stigao ovamo s konjima. Još se iste večeri upustio u partiju pokera, opio se i ustrijelio nekog čovjeka, zatim je pobjegao. Vjerojatno da se više ne bi vratio... i zbog toga se poslužio željeznicom.

Kate problijedi. No unatoč tome, taj joj se izvještaj nije učinio toliko beznadnim, kako je smatrao Fenton. Johnny je ipak živ i zasigurno nije napustio zemlju. Vrlo je vjerojatno da se nalazi u rukama svojih neprijatelja. Johnny je nikada ne bi ostavio na cjedilu, dogodilo se ma što, toliko joj je bio odan. Kate odmah shvati još nešto: iznijela je to na svjetlo dana opasnost u kojoj se Johnny nalazio... Johnny je za nju postao i više od običnog pomoćnika.

— A što se dogodilo s njegovim konjima? — zapita Kate.

— Da... uzeo ih je na svoj pašnjak neki sumnjiv čovjek po imenu Fisher. Jučer ili prejučer podnio je prijavu da su ukradeni.

* *

Fenton napusti hotel da bi

pribavio nova obavještenja. Tek što se izgubio iz vida, Kate također napusti hotel. Pod ogrtačem je nosila pojas s koltom 38.

Namjeravala je posjetiti dra Quaylea, no ovaj ju je preduhitrio prešavši joj preko puta. Skinu šeširi izrazi svoju radost što je ponovo vidi.

— Uzela sam slobodan dan da bih posjetila prijatelja koji namjerava otvoriti ranč za ljude na odmoru — objasni mu Kate.

— Oh, da... — ravnodušno će Quayle.

— Jeste li ga možda vidjeli?

Quayle se tobože začudi.

— Dvojim. Nisam vidio takva čovjeka!

— Netom sam saznala da je sudjelovao u nekoj pucnjava. Budući da ste liječnik, mislila sam da biste mogli nešto znati o tome — reče mu Kate.

— Oh, to je taj čovjek!? — Pravio se kao da mu je upravo nešto sinulo u glavi. — Da, ponešto znam o tome. Mogu li vas pozvati na ručak u restoran »Palace«. Ovdje, na ulici, nećemo moći razgovarati o tome.

Kate prihvati. Odmah zamijeti kako je restoran raskošno uređen. Tā, u gradu kopača zlata nešto se slično može i očekivati!

— Zar ste ipak vidjeli mojeg prijatelja?

— Ne, nikako, ali pozvali su me k čovjeku u kojega je pucao.

— Zar je čovjek doista umro?

— Na žalost, da. Rana je bila smrtonosna. Uostalom, zvao se Bill Embree.

— Mislite li da bih mogla po-

gledati u izvještaj suca istražitelja?

Quayle odmahne glavom.

— Takav izvještaj ne postoji. Znae, gospodo Bromley, to je ipak složen slučaj. Odmah poslije pucnjave pozvali su me u saloon, i tu sam za Embreeja učinio što sam mogao. Grub je to momak i pripada kradljivcima stoke što ih nazivaju družinom iz Goat Canyon. Ostao sam pokraj njega sve dok nije izdahnuo. Dakako, odmah sam brzojavio šerifu u Copper Cityju, a kad je ovaj sutradan stigao, mrtvac je naprosto nestao.

— Ali, kako...

— Mogu vam samo kazati što slutim. Pretpostavljam da počinitelj uopće nije pobjegao, kako mnogi misle. Čini mi se mnogo vjerojatnijim da su ga Embreejevi ljudi zgrabili i objesili. Zatim će nestati oba leša da bi se zatrli tragovi.

Kate osjeti kako je zahvaća panika. Quayleov se opis događaja predobro podudarao sa svim činjenicama. Liječnik je također naslutio što se zbiva u njenoj duši, i odmah je iskoristio priliku da je utješi s mnogo razumijevanja, možda zato da bi pridobio njezino povjerenje. U silnom joj suosjećanju prebaci čak i ruku preko ramena. Kate se naježi od njegova dodira. Već je htjela odgurnuti njegovu ruku i otvoreno ga optužiti zbog sudjelovanja u ubojstvu, no tada ugleda Dot Fenton kako stoji na vratima gledajući ih nepovjerljivo i s ljubomorom u očima.

Ude u restoran i ljutito poviče:

— Tako... I zbog toga ste do-

šli ovamo? A ja sam bila tako glupa da sam vam povjerovala da uhodite onoga nitkova koji mi je još suprug! Načas predahne, zatim će bijesno Quayleyu: — Ti... izdajniče, kicoški gradski majmune!

— Dot, sasvim si pogrešno shvatila — odmah je prekine Quayle. — Ta te je žena prva ugledala i odmah je...

— Ne lažite! Između nas više nema nikakve veze gospodine Quayle! Što se mene tiče, podliji ste od čegrtuše!

Kate odmah uoči zgodu i odlučila da je iskoristi. Izigravajući razočaranu ljubavnicu, zajedljivo će ženi:

— Vi, slabo odjevena starije... Taj je čovjek od vas htio samo novac. Eto, timè se meni ispričao. Pođite kući i zadovoljite se vašim suprugom!

S lica Dot Fenton gotovo trenutačno nestane gnjev, odjednom je djelovala mnogo mršavije i starije. Quayle ju je molećivim glasom molio da ga sasluša, no ona se okrene i pode k vratima.

Quayle sada poviče na Kate:

— Vi... prokleta lažljivice! Zašto ste to učinili?

— Da bih okončala vašu kradljivu i podlu igru — ravnoćušno mu reče Kate.

— Zar tako!? Onda ću vam pokazati nekoliko varki u toj igri, a to će za vas biti nešto sasvim novo, mlada gospodo! Dođite! — Grubo je zgrabi za ruku i povuče sa stolca. No naglo je pusti i zbunjeno ustukne, jer se u drugoj ruci Kate Bromley pojavio kolt.

Kate se odmah ogleda. Nekoć licina je gostiju sjedila razjap-

ljenih usta i njih se nije morala plašiti. No jedan se konobar htio iskrasti kroz vrata.

— Ostanite na mjestu! — zareži Kate. — Pucat ću u svakog koji se pokuša pomaći.

Kate se odmah vrati u hotel. Fenton je dočeka i htjede joj predbaciti njezinu neopreznost što je izašla sama. No Kate ga prekine i ispriča mu što je doživjela u restoranu »Palace«.

— Nebesa! — zavapi čovjek, a u prizvuku njegova glasa zabrinutost se pomiješala s radošću. — Zamijesili ste prokletu kašu!

— Ubrzo ću sve dovesti u red — nevoljko uzvratila Kate. — Ako je ta družina ubila Cigarette-Johnnyja, grdno će platiti za to!

— Mislite li da će vaš postupak koristiti tome?

— Uznemirila sam ih, a to je samo prednost za mene. Vi ćete požuriti s velikim pljačkaškim pohodom i pri tome će vam se potkrasti jedna greška.

— Dobro... a kako ćemo sada dalje? — Fentona se očito dojmila njezina odlučnost.

— Jučer sam iz Kirkhams Sidinga brzojavila svojoj agenciji. Ustanovit će jesu li Trainer i Quayle kažnjavane osobe. Odgovor će stići poštom na ranč »Cross F.«. Zasad ću ostati u Arbonu i opunomoćiti vas da otvorite moja pisma što će ih slati poštanski pretinac 235, Salt lake City. Na taj ću način također saznati gdje se nalaze ukradeni »morgani«, kao i stoka s ranča »Cross F.«. Eto, imam puno povjerenja u vas!

— Ali, Kate, ipak ne možete ostati sami u ovom gradu koji

naprosto vrvi bezobzirnim momcima!

— Budite bez brige, mogu pri paziti na sebe. Moramo šćepati tu družinu, svaki na svome mjestu, a moje je mjesto zasad ovdje... Jeste li još što saznali?

— Fenton odmahne glavom i reče:

— Ništa što bi vam moglo pomoći. Vaš se pomoćnik sprijateljio s nekim rudarom i zbog nje ga je upao u gužvu. Možda je i taj čovjek sudjelovao u zavjeri. Riječ je o nekom starom kopaču zlata koji se zove Jim Flynn. Vrže se negdje u predjelu Cedar Creeka i dolazi u grad otprilike jednom u svaka tri, četiri mjeseca.

— Eto, svakako valja saznati pripada li i on razbojničkoj družini — reče Kate i dopusti Fentonu da joj objasni gdje se nalazi Cedar Creek.

Kate Bromley pričekala da padne mrak, a onda se zaputi u staju za iznajmljivanje. Najprije je naumila posjetiti Fisherov ranč s kojeg su ukradeni »morganani«. Suprug vlasnice hotela kazao joj je kako će stići onamo. Taj će ranč po svoj prilici lako pronaći.

Iza pregradnog zida, pokraj komore u kojoj su se nalazila sedla, gorjelo je svjetlo. Kate tamo zateče dva muškarca kako kartaju.

— Željela bih da mi osedlate konja — reče Kate.

Obojica iznenađeno skoče.

— Hej, draga! — reče momak koji je poslije podne preuzeo njezinog konja. — Zar ćeš na jahanje po mjesecini?

— Kazala sam da želim konja! — hladno će Kate na njegovu drsku porugu.

— Poljubi me pa će mi biti lakše. — Momak se široko naceri i pođe, očito ohrabren viskijem, ravno prema Kate. Žena dopusti da joj se približi nadohvat ruke, a onda ga tresne sitnom i čvrstom šakom po ustima.

Momak opsuje i otetura se natraške. Onaj drugi se nasmi je, a zatim obojica, kao po zapovijedi, potrče k vratima.

Ali nisu stigli daleko, zastali su kao ukopani pred prijetećim otvorom cijevi. To je bilo planirano, Kate je to odmah shvatila.

— Želim konja! — zapovijedi im ponovno.

— Sasvim si u redu, djevojko — reče onaj drugi pomirljivo. — Odloži svoju pucaljku i dobit ćeš konja... što se mene tiče, čak i dva, ako ti je tako milije.

— Hvala, jedan će biti sasvim dovoljan. — Kate se podrugljivo nasmi ješi. — Dobro se razumijem u momke vašega kalibra. Obojica ćete se pobrinuti za konja, i pri tome ćete požuriti.

— Gospode, moramo te poslušati! — gotovo sa strahopoštovanjem promrmlja onaj prvi. Takva se žena očito još nije pojavila među njima, no govorila je jezikom što su ga ponajbolje razumjeli.

Sjedeći u sedlu, Kate im reče:

— Ako bi se netko zanimao za to: odjahat ću na »Cross F«. A bude li mi opet potreban konj, ne bih željela doživjeti slične probleme.

Lako pronade Fisherov ranč, zapravo omanji posjed, jer je put do njega vodio otvorenim

terenom. U stambenoj je zgradi vladao mrak.

Kate napusti cestu i pojaše k pašnjacima pokraj maloga potoka kako bi tamo sakrila svoga konja. U staji zanjšti neki konj.

Kate sjaše pokraj pašnjaka, istrgne nekoliko dlaka iz repa svojega vranca i sveže mu ih oko nozdrva. Selim, kako se zvao vranac, već je uzvratio na njištanje, a to je bilo više negoli dovoljno.

Kate pričekala. Prema svemu sudeći, njištanje nije podiglo nikakvu uzbunu. Požuri k vratima staje. Vrata su bila zatvorena i osigurana izvana. Kate ih ostavi kako ih je našla i kroz otvor za hranjenje uvuče se u staju.

Tiho i napeto njištanje odmah joj potvrdi da ju je Oregon Lad prepoznao. Njegova je baršunasta gubica odmah napipala, kao da je želi pomilovati. Kate ga pogladi i žestoko se lecne napipavši kvrgu veliku poput šake. Premda se time izložila opasnosti, zapali šibicu i zapazi još desetak kvrga. Na štapu u blizini visila je naprava za mučenje: metar dugačak teški lanac.

Kate zadršće od bijesa. Osim nje i Cigarette-Johnnyja, nitko još nije jahao toga konja. Očito je onaj Fisher pokušao uzjahati Oregona i pri tome je doživio sramotni poraz. A svaki bi put lancem iskalio svoj bijes na Oregon Ladu.

Kate se nade u iskušenju da odmah oslobodi konja iz te mučionice. Htjede otvoriti vrata, no onda se ipak predomisli. Cigarette-Johnny je prvi na redu. A to je značilo da ništa ne smije pobuditi Fisherov gnjev, barem

ne prije nego što pronade Johnnyja. A ovdje, u staji, očito će imati najbolju priliku da zaskoči Fishera.

Gotovo je čitav sat provela milujući Oregon Lada i šapćući mu utješne riječi. Konj odjednom podigne glavu i načuli uši. Kate se povuče u drugi kraj staje. Ubrzo začuje kako se približavaju dva jahača. Čula je i njihove glasove dok su jahali pored staje. U jednom trenutku zastanu i sada je Kate sasvim dobro razumjela njihove riječi.

— Cleate, nećeš li se predomisliti i preko noći ostanu kod mene? — reče jedan. Hook Fisher zasigurno.

— Nemoguće. Sam je ostao bez duhana i naljutio bi se, kažem ti. A i onaj mrtvac što ga čuva...

Obojica se nasmiju, a onda Fisher zapita:

— Svida li se Embreeju što je mrtav?

— Upravo kao u paklu! — uzvratila Cleat. — Isto bi tako mogao sjediti u zatvoru.

— A kako je sve to prihvatio Švrćo koji ga je nastrijelio?

— Ah, pravi velike teškoće! Nikako ne želi potpisati onu cedulju kojom bismo namamili u stupicu onu ženu što njuška naokolo.

— Pa zašto im je toliko do toga da uhvate tu ženu? — zapita Fisher. — Bilo bi, na primjer, sasvim dovoljno da joj se dogodi nešto što ne bi preživjela.

— Pa zar to ne znaš? Onda ćeš se začuditi: zasigurno si već čuo za Queen Bee, ženu Mikea Nixona?

— Dakako, a tko nije?

— Eto, to je njuškalo odlučilo da uhvati Queen i Nixona, sa-

mo se zbog toga latila posla u kojem se izlaže tolikim opasnostima. Kad Nixon ovdje završi posao, povest će je i donijeti svojoj ženi na poklon. Sada možeš i sam zamisliti što će se s njom dogoditi! Queen je tvrda od kremenja i oštija od britve!

Kate se gotovo zahihće od uzbuđenja. Eto, sada je bilo sasvim jasno da se nalazi na vrućem tragu svojih zakletih neprijatelja. Do sada nije znala ime ubojice svojega muža, tek da je on vođa družine koji je oženio Bee Clarke.

Ponovo se sabere i usredotoči na razgovor dvojice muškaraca.

— Kako izlaziš na kraj s kulašem što si ga uzeo? — zapita Cleat.

— Dovest ću ga k pameti ili ću ga ubiti! — odreže Fisher.

— Onda... puno zadovoljstva i — laku noć!

Kate je čula kako je čovjek odjahao. Fisher se zaputi k vratima staje i počne nešto petljati po njima. Kate se provuče kroz otvor za hranjenje na boksu Oregon Lada. Fisher uvede svojega konja u staju. Začuje ga kako proklinje Oregon Lada, a i odgovor životinje: stala je propinjati i ritati. Odahnuvši, zamijeti kako je Fisher preumoran a da bi još jednom počeo zlostavljati konja. Pošto je Fisher napustio staju i nestao u stambenoj zgradi, Kate dogradi sijena i baci ga Oregon Ladu kroz otvor za hranjenje, a zatim pođe k svom konju i napusti Fisherov ranč.

Bila je sretna. Saznala je više nego što je mogla očekivati od takvog posjeta, — da je Cigarette-Johnny živ i da ima puna dva dana vremena da ga oslobodi.

Sve je drugo bilo manje važno. Dakako, iz Fishera bi mogla izvući još više, no zasad je to moralo pričekati. Nije sasvim sigurno da on zna gdje drže Johnnija. Međutim, kad bi ga ispitala i time odala da zna za Johnniju sudbinu i da se trudi kako bi ga spasila, bezobzirni bi se razbojnici svakako požurili da ga što prije otpreme s ovoga svijeta. U slučaju potrebe, još će moći zgrabiti Fishera, no sada je naumila poći dalje tragom. Saznala je dva imena što će je odvesti do cilja: Jim Flynn i Hungry Wallace.

— * * * —

Hungryju Wallaceu predstavljalo je pravo zadovoljstvo da svakoga dana obasipa Johnnija uvredama i opisima mračne budućnosti. Naprotiv, Spug Anfinson je zauzeo očinski stav prema tom švrći i pokušavao ga je nagovoriti na jedini potez koji bi s njegove strane bio razuman: na izdaju žene što njuška naokolo. Ali, ni s tim nije imao nimalo sreće.

Wallace se vrati iz Arbona donijevši sa sobom zalihe. Mučitelj se podlo naceri čim je s Anfinsonom donio Johnniju večeru.

— Onda, mali... — započe Anfinson osobito blagim, očinskim tonom. — Isteklo je vrijeme za tvoje gluposti. Sada ćeš prepisati cedulju i time će sve biti svršeno.

— Uхвати me grč čim dohvatim olovku — progunda Johnny.

— Pazi samo, mogao bi te i u vratu uhvatiti nešto trajniji grč! — prasne Hungry Wallace.

– Da, i to je točno – potvrdi Anfinson. – Šef se više neće dugo izjedati zbog tebe. Ne odlučiš li do sutra na večer, za tebe neće moći učiniti više ništa nego da ti kamen navali na grob.

Johnny je sjedio na ležaju od dasaka, te prekriži lice rukama – umjesto da, kao obično, pošalje svoje uznike k vragu. Anfinson to ocijeni kao prve znakove kapitulacije i zadovoljno napusti zatvor zajedno s Wallaceom. Međutim, Johnny je sada bio odlučan u namjeri da iskoristi jedinu zgodu što mu se pruža.

Osim prvoga dana, doručak je uvijek donosio samo Wallace: naprosto bi gurnuo pladanj ispod rešetkastih vrata. Kada je sutradan u jutro ušao u zatvor, Johnny je stenjao na ležaju od dasaka.

– Dodi i uzmi ga! To ti je posljednji doručak – progunda Wallace. Ako nisi konačno odlučio da prepíšeš cedulju... – Stane šušhati listom papira.

– Prepisat ću – prostenje Johnny. – Odustajem. Daj to ovamo!

– Dovuci tu polovicu svoga leša ovamo i uzmi papir i olovku – zapovijedi mu Wallace.

– Čovječe... tako me boli – jadao se Johnny. – Ne mogu...

Johnny se zgrči na ležaju od dasaka.

U idućem trenutku Johnny munjevito ispruži zgrčene noge i baci se svom mučitelju ravno u želudac. Wallace bolno zareži, padne na pod, odskliže se do suprotnog zida, da bi tamo ostao ležati.

Johnny se sada poput divlje mačke baci na Hungryja Wal-

lacea, ščepa ga za suhi vrat i stane njegovom glavom udarati po zidu. Prvi udarac probudi Wallacea iz njegove ošamućenosti, te on zaurla tako snažno da su zidovi zadrhtali. No to mu nije mnogo koristilo: Johnny je nastavljao udarati sve dok nije prestao vikati. A onda potraži korice mršava momka i htjede mu oteti kolt. Ali, prokletstvo! Bile su to korice sa zatvorenim poklopcem. Dok je Johnny petljao po kopči, Wallace se toliko oporavi da je mogao Johnnyja uhvatiti za ruku. Wallace nije bio osobito snažan za svoju visinu, no upravo se očajnički držao za njegovu ruku, tako da su se zajedno kotrljali podom amo-tamo.

A kad je Anfinsonov glas zagrmio da već jednom prestanu s tim prokletim glupostima, Johnny je znao da je sve bilo uzaludno. Golemi ga čovjek zgrabi za ovratnik, strgne ga s Wallacea i odbaci u stranu.

Hungry Wallace je glasno kleo, dok mu se Anfinson samo smijao.

– Eto, i polovica je čovjeka bila sasvim dovoljna da te obori na tlo i premlati! – vikao je kroza smijeh.

– Još će mi platiti za to! – zareži Wallace i odšepesa do vrata trljajući povrijeđenu glavu.

– Morat ću te bolje držati na oku – reče Anfinson Johnnyju. – Zapravo te volim, prokleta uši, ali najprije se moram pobrinuti za sebe. Eto, sada moraš prepisati tu cedulju...

– Idi do vraga! – Johnny zaškripi zubima.

Cigarette-Johnny je znao da

je izigrao svoju posljednju kartu.

Anfinson mu donese večeru i reče:

– Ne prepíšeš li taj papir, tvoje je vrijeme isteklo. Samo još očekujemo šefovu zapovijed!

Cigarette-Johnny mu ništa ne odgovori. Mrak padne na mrtvi grad. Johnny se zapita nisu li sve te prijetnje bile samo varka.

Odjednom začuje kako kroz napola slupani prozor u ćeliji padaju kamićci, te se u njemu ponovno probudi nada. Johnny požuri k prozoru i šapne:

– Tko je?

– A tko si ti, do vraga? – pitanjem mu uzvрати neki glas što u Johnnyju pobudi neku vrst gotovo radosnoga straha.

– U Arbonu smo igrali poker protiv onih klipana iz Goat Canyona, a onda je nastao onaj pakleni vrtlog...

– A onda je prasnulo – zadovoljno nastavi Flynn. – Da sam znao što nitkovi namjeravaju sa mnom, isjeckao bih ih u hranu za kokoši, dakako! No saznao sam tek danas poslije podne. Koliko je nitkova ovdje, od kojih ću morati načiniti salatu od kostiju?

– Dva su! Spug Anfinson i Hungry Wallace.

Dakako, Wallace, neka se bog smiluje njegovoj duši! Doveo nas je ovamo.

– Očekuju nekoga... i taj mora stići svakog trenutka.

– Morat će se odmah vratiti – odgovori Flynn. – Pričekaj pet minuta, zatim ćeš početi vikati kao da te sam vrag razapinja. To će probuditi ptičice! Dočekat će ih iza vrata kolibe s drškom pijuka. Hej, već vidim

nitkove kako ljube tlo pod mojim nogama!

Johnny nestrpljivo pričekava, sve dok nije bio posve siguran da je Flynn zauzeo svoje mjesto očekujući oba razbojnika. Zatim zaurla tako žestoko da nitko ne bi mogao pretpostaviti da ta silna buka potječe iz njegovog krhkog tijela.

Poslije nekog vremena zašuti i počne osluškivati. Nije prasnulo nijedan hitac, no sasvim je jasno čuo šumove divlje tučnjave. Njegovo samopouzdanje ipak splasne, nije to bilo ni izdaleka tako lako kako je Flynn zamišljao.

Sekunde kao da su se vukle unedogled, a zatim neko počne petljati po bravi na vanjskim vratima, premda se tučnjava i nastavljala. Johnny se s nogom stolčića u ruci postavi pokraj vrata ćelije, spreman da ugrabi svaku zgodu što će mu se pružiti.

Vanjska se vrata otvore. Ude neki čovjek sa svjetiljkom. Bio je to Hungry Wallace s revolverom u drugoj ruci. Dok su se Flynn i Anfinson još borili, Wallace se očito htio pobrinuti da za Cigarette-Johnnyja ta igra bude zauvijek izgubljena.

– Sada ću ti sve vratiti! – zareži Wallace. Podigne svjetiljku i svjetlo padne na Johnnyjevo lice.

Johnny baci nogu stolčića. Posluži ga sreća – kijača prozviždi između šipki rešetke i razbije sjenilo svjetiljke. Ona se ugasi.

Wallace divlje opsuje i zapuca. Prvo tane prozviždi tik pokraj Johnnyjeve glave. Ostala tanad prozujepodalje od njega, jer je Johnny posve nećujno

kliznuo k drugom zidu ćelije.

Cigarette-Johnny ipak nije izgubio pregled situacije, mozak mu je brzo na sve reagirao. Do sad se već više puta morao izvući iz škripca, i pri tome bi domišljatošću i maštovitošću morao nadoknaditi nedostatak tjelesne snage. Poslije trećeg hica baci se na pod.

— Gospode... — prostenje. — Pogodio me... — I odmah se otkotrlja dalje, upravo u pravu trenutku da bi izbjegao dva metka što ih je Wallace ispalio u mjesto na kojem je Johnny maločas ležao.

— Prokleti lopove, sada ću te zgaziti! — Derao se Wallace s nekom ćudnom mješavinom osvetoljubivosti i likovanja u glasu. Johnny začuje kako ponovo petlja po bravi ćelije, te se sagne i napne poput pantere. Nije se usudio napipati kakav predmet koji bi mu mogao poslužiti kao oružje jer bi time odao svoju varku.

Prema svemu sudeći, Wallace još nije pronašao ključanicu, prestane petljati po bravi i zapali šibicu. U plamenu šibice, iz tame se pokraj vanjskih vrata pojavi lice Spuga Anfinsona, a u Johnnyju se ugasi posljednja nada u spas.

— Grom i pakao! U koga pucaš? — osorno zapita Anfinson.

— Upravo sam tog prokletog Švrću napunio olovom — procijedi Wallace. — Gdje li je samo taj davo? Tresnuo me kijačom po glavi...

— Sredio sam ga valjanim udarcem pod bradu. No ti bi morao bolje provjeriti jesi li ga doista pogodio, prije nego što zaviriš u ćeliju! Zar si već zaboravio što ti je jutros uradio —

Anfinson se podrugljivo nasmije.

— Od mojeg je olova dvostruko teži — hvalio se Wallace. — Tā, zapali već jednom tu prokletu svjetiljku, pa ćeš i sam vidjeti!

Anfinson upali šibicu, pronađe svjetiljku, upali je i postavi na tlo. Od svjetiljke širilo se, samo mutno svjetlo, no i to je bilo dovoljno da razotkrije Wallaceovo streljačko umijeće. Cigarette-Johnny stajao je usred ćelije, zdrav i čitav, spreman na borbu.

— Do vraga... sada ću mu pokazati! — poviče Wallace.

Razbojnik počne dizati cijev revolvera, no ipak nesigurno zastane u pola pokreta. Iza njegovih leđa odjednom se začuje oštar ženski glas:

— Odbaci revolver i podigni ruke... i ti također!

Glas Kate Bromley zadivi Cigarette-Johnnyja, kao i sve drugo na njoj. Ipak, taj mu se glas još nikada nije svidio kao sada, u ovom trenutku.

VII

Ostatak je noći Kate provela u pustoj kolibi na pašnjaku. Prijetila se kako je nekoliko kilometara izvan Arbona, na mostu preko Duck Rivera, zapazila poštanski sanduk što ga je vozač poštanske kočije praznio prilikom svakodnevne vožnje u Copper Cityju. Pisaći je pribor uvijek nosila sa sobom. Napiše pismo Jacku Fentonu i opiše mu otkrića te noći: da se tobože ustrijeljeni Bill Embree i Cigarette-Johnny nalaze u nekom skrovištu. Zamoli ga da obavijesti šerifa u Copper Cityju i da pokrene potragu za obojicom. A

u međuvremenu će ih i ona tražiti. Već u svitanje ubaci pismo u sandučić.

Prijevodne provede u području Cedar Creeka u potrazi za Jimom Flynnom. Uvečer je gostoljubivo prime doseljenici. Neki je doseljenik obavijesti o rudarskim područjima što su starom kopaču zlata bila najmilija. Oko podneva posluži je sreća: pronade Flynnu u trenutku kada je već odlučila da se vrati na Fisherov ranč i zgrabi vlasnika.

Kate odmah spozna da Flynn nije razbojnik, već divan starac. Ispriča mu što se vjerojatno dogodilo Johnnyju, a Flynn se sav ukoči od iznenađenja.

— Takvo što! — usklikne stari. — Kojeg li kaveza prepunog lukavih pasa i podmuklih lopuža! Dva su me dana držali u gradskom zatvoru, a kad su me pustili, rekli su mi da je taj zlatni mladić uskočio u teretni vlak i zauvijek napustio Arbon. Onaj se mali pjetlić napuhavao kao da je tri metra visok. Kad bih znao gdje se nalazi, osobno bih ga izvukao iz rupe.

— Znam samo da ga drže zatočenog negdje izvan Arbona i da se jedan od njegovih čuvara zove Hungry Wallace.

— Hungry Wallace!? — usklikne Flynn. — Do vraga, onda znam gdje se nalazi!

— Zar zbilja?

— Upravo sam prekjučer vidio Hungryja Wallacea na nekim malim kolima. Sakrio sam se u grmlje i promatrao ga, jer me je zanimalo kamo će krenuti taj kojot. Vidio sam kako je skrenuo na staru cestu put Ille-ne i zapitao sam se što, do vraga... oprostite, gospodo... za-

pravo želi u napuštenom logoru rudara.

— Možete li me odvesti tamo? — odmah ga zapita Kate. Flynn se počese za uho.

— Konja nemam, a ne bih ga ni želio. Međutim, ispružim li noge, bit ću brži od mogeg Pamfya. — Time je očito mislio na svojeg starog magarca.

Samo uz velike muke, Kate je uspjela nagovoriti kopača zlata da uzjaše konja iza nje, i to tek pošto je među svojim orudjem pronašao neki držak pijuka i ponio ga kao oružje.

Na pola kilometra ispred mrtvoga grada pričekali su da se spusti mrak. Flynn je tada htio sam poći u izvidanje, jer se dobro snalazio u tom gradu. Kate mu popusti, no onda ga ipak počne slijediti na stanovitoj udaljenosti.

Sada, pošto je Kate oba razbojnika imala na nišanu svojeg revolvera 38, hrabri se starac opet živo uplete u igru. Došepeša do Kate i održi joj mali govor da bi se nekako ispričao.

— Taj je prijavio Wallace prvi izišao. Umjesto da poput pravoga čovjeka postavi glavu pod moju toljagu, sagnuo se, tako da sam ga gotovo promašio. A onda se već umirovljeni profesionalni boksač bacio na mene, pa sam izgubio svoj prokleti držak pijuka. Ne bih imao mnogo kazati, ali zacijelo sam uganuo zglob, jer bih ga inače sredio tako da bi urlao poput svježe žigisanog teksta.

Minutu kasnije, Cigarette-Johnny je bio slobodan, a oba su se razbojnika uselila u ćeliju. U kolibi što su je nastavali, Kate i Johnny održe ratno vijeće, dok

se Flynn potrudio da im pripremi dobru večeru.

Kate objasni Johnnyju kako je u međuvremenu šerif morao stići u Arbon.

— Moramo što prije stupiti u vezu sa šerifom — nastavi Kate — te pronaći čovjeka kojega ste, navodno, ubili. I to prije nego što bi naši neprijatelji mogli pretpostaviti da smo progledali njihovu prijavu varku.

— Ali, Kate, čini se da sam ipak pogodio Embreeja gore nego što sam htio — usprotivi se Johnny. — Anfinson mi je čak pokazao smrtovnicu.

— Zar onu što ju je ispostavio dr Quayle? — Kate ga veselo upita.

Johnny potvrdi.

— Sjajno! — obrađuje se Kate. — Smrtovnica je krivotvorena! Nitkovi su ti htjeli podmetnuti Embreejevu smrt. Quayle je očito s njima. Pronađemo li smrtovnicu, imat ćemo Quaylea na udici, a i neke druge!

Johnny počne tražiti i pronađe ispravu ispod drugog jastuka na postelji. Vjerojatno je Anfinson sakrio tu ispravu samo zato da bi prvom prilikom ucijenio Quaylea.

— Da, vratit ćemo se u Arbon — zaključi Kate. — Sa sobom ćemo povesti i onog važnijeg momka, kao krunski svjedok on će već razvezati jezik!

— Četiri čovjeka, od toga jedan zatočenik, i dva konja!?

— Neću više na takvu životinju! — izjavi Jim Flynn.

— Uzet ćemo kola — umiri ga Kate. — Zatočenik će upravljati, a Johnny i vi ćete pripaziti na nj. Ja ću pojahati konja.

Johnny je još oklijevao.

— Kate, ali ne znamo pouzda-

no je li šerif stigao u Arbon i je li Fenton primio pismo. Znamo samo kako u Arbonu sve vrvi od naših neprijatelja.

— To je točno — dopusti Kate.

— Dajte meni jahaćeg konja, pa ću pojahati prečacem i raspitati se u Goat Canyonu. Mislim da se onaj Embree nalazi tamo. Vi ćete uzeti kola, a naći ćemo se u blizini ušća kanjona.

— Tako će biti bolje — pristane Kate. — Gospodine Flynn, poznajete li put do Goat Canyon-a?

— Poznajem ga, no taj je put tek kilometar udaljen od Arbona.

— Morat ćemo se izložiti opasnosti. No ipak ću ja uzeti konja, Johnny, u međuvremenu sam vrlo dobro upoznala ovaj kraj, a vi ga niste ni vidjeli.

Johnny se više nije protivio, nego samo kimne.

— Koji će zatočenik biti vjerodostojniji kao krunski svjedok? — zapita Kate.

Izbor između te dvojice za Johnnyja uopće nije bio težak. Pođe u zatvor i dovede Anfinsona. Kate objasni profesionalnom šakaču što mu je činiti.

— A što će biti sa mnom kad vas dovedem do Goat Canyon-a? — zapita čovjek.

— Ništa, jednostavno ćemo te ustrijeliti — zlurado će Jim Flynn.

— Kada ispričate sve što znate o razbojničkoj družini, olakšat ću vam položaj — obeća mu Kate. — U suprotnom, odsjedit ćete nekoliko godina. Otmica je težak zločin.

Anfinson nezadovoljno odmahne glavom.

— Nije to nikakav posao! Pismem li samo, moja koža više

neće vrijediti ni centa. Odvest ću vas kamo želite, zatim ćete mi dati konja, a ja ću odjahati Goat Canyonom u Montanu.

Jim Flynn mu htjede na svoj način objasniti svoje gledište, ali Kate odmahne. Snalazila se s momcima poput Anfinsona, momak će šutjeti poput ribe.

— Pa dobro, pristajemo, ako nam sada kažete sve što znate o toj družini. Međutim, morate uzeti u obzir da mi dovoljno znamo i da bismo odmah zamijetili svaku vašu laž. Znamo, na primjer, kakvu je ulogu odigrao dr Quayle, zatim poznato nam je kako je Bill Trainer istodobno predradnik i kradljivac stoke.

Anfinson slegne ramenima.

— Onda vam više ne mogu mnogo kazati, možda samo to da je Arbon mjesto u kojem se okupljaju poslovni ljudi svake vrste i da u njemu vlada Fred Offut koji se bogati na svakom od tih poslova. Prema tome, morate računati i s njim.

— A tko je iskovao plan da se uništi ranč „Cross F.“ — zapita Kate.

— Voda družine, dakako! Zar još niste čuli za Mikea Nixona i njegovu ženu Queen Bee? — čudeći se zapita Anfinson.

— A gdje mogu pronaći tog Nixona i Queen Bee? — odmah će Kate.

Anfinson se nasmije.

— Mikea Nixona ovdje poznaju kao predradnika Billa Trainera. Međutim, nije mi poznato kamo je sakrio svoju Queen. Quayle je iskoristio svoj utjecaj na Dot Fenton da bi ga učinio predradnikom.

— Johnny — teško će Kate — taj Trainer ili Nixon je zasigur-

no čovjek koji je ubio mojega muža.

— Pa onda smo na kraju tra-
ga — promrmlja Johnny.

— Znate li kamo odvođe ukradenu stoku? — zapita Kate bivšega šakača.

— Ne znam — odgovori Anfinson. — Gospodo, bavim se jeftinim poslom, izbacujem ljude iz lokala, a tek tu i tamo načinim kakav bolji posao. No, nešto vam mogu kazati: životinje ne tjeraju Goat Canyonom u Montanu, unatoč tome što svi smatraju da je tako. Navodno opasna družina iz Goat Canyonu samo je varka. Oni su mladići tamo također jeftini pomoćnici poput mene, a glavna im je svrha da navedu rančere na pogrešan trag.

— Zanimljivo! — Kate kimne.

— Krenimo, ljudi! Čim se ponovno sastanemo, pustit ćemo tog čovjeka. Mislim da nam je uvelike pomogao da bismo tim nitkovima pokvarili igru.

— No ipak računajte s time da su neki ljudi odlučni u namjeri da vas šćepaju, pa makar pri tome slomili nogu! — upozori je Anfinson.

* * *

Kola s Johnnyjem, Anfinsonom i Flynnom uspinjala su se posljednjim usponom prije Arbona. Na uzvisini ispred njih odjednom se pojavi stoka, cijelo stado, kako će se ubrzo pokazati.

— Kradljivci! — prosikće Johnny. — Nitko noću ne goni stoku. Zaustavi konje, Anfinson!

Jim Flynn dograbí pušku što su je pronašli u Illeni, skoči s kola i zauzme položaj iza njih.

Johnny također skoči, no ostane na sjedalu pokraj vozača.

— Nećeš se ni pomaknuti, Anfinstone, i bit će najbolje da radiš ono što ti kažem — zaprijeti mu.

— Gospode, dođe li do pucnjave... — tužio se boksač.

Prva se grla u stadu uplaše kola i skrenu ulijevo i udesno. Stado se podijeli na dva dijela, a u sredini se pojavi pet jahača. Zaustave konje i jedan od njih zapita:

— Tko ste vi?

— Kaži im tko si! — tiho će Johnny.

— Spug Anfinson — poviče ovaj. — Putujem u Arbon.

— A tko je s tobom?

— Hungry Wallace i momak što ga moramo odvesti u Arbon — došapne mu Johnny. Anfinson to ponovi, no glas mu je, na Johnnyjeve muke, zvučao poprilično nesigurno. Prema svemu sudeći, ona su se petorica najprije posavjetovala, zatim dvojica pojašu za stadom, a dvojica u smjeru kola.

— Javi šefu, Spug, da smo uhvatili samo polovicu i da je stoka upala u »stampedo«. No, unatoč tome, prije svitanja stići ćemo na prijelaz Blue-Rock — obrati se Anfinsonu jedan razbojnik.

Kao da su odjednom nešto posumnjali, naglo zaustave konje.

— Hej, Spug, zašto sjediš poput nadgrobnog spomenika? — zapita vođa.

— Ne mičite se, gospodo! — poviče Johnny. — Jime, preuzet ćeš onoga slijeva bude li potrebno.

— Ne mogu se ni pomaknuti, Tex! — ispriča se Anfinson. —

Ona žena što njuška naokolo otkrila je gdje se nalazimo i zaskočila nas.

— Zaveži! — zareži Johnny.

U istom trenutku Tex obode svoga konja, sagne se u sedlu i zapuca.

Zapucaju još dva revolvera i jedna puška. Konj što je bio upregnut u kola propne se, a zatim padne na zemlju, te Anfinson ispadne sa sjedala vozača poput vreće brašna.

Onaj razbojnik Tex nepokretno je ležao na tlu, a kad je pao i posljednji hitac, drugi je razbojnik visio o jednoj nozi u stremenu, dok ga je konj vukao u krugu. Kad mu je noga kliznula iz stremena, konj htjede pobjeći, no Johnny se odmah nađe pokraj njega, zgrabi ga za uzde i vine se u sedlo.

Uplašeni konj pokušao ga je zbaciti. Johnnyjeve su noge bile prekratke da bi do sizale do stremena. No, unatoč tome, Johnny kao da se zalijepio za sedlo i pokazivao je konju tko mu je sada gospodar.

Pošto je umirio konja, bio je gotovo pedeset metara udaljen od kola. Dok je još krotio konja, dopre mu do svijesti da su se opet začuli hici. Očito su se vratili oni drugi kradljivci. On odmah izvuče revolver što ga je oteo Hungryju Wallaceu u namjeri da se umiješa, no zapaljena strelica zazuji prema njemu. Začuje kako je udarila u konja uz prigušeni zvuk. Ukroćeni se konj propne i počne padati na leđa.

Johnny se baci u stranu, tresne na zemlju, a u idućem se trenutku nađe u zaklonu iza umiruće životinje.

Revolver u ruci Cigarette-Johnnyja i starčeva puška natjeraju kradljivcima strah u kosti. Za nekoliko minuta ona tri kradljivca obodu svoje konje i pobjegnu.

Johnny potrči ka kolima i ukoči se. Njegov suborac, onaj starac, previjao se od boli.

— Nitkovi su me pogodili u nogu — stenjao je Flynn.

Johnny se osjećao bespomoćnim kao još nikada u životu. Sada će biti upućen samo na sebe, i to u zemlji koja vrvi neprijateljima, pokraj tri mrtva razbojnika i ranjenoga druga kojemu će morati pomoći, ali nije znao kako.

Jim Flynn riješi problem umjesto njega.

— Bit će najbolje da podeš do žene koja te očekuje — reče starac. — Ne smiješ u Arbon, tamo nikako ne smiješ zatražiti pomoć! Ti i ona žena imate već dovoljno nevolja. Što se mene tiče, ne moraš se brinuti. Za nekoliko će me sati pronaći ljudi koji će potražiti svoju stoku. Dakle, puno sreće, sine!

* * *

Johnny se zakleo da će se onom grubijanu Fisheru grdno osvetiti zbog toga što je zlostavljao Oregon Lada. Kate mu je ispričala sve o tome. I zbog toga bi najradije umjesto Kate pojahao u Goat Canyon, ali s time da na koji trenutak svrati na Fischerov ranč. A sada, budući da je bio upućen na vranca, opet mu se pružila zgoda, jer je njegov put do Goat Canyon prolazio pokraj ranča.

Kada je ušao u staju, Oregon Lad odmah zaništi u znak do-

brodošlice. Tako je radosno poskakivao u svom boksu da se Johnny pobojavao da bi ta buka mogla narušiti Fisherov san. Blago opipa leđa i sapi konja te ustanovi povrede što su bile mnogo teže od onih što mu ih je opisala Kate. U Johnnyju sve zavri od silna bijesa.

— Nitko ne smije tako postupati s tobom, Oregone, stari mladiću — protepa mu Johnny.

— Neće proći bez kazne!

Noge su ga boljale, no unatoč tome, potrči do kolibe i zakuca o vrata drškom revolvera. Sneni ga glas zapita što se događa.

— Otvori, pa ćeš vidjeti! — odgovori mu Johnny.

— Tko si ti? — nevoljko zapita glas.

— Šalje me Offut, požuri! — ustvrdi Johnny.

Nešto kasnije, neki čovjek u donjem rublju otvori vrata.

— Podigni svoje prljave šape! — zareži na nj Johnny.

— Kako... što? — promuća Fisher. — Hej, nisi li ti ona polovica čovjeka, onaj koji je htio podići ranč za ljude na odmoru? Hajde, udi!

S revolverom u ruci, Johnny ga upozori:

— Ne pali svjetlo, smrdljivče, shvati da tvoje rublje i u mraku predstavlja dobar cilj.

Gundajući, Fisher ga poslušao, a zatim počne skamenjeno zriti u golem revolver u ruci švrće.

— Gdje su moji »morgani«? — prosiće Johnny.

— Pravi si mali vuk! — reče Fisher. — Najprije si ustrijelio Billa Embreeja, a sada usred noći napadaš čovjeka koji ti nije ništa uradio. Tâ, kazao sam ti da neću preuzeti odgovornost

za tvoje konje, a sada ih je upravo netko ukrao.

— A kako je s onim kulašem u staji?

Od silne nelagode, Fisher je poskakivao s jedne bose noge na drugu.

— Pošto si nestao, mislio sam da će biti najbolje da ga uzmem k sebi i poštedim te velikog računa u staji za iznajmljivanje.

— A kada si primijetio da ga ne možeš jahati, počeo si ga tući lancem — zareži na nj Johnny. — Fisheru, zbog toga ću te grdno premlatiti!

Johnny odloži svoje oružje na klupu s vedricom vode.

— Što... prokleti švrćo, ovaj ću zid raznijeti s tobom — obrađuje se Fisher tom neočekivanim razvoju. Skoči i zamahne prema Johnnyjevoj glavi.

Johnny se sagne i s podjednanim bijesom zamahne šakama. Fisher se samo naceri. Udarci daleko slabijeg protivnika nisu dopirali do njega ili mu pak nisu mogli učiniti ništa nažao. Zatim grubi div doživi neočekivani preokret. Borbeni švrćo mu zorno pokaže kako umije nadoknaditi svoje nedostatke.

Johnny ga pogodi udarcem u želudac, a kad je Fisher ponovo zamahnuo, skoči poput pera u zrak i pri tome tresne Fishera hrptom ruke po ustima, a zatim usmjerenom snagom nagazi petom Fisherovu bosu nogu.

Div zaurla. Johnny ponovno skoči uvis i zatim se spusti na golem iskrivljeni palac druge Fisherove noge. Div problijedi od boli i objema rukama uhvati povrijeđenu nogu. Johnny ga još jednom tresne, i Fisher se sruši poledice preko jednog stolca.

Johnny zgrabi cjepanicu što je ležala u blizini i baci je na Fishera koji je ležao poledice i u obrani podigao noge. Htio je zaštititi svoje noge, no pri tome je izložio opasnosti svoje šape. Ponovo zaurla i stane Johnnyja moliti za milost.

— Eto, sada si dobio što sam ti obećao, mučitelju konja! — Johnny ispusti cjepanicu i opet dohvati revolver. — A ne želiš li dobiti još više, odgovorit ćeš na nekoliko pitanja. Tko je odveo moje konje?

— Mladići iz Goat Canyon, no kasnije su ih preuzeli drugi.

— Tko?

— Nemam pojma, doista ne znam tko su bili ti ljudi. Međutim, Offut se je suglasio s time.

— A sada bi me zanimalo gdje se nalazi Bill Embree?

— Tko?... kako? Ustrijelio si ga, tā i sam znaš!

— Pripazi, Fisheru! — upozori ga Johnny. — Sve mi je poznato o varci s Embreejem. Razveži jezik ili... — Johnny se ponovno sagne za kladom.

— Kazat ću ti! — požuri Fisher. — Sakrivao se u Goat Canyonu... sve do jutros. Cleat Holbrook je svratio ovamo i ispričao mi kako su ga poslali na neko drugo mjesto. Ugrabili su neko pismo od one žene što njuška naokolo, u kojem saopćava Fentonu kako je Embree još živ. Fenton bi morao podići na uzbunu šerifovu potjeru kako bi se bacila u potragu za Embreejem. I zbog toga im je Goat Canyon bio preblizu!

Johnny skoči. Dakle, sve je bilo uzalud! A osim toga, njihovi će neprijatelji sada pretražiti svaki kutak zemlje. On je izgubio sasvim dovoljno vremena s

Fisherom, zato potrči u staju, osedla Fisherova konja, uzme Oregon Lada na lasu i odjuri s ranča.

VIII

Kate Bromley se ponosno nasmiješi u sebi kada je na nekom sjenovitom brežuljku pokraj Goat Canyon ugledala Cigarette-Johnnyja kako sa sobom vodi Oregon Lada. To je opet bio onaj pravi Johnny! Povrh toga, čvrsto je odlučila da će mu prigovoriti zbog njegove svojevoljnosti.

Ipak, to ju je ubrzo prošlo, jer ju je Johnny izvijestio o poraznim novostima.

— Onda... sve je izgubljeno!
— Pa što ćemo sada, Johnny?

To je pitanje označilo preokret u njihovim odnosima. Dosad je uvijek Johnny postavljao to pitanje, dok je Kate bila ona koja bi izrekla odgovor.

Međutim, Johnny nije bio ni malo zbunjen.

— U Arbonu i ovoj dolini s nama je svršeno. Kate — mirno će Johnny. — Svaki će kamen preokrenuti u potrazi za nama. Ponajprije će nas tražiti ovdje, u Goat Canyonu.

— I ja sam to pomislila — složi se Kate.

— Prema tome, preostaje nam samo jedno — objasni Johnny. — Vi ćete uzeti Fisherova konja, koji je još svjež, i pojahati preko prijelaza Goat Canyon u Montanu. Točno na suprotnoj strani nalazi se stanica Junction. Tamo se možete brzojavno povezati s vašim uredom, a zatim vlakom krenuti u Copper City. Premda nemamo nikakvih dokaza, kojima smo se nadali,

ipak znamo dovoljno da bismo tamošnjega šefa mogli podići na noge.

— A što će biti s vama? Ne možete ostatu ovdje!

— Ja ću polagano napredovati s vašim konjem i Oregon Ladom. No vi morate što prije u Junction! Ne smijemo izgubiti ni trenutka vremena ako želimo spasiti stoku Fentonovih. — Glas mu je bio gotovo zapovjednički.

— Nadam se da ste u pravu — pristane Kate. — Za dva ću dana biti u Copper Cityju. Tamošnjeg ću šerifa prisiliti da nam pomogne. — Ohrabrena Johnnyjevim vladanjem, Kate je očito opet postala srčana. — No vi ćete također što prije stići u Junction. Tamo ću vam ostaviti obavijest treba li da podete za mnom u Copper City ili da poduzmete nešto drugo.

Cigarette-Johnny kimne, ali ipak nije ništa obećao.

Ujašu u kanjon i pronađu napušteni ranč, kako su i očekivali. U kući Kate priredi doručak od postojećih zaliha, dok je Johnny u staji hranio konje. Pošto su doručkovali, Kate se opremi zalihama, a Johnny objesi zebenu vreću na jabuku njezinog sedla. Tada Kate uzjaše.

— Pripazi na sebe, Johnny! — reče mu. U prizvuku njezinoga glasa Johnny osjeti nešto od čega mu se koža naježila. I dalje čvrsto držeći njegovu ruku, Kate žustro nastavi: — Znaš, Johnny, kada sam čula kako su ti dali još samo četrdeset osam sati života... za mene... za mene sve drugo nije više bilo važno! Ni stoka Dot Fenton, ni nada da ću uhvatiti onog ubojicu,

• Billa Trainera... Johnny, pripazi na sebe!

— Kate, zadao sam vam više teškoća nego što sam vam koristio! — ganuto promuća Johnny. No ipak, to je bilo sasvim logično.

Kate mu još jednom stisne ruku, zatim obode konja i odjaše kanjonom što je vodio u Montanu.

Johnny je zurio za njom sve dok mu nije nestala iz vida. Zatim potrči u staju, pogladi Oregon Lada i stane likovati.

— Grom i pakao, stari mladiću, doista joj je stalo do mene, kažem ti!

Johnny se namjeravao zadržati u Goat Canyonu tako dugo da više nijedan progonitelj neće moći nadoknaditi prednost što ju je Kate stekla. Zatim je namjeravao odjahati na mjesto na kojem je ostavio Flynnu, da bi pošao tragom ukradenoga stada.

Kako je ubrzo ustanovio, taj je plan morao zaboraviti, kao i mnoge dosad, jer je odjednom ugledao šest jahača kako jure kanjonom.

* * *

Pred večernji sumrak, Kate potjera umornoga konja u mali grad Junction. Jedino opravdanje za postojanje grada bio je sporedni kolosijek za Copper City, koji se ovdje samo odvajao od glavne linije. Nekoliko je yagona stajalo na ranžirnom kolosijeku, no ipak — kuće u tom gradu svaki je posjetilac mogao izbrojati na prste. Slijedeći vlak za Copper City polazio je tek sutradan u jutro. Kate se brzo javno poveže sa svojim uredom,

zatim se osvježi u svojoj sobi i večera u blagovaonici hotela.

Upravo je ispijala kavu, kad neki poznati glas uzbuni sva njena čula.

— Željeli bismo jesti u jednoj niši, konobaru — javi se neki drski glas koji je mogao pripadati samo dru Quayleu.

— Izvolite, dakako, gospodine — reče konobar.

Kate čestita samoj sebi što je za sebe pronašla mjesto u najdubljem dijelu niše.

— Ovaj stolnjak izgleda poprilično loše — ogorčeno će Quayle. — Podimo radije u susjednu nišu!

Oprostite, gospodine, ali onu je već zauzela jedna gospođa.

Quayle ljutitim glasom zatraži novi stolnjak, i to prije nego što je išta naručio. Kate se učini da je prošla čitava vječnost dok naposljetku nisu bili posluženi. Zatim konobar obide oko pregradnoga zida i zapita je:

— Treba li vam još nešto, gospodo?

Kate namjesti ruku iza uha.

— Kako, molim? — zapita iskivljenim glasom.

Konobar glasnije ponovi pitanje.

— Oprostite, ali govorite tako tiho — ustvrdi Kate.

Konobar sada progovori tako glasno da je gotovo zatitrao pregradni zid.

— Još jednu šalicu kave, molim! — reče mu Kate.

Začuje Quaylea kako se hihoće pokraj nje.

— Gluha kao top! — ustanovi zatim zadovoljno.

Kate sada načuli uši kako bi čula razgovor s druge strane.

— Pedeset tisuća... sasvim lijep zalogaj! — reče Quayle. —

Zapravo, moj bi udio morao biti veći.

— Dobili ste više nego što ste zavrijedili — uzvratili drugi bezizražajnim glasom. — Za tri će dana imati izvod iz banke u rukama, a onda će puknuti cijela stvar. Trebalo bi nam još tri mjeseca da pokupimo cijelo vrhnje. No, eto, dopustili ste da ona žena što posvuda njuška dođe u zemlju, pa čak i da od vas napravi budalu.

— Nisam znao da ju je Dot pozvala — branio se Quayle. — Pa, zar nismo jednim potezom skinuli s njezinom tekućeg računa 200.000 dolara?

Kate osjeti kako ju je nešto probolo. Kako se to moglo dogoditi?

— Jesmo — odgovori drugi. — Međutim, ne uhvatimo li onu ženu što njuška unaokolo, bit će vrlo opasno otjerati još nekoliko tisuća grla stoke, kako smo naumili. Ipak, meni neće nitko ništa moći dokazati!

Konobar donese kavu Kate, a njena dva susjeda odmah prekinu razgovor.

— Dakako, uvijek ste u pozadini — podrugljivo će Quayle pošto se konobar udaljio. — No onaj lijepi posao što smo ga obavili u Butteu ipak bi vas mogao stajati nekoliko godina zatoru.

— Kako? — zapita onaj drugi. Očito je to bio onaj zloglasni Offut, pomisli Kate.

— Eto, Dot je naložila da joj u Butteu pripreme kredit od 200.000 dolara kako bi namirila vašu hipoteku. Pokazao sam njezin ček na 200 dolara, pošto sam ga pomnožio s tisuću, a kao dokaz priložio sam i hipoteku Dot Fenton, koje ste vi ku-

pili i prividno ih prenijeli na mene. Ako, sada namjeravate još jedanput namiriti te hipoteke, kako ćete to objasniti? — Zvučalo je to vrlo podrugljivo.

— Sasvim jednostavno, prijatelju — nadmoćno objasni Offut. — Prevarili ste mene, kao i gospodu Fenton, — kazat ću upravo tako! Zloupotrijebili ste moje povjerenje. Predočili ste krivotvoreni ček i zbog toga je sasvim vjerojatno da su krivotvorene i hipoteke što ste ih pokazali. Bankovni činovnici neće se moći naknadno zakleti da i one nisu bile krivotvorene.

— Pa naravno! — gnjevno će Quayle. — Možda će vam na taj način uspjeti da stavite u džep pola milijuna, dok ću se ja morati zadovoljiti s jednom desetinom, premda ću ostatak života provesti u bijegu pred zakonom. To ipak nije pošteno!

— Oh, drugo vam neće preostati — prijazno će mu Offut.

— Dakako, morat ću to otpjeti. No nešto ću vam kazati! — prosikće Quayle. — Šćepaju li me, razvezat ću jezik, a onda ćete mi praviti društvo iza rešeta-ka.

— Pa ne morate dopustiti da vas šćepaju — ravnodušno će Offut. — Morate samo otputovati ponoćnim vlakom, tako da ćete zajedno s pedeset tisuća dolara biti u Meksiku prije nego što će Dot moći ustanoviti što se dogodilo s njezinim novcem.

— Ali nisam dobio dovoljno — ustrajno će Quayle.

— Imate sve što ste dobili! — odreže Offut. — A ja se moram što prije vratiti u Duck Valley kako bih se pobrinuo da nitko

drugi ne prođe tako jedno kao vi.

Kate začuje kako su obojica ustali i izašli. Pričeka još nekoliko minuta, zatim plati i zapita začuđenog konobara:

— Ima li ovdje koji čuvar zakona?

— Pa naravno, gospodo, šerif je stari Dan Slater. Istodobno je i čuvar obora za utovar. Poslije mraka uvijek ga možete pronaći na željezničkoj stanici. Tā, nije vas, valjda, netko okrao!?

— Nije! No ova je zemlja tako divlja da ne mogu valjano spavati ako ne znam da se u blizini nalazi koji čuvar zakona. — Kate ostavi čovjeka stajati razjapljenih usta i izide.

Neka je zaprega upravo napuštala grad, a čovjek koji je stajao pokraj nje pođe u smjeru stanice. Zasigurno je to bio dr Quayle.

Kate pođe za njim i zaviri kroz prozor čekaonice. Quayle je stajao na šalteru i kupovao vožnju kartu. Kate zamijeti još jednoga čovjeka — nosio je zvizdu. Kate uđe držeći ruku na dršci revolvera.

— Napuštate li nas na dulje vrijeme, doktore? — prijazno ga zapita Kate.

Quayle se naglo okrene. Kičoški mu se brčić isticao svojom crnom bojom na licu što je odjednom problijedjelo.

— Eto, krenut ću na kraći odmor, gospodo Bromley — zadržano će Quayle, a onda se ipak pribere. — Nisam... nisam ni slutio da ću vas ovdje susreti.

— Nadam se da nisam skrivila vaš iznenađni odmor.

— Ipak... moram kazati — uzvрати liječnik sa zbunjenim smiješkom — toliko ste nahu-

škali gospodu Fenton na mene, da sam joj morao pružiti priliku da se smiri.

— Onda ste ipak sasvim pogrešno ocijenili situaciju, doktore. — Kate se nasmije. — Gospoda Fenton će biti sretna bude li vas vidjela. Dakako, zajedno s onih pedeset tisuća dolara što ste joj ih ukrali!

Quayle ustukne. Na licu mu se odrazi zaprepaštenje. Odjednom potrči k otvorenim vratima. Slobodnom rukom Kate zatvori vrata i podigne oružje. Međutim, uhvaćeni je varalica sada bio slijep za svaku opasnost. Divlje zamahne, pogodi Kate u rame tolikom snagom da joj je zamrla ruka. No unatoč tome, nije zaplakala. Toga je čovjeka trebala kao svjedoka na procesu protiv Freda Offuta. Osloni se o vrata i tako ustraje, sve dok se nije umiješao čovjek sa zvijezdom, dohvatio Quaylea za ovratnik i povukao ga natrag u čekaonicu.

— Što je to sada? — gnjevno zapita šerif. — Eto, tuče se pred šerifovim očima!

— Agentica sam — mirno mu objasni Kate. — Taj čovjek ima pedeset tisuća ukradenog novca u džepu. Imate li ovdje siguran zatvor?

— Naš zatvor nije velik — reče šerif — ali zadržao bih i samoga vruga kad bi ukrao toliki novac!

— Onda ga što prije strpajte unutra, jer već dva dana nisam spavala — reče mu Kate.

IX

Johnny zgrabi Fisherovu pušku iz toka na sedlu i potrči ka kući. Znao je da se sada više ničemu ne može nadati. Međutim,

dok je on živ, oni neće proći pokraj te kuće... ili barem neće dobiti Kate u svoje razbojničke šape.

Zauzme mjesto pokraj prozora i ispali hitac upozorenja. Brzo su se rastrkali, ali – na Johnnyjevo čuđenje – nisu uzvratili vatrom. Jedan je zamahnuo bijelom krpom i pojahao naprijed korakom.

Johnny mu dopusti da mu se približi.

– Hej, tko je u kući? – naposljetku poviče čovjek.

– A tko to želi znati? – uzvratí Johnny.

– Mi smo iz potjere i tražimo Kate Bromley – objasni čovjek.

– Pogledat ćemo da li je u kući.

– Najprije ću od vas načiniti rešetó! – odreže Johnny.

– Ne pravite gluposti, čovječe! – zaklinjao ga je onaj drugi.

– S vama, mladićima iz Goat Canyon, u ovoj je zemlji svršeno. Ispadne li Kate Bromley samo vlas s glave, svi ćete positi.

– Hej, pa tko ste vi!? – začu di se Johnny.

– Čini se da niste shvatili: mi smo potjera šerifa iz Copper Cityja. Vaša je igra propala, čovječe!

Johnny se sada približi vratima s rukom na dršku revolvera, jer bi to mogla biti i varka.

– Hej! – poviče sada čovjek.

– Niste li vi onaj Cigarette-Johnny o kojem mi je Kate pričala? Malen rastom, ali...

– Možete se okladiti u to! Odakle poznajete Kate?

– Ja sam Jack Fenton. Gdje je Kate? Ako su ti nitkovi...

Johnny odmahne glavom.

– S Kate je sve u redu no ovdje sam očekivao kradljivce sto-

ke koji je zacijelo traže, a ne potjeru. Kako ste stigli ovamo?

– Eto, bio sam zabrinut, jer je nestala. Zatim sam šerifa prisilio da pođemo u potjeru. Tražimo je već dva dana. Ujutro smo pronašli Jima Flynnna s tanetom u nozi i nekoliko mrtvih. Jim nam je kazao da se namjeravate susreti s Kate kod Goat Canyon, pa smo se bojali da su vas uhvatili.

– Dobro, čini se da govorite istinu – zaključi Johnny – no ipak bi želio vidjeti šerifovu zviјedzu.

Fenton pozove šerifa. Johnny je imao dovoljno muka da bi ublažio njegovu zabrinutost; naposljetku će mu nestrpljivo:

– Kate će se snaći i na teškom prijelazu, a na nama je da vratimo ukradenu stoku i pri tome možda još uhvatimo cijelu družinu.

– Zar ništa više, mladiću? – zapita ga šerif pomalo zajedljivim tonom.

– Zar vam to Flynn nije kazao? – zapita Johnny. – Momci s kojima smo se sukobili tjerali su ukradeno stado.

– O tome ništa ne znamo.

– Eto, sada znate! A prije nego što su otkrili da je Anfinson naš zarobljenik, rekli su mu da se spremaju preko prijelaza Blue-Rock. Zna te li gdje je taj prijelaz?

– Što!? Zar će tjerati stoku Placerovom stazom!? – gotovo uglas začudeno poviču Fenton i šerif.

– A mi smo mislili da ukradena stoka odlazi u Montanu – doda Fenton.

– Preko prijelaza Blue-Rock vodi neka stara staza – objasni on Johnnyju. – A prije nekoli-

ko godina njome su se počeli koristiti i kopači zlata. Kad se čovjek jednom nađe na toj stazi, ne može skrenuti s nje punih sto kilometara... Ta staza vodi najneprohodnijim predjelima cijeloga Idaha.

— Onda, hoćemo li pojahati?
— kratko ih zapita Johnny.

Već su tri dana jahali Place-rovom stazom. Bilo je mnogo tragova stoke, no najsvježiji su bili desetak dana stari. Ljudi iz potjere bili su obeshrabreni.

U jednom trenutku Oregon Lad stane napeto njuškati. Da ga Johnny nije spriječio, konj bi najvjerojatnije zanjištao. Johnnyju je sada bilo sve jasno.

— Približavamo se skrovištu kradljivaca — reče šerifu. — Moj ih je kulaš nanjušio.

— Jesu li to kradljivci ili stoka? — zapita šerif.

— Ne, to su »morgani« što su ih kradljivci ukrali Kate — mirno objasni Johnny. — »Morgani« se osjećaju poput članova obitelji, gotovo se uopće ne brinu za druge konje.

— Ha-ha-ha! Još nikada nisam čuo za konja koji bi se vladao poput psa tragača!

— Danas ćete to čak i vidjeti — uvjerljivo mu odgovori Johnny.

Četvrt kilometra dalje, Oregon Lad htjede napustiti stazu i skrenuti prema stijeni što se očito nalazila na rubu jedne doline. Johnny ga opet potjera na stazu. Nekoliko stotina koraka dalje, životinja se opet umiri, pošto je još nekoliko puta onjušila zrak okrenuvši glavu unatrag.

Johnny zauzda konja. Sunce je već zapalo iza dalekih vrhunaca, pa šerif zapita:

— Hoćemo li potražiti prikladno mjesto za logorovanje?

— Nipošto! Tražim mjesto na kojem su kradljivci skrenuli sa staze. Čini se da smo se nekoliko stotina koraka udaljili od tog mjesta.

— Zar vam je to kazao vaš kulaš!? — naruga mu se šerif.

— Pa moglo bi se i tako kazati! — Johnny promijeni konja i odjaše prema onoj stijeni. Fenton mu se približi. Sjašu i počnu se penjati uza stijenu.

Naposlijetku su mogli zaviriti u duboku dolinu, u dolinu sa sjajnim pašnjakom na kojem je paslo nekoliko stotina grla. Uvis se penjao dim vatre na kojoj je kuhar pripremao jelo. Nedomak vatri bio je podignut svijetao šator.

Sada više nije bilo nikakve sumnje: pronašli su logor kradljivaca stoke! Na tom su mjestu kradljivci očito okupili svoj plijen s nekoliko pljačkaških pohoda, u očitoj namjeri da kasnije svu tu stoku otjeraju dalje.

Pošto su ga izvijestili o svom otkriću, šerif će začuđeno:

— Već sam nekoliko puta prošao tom stazom, ali nikada nisam ni pomislio da bi se ovdje mogla nalaziti takva dolina!

Johnny izvidi put što je vodio u dolinu, jer u nju su se usudili spustiti tek pošto je pao mrak.

— Četvorica među njima su s ranča — šapne mu Fenton. — Ništa me ne čudi što je Trainer među njima, no sada im se pridružio i kuhar. Sve sluti na to da namjeravaju zauvijek napustiti ovaj kraj.

– A što bi drugo? Budući da su se domogli pisma što ga je Kate uputila vama, znali su da će uskoro biti onemogućeni.

Pod Johnnyjevim vodstvom, potjera se približi logoru, te šerif oštro poviče:

– Ruke uvis!

Iznenadeni su razbojnici nekoliko trenutaka stajali kao da su skamenjeni, a zatim se osam para razbojničkih ruku podiglo uvis. Ipak, deveti se razbojnik otkotrlja u stranu, domogne se zaklona pod šatorom, zatim skoči i potrči u smjeru šipražja. Bio je to onaj čovjek kojega je Fenton nazvao Billom Trainerom.

S bijesnim povikom Cigarette-Johnny pojuri za njim.

Nekoliko ljudi iz potjere sada izgubi glavu te zapucaju u smjeru šipražja u kojem je nestao Bill Trainer. Sada se i drugim razbojnicima pružila prilika da se izvuku.

Prva je žrtva pucnjave bio Cigarette-Johnny. Zahvatilo da je tane upućeno pobjeglom vodi družine. Johnny osjeti žestok udarac, a zatim cijeli svijet oko njega utone u mrak.

* * *

Dvanaest sati kasnije, Cigarette-Johnny se probudi u šatoru razbojničke družine. Jack Fenton se nagne nad njim.

– Eto, konačno, moj mladiću!
– S olakšanjem će Fenton. – Tane vas je samo okrznilo, ali nikako da se probudite...

– Zar je Nixon umakao? – zapita ga Johnny.

– Nixon!? Zasigurno ste mislili na onog lopovskog predradnika Trainera. Na žalost,

Johnny, poslužila ga je sreća! Osim njega pobjegla su još dvojica.

Johnny promrsi neku kletvu kroza zube.

– Grom i pakao, Fentone, taj mi nitkov ne smije umaći!

– Samo polako, moj mladiću! U takvom stanju ne možete jahati, osim toga Trainer je stekao prednost od dvanaest sati.

– Dvanaest sati!? Tä, zar niste ništa poduzeli? – jadao se Johnny.

– Učinili smo što smo mogli, Johnny. No došlo je do paklenske pucnjave. Poginula su i dva čovjeka iz potjere. Šerif i još jedan su ranjeni. Razbojnici su ili mrtvi, ili zarobljeni. No ta je pucnjava pružila Traineru i još dvojici mogućnost da nestanu u onom šipražju.

– A što je s »morganima«?

– Na žalost, Trainer ih je uspio otjerati – prizna Fenton. – Na suprotnoj strani postoji još jedan izlaz iz te doline. Stoka je bila ovdje, no konji su nestali. A mi nismo imali dovoljno ljudi da bismo ih progonili.

– Zacijelo imate pravo... zasad! – Johnny počne obuvati čizme.

– Što namjeravate?

– Ovdje sam suvišan, potražiću Nixona i »morgane«!

* * *

Fenton je ustrajao na tome da mu Johnny obeća kako će ih pozvati u pomoć ako pronade Nixona i preostali dio družine, pa se Cigarette-Johnny uljudno zahvali. Sada je već drugi dan bio na tragu »morganima«. Jahao je zaplijenjenog razbojničkog konja, budući da Oregon

Lad više nije mogao podnijeti takav napor. Već je nekoliko puta izgubio trag, no uvijek bi ga ponovo pronašao, jer je slutio kojim će smjerom krenuti družina. Trag je već dugo vodio u smjeru mjesta na kojem je gorski lanac bio prekinut. Johnny se više nije brinuo za trag, jer je sve mogao lako predvidjeti. Kada se sutradan približio prijelazu, naiđe na pravi put, a u prašini je jasno razabirao otiske kopita.

Nešto poslije zalaska sunca, Johnny je već bio na prijelazu i pod sobom je ugledao pravi razbojnički raj, kako ga je odmah nazvao. Bila je to kotlina kojih pet kilometara široka i sedam kilometara dugačka, s izvrsnim pašnjacima i šumarcima, okružena strmim brežuljcima, a drugi se izlaz nalazio na suprotnoj strani kotline.

Nešto prije mraka, Johnny zapazi kako trag konja skreće s puta i slijedi neki omanji potok. Kilometar dalje pronađe ogradu, a ova ga odvede do jedne usjekline što je bila zatvorena motkama. Johnny odjaše nekoliko stotina metara natrag i sakrije umornoga konja. Zatim, i dalje slijedeći potok, stigne do ograde, popne se preko nje i na posljatku ugleda pred sobom gnijezdo razbojničke družine. Ispred strmoga brežuljka bio je niz kuća od balvana, a s druge strane potoka i nekoliko suša.

U jednoj se kolibi upali svjetlo, a zatim neka žena poviče:

– Hej, Chink! Hoćeš li već jednom dovršiti to jelo?

Umjesto odgovora Kineza, začuje se žestoko zveckanje tava i loncima.

Pošto je stigao do zida druge

kolibe, kuhar poviče:

– Jelo gotovo!

Odmah se začuju užurbani koraci kojih je cilj očito bila kuharova koliba.

Sve će druge kolibe sada zasigurno biti prazne. Johnny ustane, obide kolibu i uđe. Unutra ga zaslijepe svjetlo. Pošto su mu se oči privikle na nj, ogleda se raskošno namještenom prostorijom. Nalazio se ovdje čak i klavir! Neka su vrata vodila u susjednu prostoriju. Johnny ih otvori i ugleda spavaću sobu što je očito pripadala nekoj ženi.

Cigarette-Johnny sada nečujno napusti kolibu i prišulja se onoj u kojoj je bila kuhinja. Iznutra začuje glasove i smijeh, no zbog debljine zidova nije mogao razumjeti ni riječi. Ipak, najbolje se čuo pomalo kričao glas žene. Nije li to Bee Clarke koja je skrivila onu tragediju o životu Kate Bromley?

Johnnyju nije preostalo mnogo vremena za razmišljanje, jer odjednom punim trkom dojaše neki čovjek i na kojih pet koraka udaljenosti od Johnnyja iskoči iz sedla. U snopu svjetla što je prodiralo iz kolibe, Johnny prepozna čovjeka kojega je navodno ustrijelio – Billa Embreeja.

Embree uđe kroz otvorena vrata kolibe i poviče:

– Hej, Mike, imam vijesti za vas! Neki je čovjek slijedio vas i konje. A sudeći prema opisu što mi ga je dao neki pastir, to ne može biti nitko drugi nego onaj prokleti švrco – Cigarette-Johnny!

– Grom i pakao, onda mu je to posljednje jahanje! – obeća osorni glas Mikea Nixona, za-

pravo Billa Trainera.

— A ti si mi kazao da se sve odvijalo točno prema planu! — poviče na nj žena.

— Tä budi razumna! — pokuša je umiriti Nixon. — Očito je nešto krenulo pogrešnim putem. Međutim, budući da se on usudio slijediti nas, sve će sada biti spašeno.

— Dajem sto dolara čovjeku koji mi donese skalp onog prokletog švrće! — zavrišti žena.

Stolci se stanu pomicati, a kuhinjska se koliba isprazni. Nixon i žena uđu u kolibu u kojoj je maloprije bio Johnny, a drugi razbojnici potrče prema oboru. Žustro odjašu u noć.

Johnny proviri kroz kuhinjski prozor. Kuhar mu je bio okrenut leđima, tako da je Johnny mogao mirno promatrati primamljivu izložbu raznih jela.

Kuhar ubrzo dohvati dva vedra i žustrim se koračićima uputi k izvoru.

Sada ili nikada!

Tek što je kuhar izišao kroz vrata, Johnny uđe kroz suprotna. Velika limena kanta učini mu se prikladnom posudom. Johnny stavi u nju tri kruha, pečene govede odreske, a zatim natrpa kolača od jabuka sve do vrha posude.

Tek što je zatvorio vrata za sobom, kuhar uđe. Na nesreću, čovjek je, prema svemu sudeći, imao izvrsno pamćenje. Odmah se pojavi na drugim vratima i stane žestoko proklinjati kradljivca. Prije nego što je Johnny stigao do iduće kolibe u nizu, začuje grmeći Nixonov glas:

— Grom i pakao, što znači galama?

— Prokletstvo... ukrali kruh i kolač... pečene odreske! — kre-

štavim će glasom kuhar.

— Glupost! — zareži na nj Nixon. — Ovdje nema nikoga. Pa kada se to dogodilo?

— Upravo sada.

Johnny začuje kako obilaze kolibe, pa se zadovoljno nasmiješi. Sada je već bio pokraj potoka, a on je bio toliko širok da bi ga mogao preskočiti kraćim zaletom, kad ne bi imao tu prokletu posudu. Johnny oprezno zagazi naniže, no pri drugom mu se koraku naprosto izmakne tlo ispod noge na koju je stao. Morao se odmah dočekati na drugu nogu, no pri tome bučno pljusne po vodi. Istog trenutka prasne hitac, i tane prozviždi pokraj Johnnyja.

On požuri u obližnji zaklon, u neku sušu na ovoj strani. Sret-no stigne, premda je oko njega prozviždala prava tuča tanadi. Očito je na nj pucalo više ljudi. A budući da kineski kuhar nije mogao pripadati među umjetnike s revolverom u ruci, najvjerojatnije se umiješala ona žena.

Johnny oprezno odloži posudu i povuče oružje. On nije bio momak koji bi rado podmetnuo i drugi obraz. Osim toga, bit će bolje ako odmah shvate da se ne mogu upustiti u trku za njim, neka radije ostanu na svojoj strani potoka. Ispali dva hica u neku nejasnu sjenu i uvelike se iznenadi začuvši bolan krik i proklinjanje na nekom nepoznatom jeziku.

Dohvati svoju dragocjenu posudu i povuče se u sjenu stijene iza obora. Nixon i žena nisu se usudili da ga slijede.

Johnny stigne do ograde, zatim požuri pored nje do usjekli-

ne, provuče se između motki i požuri k svome konju.

U toj kotlini više nije bilo mjesta za njega, jer su se razbojnici ovdje snalazili kao u vlastitom džepu, a Johnny je u svakom trenutku mogao upasti u stupicu. Odjaše natrag do glavnoga puta, a zatim se njime zaputi još dublje u kotlinu. Nitkovi će sigurno pretpostaviti da je pobjegao u smjeru iz kojeg je stigao.

Poslije sata jahanja, put ga dovede na prijelaz što ga je ugledao prilikom ulaska u kotlinu. Veći je dio vremena jahao pokraj puta da bi ostavio što manje tragove. Zaključio da će razbojnici sturadan u jutro pretražili uski prijelaz i da će pronaći njegov trag, zato skrene u stranu. Ostatak noći provede u borovom šumarku.

U svitanje, opet je bio na nogama. Pojede ostatak kolača, a zatim pojaše u smjeru prijelaza.

S prijelaza se put spuštao do širokog kolskog puta. Tu je zapravo bio ulaz i izlaz iz skrovišta razbojnika.

Johnny dobro sakrije svoga konja. Odlučio je da će ovdje pričekati i vidjeti što će se dogoditi. Pri tome je imao na umu prvi cilj: domoći se prvorazrednog konja, jer se tada neće morati bojati nikakvih progonitelja.

Johnny prosjedi kojih pola sata na terasi, a zatim ugleda tri jahača.

— Eto, naći će se dobar konj za mene — promrmlja preda se.

* * *

U sredini je bila žena, jahala je konja miljenika Kate Bromley, nje-

zinu vranu kobilu Bonnie. Johnnyja to užasno ogorči, a drsko držanje te žene još ga više razdraži.

S jedne joj je strane jahao Mike Nixon, a s druge njegov zamjenik Dick Berry.

Johnny, koji se skutrio iza jedne stijene, tjede se uspraviti da ih bolje vidi. No, budući da se ono troje očito namjeravalo zaustaviti, brzo se opet sagne u zaklon.

— Ovdje nema tragova — začuje glas Mikea Nixona. — Prema tome, ovdje nije prešao preko prijelaza. Dick, bit će najbolje da ostaneš ovdje dok ti ne javim nije li pobjegao preko drugog prijelaza. Ako nije, držat ću na oku oba prijelaza sve dok ga ne uhvatim.

— Kad bih znala da ćete ga uskoro uhvatiti, najradije bih ostala u dolini — osvetoljubivo će žena. — Pričuvajte ga svakako za mene!

Johnny oprezno pogleda preko grma i lećne se.

— Dakako, pričuvat ćemo ga za tebe. Dobit ćeš ga čitavoga, Bee! — Dick se naceri.

— Krenimo dalje, Bee — reče joj Nixon.

— Ne tako brzo! — poviče oštar glas iznad njihovih glava.

Trgnu glave uvis i začudeno ugledaju Johnnyja. Bili su duboko uvjereni da je on zečić, a oni psi, no sada je taj čovjek stajao iznad njih i prijetio im revolverom.

— Podignite ruke ili pucam! — oštar će Johnny. Bio je uistinu spreman da zapuca. Međutim, na njegovo iznenađenje, sve troje poslušno podignu ruke uvis.

Nixon nešto šapne škiljavoj ženi. Zadržala je uzde u ruci i sada je naglo okrenula vranu kobilu i odjahala putem kojim su stigli. Prije nego što se našla izvan dometa hica, žena se još jednom okrene i zapuca iz svog sedefom ukrašenog revolve-

ra. Tane završi u stijeni iza Johnnyja. On se sagne, tako da ga je stijena sasvim zaštitila od razbojnika. Žena bijesno krikne i odjaše dalje.

Bio je to opasan trenutak. Ruke obojice razbojnika već su se napola spustile do njihovih oružja, no onda se zaustave, jer Johnny još nije skinuo pogled s njih.

– Samo naprijed – naruga se Johnny. – Dohvatite oružje... ili ponovno podignite ruke uvis!

Momci se odluče za ono što im se činilo razumnijim.

Ne puštajući ih ni trenutak s oka, Johnny začuđujućom spretnošću skoči s uzvisine.

– Sjašite! – zapovjedi im. – Ali nemojte spustiti ruke!

Oni podignu noge preko jabuke sedla i kliznu na zemlju. Sada im Johnny naloži da skinu pojase. Nixon je morao svoj, mecima ispunjen, pojas i dva revolvera objesiti o rog na sedlu. Johnny se odlučio za njegova konja.

– Sada uzjašite drugu životinju! – zapovjedi im Johnny.

Šutke ga poslušaju, a Johnny uzjaše Nixonova konja. Zatim s razbojnicima ispred sebe pojaše u dolinu iz koje je stigao. Nikako nije htio napustiti hranu koje se dočepao uz tako veliku opasnost. Dick Berry je poslije morao rasedlati Nixonova konja i osedlati ga Johnnyjevim sedlom, zatim je morao rasedlati i svoga konja, tako da su obojica odjahala na konju bez sedla.

Johnny sa zadovoljstvom uzjaše Nixonova konja. Sada je imao sve što mu je bilo potrebno: dovoljno oružja, izvrsnog konja i hrane u torbama na sedlu. Htjede potjerati konja, i pri tome još jednom pogleda lica razbojnika. Nešto nije u redu, pomisli odmah, umjesto bijesa i

gnjeva, njihove su oči pokazivale podmuklo likovanje. Johnny se zamisli i pažljivije prouči njihova lica.

– Zbog toga ću ti skinuti kožu, prokleti Švrčo! – zareži na nj Mike Nixon. No Johnny je ipak osjetio kako Nixon time želi samo ukloniti njegovo neočekivano nepovjerenje.

Johnny je znao kako ne smije izgubiti ni sekunde. Svakog bi se trenutka mogla vratiti ona škiljava razbojnička djevojka s dovoljnim brojem ljudi. Ipak, učini mu se da je previdio nešto što je paklenski važno.

Odjednom shvati kako je njihova zluradost povezana samo s premještanjem sedla. Pogled mu klizne na Nixonovo sedlo. Na njemu nije bilo torbi, već samo neka bezazlena kišna kabanica kakve obično sa sobom nose goniči stada.

Johnny se baci s konja i potrči k sedlu. Trgne čvor užeta kojim je bila vezana kišna kabanica, i upravo još stigne podići pogled, kadli Mike Nixon, iskrivljena lica od gnjeva, skoči na nj.

Johnny trgne revolver i baci na koljena. Istog mu trenutka iznad glave prozuji Nixonova desnica. Johnny ispali hitac.

Golemi voda razbojničke družine još koji trenutak ostane iznad njega, poput velikog stabla što će upravo pasti, zatim se zanjiše, a Johnny se morao baciti u stranu da ga ne smlavi svojim tijelom.

Johnny problijedi. Ruka mu zadršće kad je razvio kišnu kabanicu. Dicka Berryja pri tome nije ispuštao s oka. Ugleda paket umotan u uljani papir, a kad ga je razmotao, pojavi se snop velikih novčanica.

Stavi sav novac u haljetak, ustane i stane oslušivati. Odjednom začu-

je topot kopita. Brzo se popne u sedlo, obode konja i pojaše prema prijelazu.

Na uzvisini se osvrne i ugleda šest jahača na udaljenosti od četrjesto koraka. Upravo su izjahali iz šume. Na čelu im je bjesomučno jurila žena na vranoj kobili.

Obuzme ga osjećaj nesputanog radovanja životu, kakav je inače doživio samo prilikom lova na divlje konje. Pa, zar je važno što sada upravo njega progone, i to s blagom što im ga je zaplijenio? Ipak, to je i te kako važno! Hej, pa to je mnogo sjajnije, mnogo ljepše!

Spuštao se poprilično strmim, vijugavim putem što je vodio s prijelaza. Na licu je osjećao vjetar što je potjecao od brzine konja.

Odjednom, kao da se nasred puta pojavio stožast brežuljak. Tek pred samim podnožjem brežuljka, put se povio u serpentinu što je vodila u suprotnom smjeru. Nije postojala nikakva mogućnost da je prereže.

Naposlijetku začuje topot kopita povrh svoje glave. Tješio se time što njegovi progonitelji moraju projahati zavojem, kao i on. Zatim gore ugleda nekog čovjeka kako s puštkom u ruci preskakuje sa stijene na stijenu. Čovjek je očito vrlo dobro poznao serpentinu, tako da je ostavio konja i sada je kao pješak imao dobrih izgleda da bjegunca pogodi svojom puškom.

Taj se progonitelj očito nalazio izvan dometa revolverskog hica, i Johnny mu nije mogao učiniti ništa nažao. Mogao je samo nastaviti divlje jahati, kao i dosad, da bi što prije izmakao izvan dometa njegove puške. Opazi kako je čovjek kleknuo i oslonio cijev puške na stijenu.

S grla cijevi podigne se oblaci dima, a gotovo odmah zatim Johnnyjev konj uplašeno skoči. Spotakne se, a Johnny osjeti kako je počeo

padati. Odmah iskoči iz sedla i dočeka se na tlu gipko poput mačke.

Zatim potrči svom snagom i stigane u zaklon nekog šipražja što je raslo na obronku. Time je bio zaštićen od onog strijelca s puškom u rukama. Unatoč tome, njegovi su izgledi bili vrlo slabi. Gusta šuma na drugoj strani puta svakako bi mu pružila bolje mogućnosti, no zacijelo bi pao žrtvom onoga strijelca s puškom kad bi pokušao pretrčati tu razdaljinu. Njegova se jedina nada sastojala u tome da se polagano povlači sve do vrha brežuljka i da tamo pokuša nekako ustrajati do mraka.

Druga očajnička trka dovede Johnnija u guštaru od patuljastih hrastova što se protezala koso iz obronak, sve do njegova vrha.

* * *

Činjenica što je vođa družine ispao iz igre nije Johnnyju donijela nikakvo olakšanje. Bee Nixon, škiljava razbojnica vladala je družinom temeljitije i djelotvornije nego što bi to mogao Mike Nixon. Najvjerojatnije je, zapravo, ona vodila tu družinu. Ma gdje se Johnny nalazio, uvijek bi čuo njezine oštre zapovijesti što su zvučale pomalo zajedljivo. Ta ga je žena silno mrzila, mrzila ga je toliko da je njezina mržnja graničila s fanatizmom.

Razbojnica je tako vješto usmjevala svoje drugove da su se uvijek nalazili izvan dometa Johnnijaeva revolvera, a mogli su ga obasuti vatrom iz svojih pušaka sa svojih položaja. Tako su ga tjerovali uz obronak brže nego što mu je odgovaralo, s obzirom na spasonosni mrak do kojeg će proteći još prilično vremena. Kada je Johnnyja od vrha odvajala još samo trećina strmog obronka i kada se već mogao sagledati nesretni svršetak te igre, Joh-

nny sakrije svoj plijen. Snop novčanica u uljanom platnu gurne u neku malu rupu pod kvrgavim korijenom patuljastoga hrasta i pokrije ga suhim lišćem.

— Neka ga radije požderu štakori nego da padne tim nitkovima u ruke — zagrižljivo progunda Johnny.

Ubrzo nakon toga potjerali su ga u njegovo posljednje pribježište, u stjenovito gnijezdo na vrhu. Johnny ugleda strijelce kako na raznim mjestima zauzimaju svoj položaj. Ubrzo će ga zasuti kišom tanadi, ma kamo se pokušao okrenuti. Sada mu je preostalo samo da se preda ili da dopusti da ga ustrijele.

Johnny priveže svoj rubac o neku suhu granu i zamahne njome. Bila je to zamjena za bijelu zastavu.

— Odbaci oružje, Johnny, stari mladiću, a onda izidi! — dovikne Johnnyju neki glas što mu se učinio donekle poznatim.

Johnny postupi upravo tako, a odmah zatim iz grmlja izide visok, štrkljavi momak i počne mu se približavati široko se cereći pri tome. Johnny ga prepozna, premda ga je prije samo dva puta susreo, dok se još bavio krađom stoke i konja, to jest u doba što je sada bilo tako daleko iza njega.

Bub Romney je pripadao onima, koji su preuzimali konje što bi ih ukrala Stenhouseova družina, zatim bi ih otjerali do mjesta u kojem bi ih prodali.

Dok su se dva druga razbojnika približavala iz različitih smjerova, Bub Romney će mu tiho:

— Ne znam, stari prijatelju, ne bi li bilo bolje za tebe da si dopustio da te pogodi nekoliko taneta nego da se prepustiš pandžama one Queen!

Bee Nixon, većinom zvana Queen Bee — matica, čekala je nasred pu-

ta. Još je sjedila na vranoj kobili Kate Bromley.

Na sebi je imala smeđe jahaće hlače, vatrenocrveni pulover i kaubojski šešir na crnoj kosi. Pojas s revolverom, čiji je držak bio ukrašen sedefom, sasvim joj je dobro pristajao. U sedlu je djelovala vitko i otmjeno, samo što su škiljavost i surov izraz njezinog lica ipak uvelike nagrdili njezinu pojavu.

— Tako, radije si se predao, štakore! — s prezirom dočeka Johnnyja, a zatim se okrene svojim drugovima i odreže: — Gdje je novac?

Tri čovjeka uvuku glave, a Bub Romney skromno prizna da ga je zatočenik morao negdje sakriti.

— Tako dakle, ostavili ste mu dovoljno vremena da ga sakrije! — gnjevno zareži žena, a zatim se okrene Johnnyju. — Gdje si ga ostavio? Gdje? Govori, brže! — Lijepe su joj male ruke odjednom nalikovale na oštre kandže.

Čak i Johnny, koji ju je mrzio, odjednom osjeti kako iz nje zrači čudna zapovjednička prisila. Zamašlo što nije sve izlanuo. No ipak stisne usne, a zatim reče:

— Saznat ćeš to tek u paklu!

Na Johnnyjevo iznenađenje, žena ne samo kreštavo nasmije.

— Drzak si poput vrapčjega govna, zar ne? Fino, izvrsno. Ti ćeš se uskoro naći u paklu! No, i tamo ćeš se osjećati kao u nebu u usporedbi s onim što ćeš doživjeti prije toga... sada ćeš nam platiti za sve nevolje što si nam ih priredio, izdajnički štakore!

Dick Berry i još dva razbojnika približe se Johnnyju.

— Croft i Baylor — zapovjedi kraljica razbojnika — vi ćete tog lukavog lopova odvesti na ranč! I samo se usuditi dopustiti da vam pobjegne! Svi će se ostali dati u potragu za novcem!

Croft i Baylor, Johnnyjevi stražari svežu mu ruke, i to sredinom lasa. Zatim svaki dohvati jedan kraj lasa, uzjaše konja i ovije kraj lasa oko roga na sedlu. Znači Johnny će morati pješačiti ili trčati između dva konja, kako to njegovim stražarima padne na um.

Pošto su stigli na ranč, uvedu ga u jednu kolibu i ostanu pokraj nje. Johnny je mogao samo sjediti i u sebi skupljati gnjev i jade.

Tri sata kasnije vrate se ostali razbojnici. Nekolicina ih ude u kolibu da bi s mržnjom u očima zurili u Johnnyja. Novac očito nisu pronašli, i Johnny se zadovoljno nasmiješi.

Naposljetku ude i Queen. Zastane ispred Johnnyja, osloni ruke na bokove i počne ga promatrati pogledom kakvim bi vjerojatno počastila odvratnoga crva.

— Kako je s Mikeom? — usudi se zapitati Bub Romney.

Žena se lecne.

— Ako vas to zanima, morat ćete sami ustanoviti — odreže Queen. — Želim nasamu porazgovarati s tim odvratnim kojom.

Momci se odmah povuku. Queen zatvori vrata i nastavi prezirno promatrati Johnnyja.

— Hoćeš li za mene izmisliti još nekoliko nadimaka? — naruga se Johnny.

— Nipošto! — prasne Queen.

— Nijedan ne bi bio dovoljno crn za tebe. Eto, kaže se da među kradljivcima nema nikakve časti.

— Pa dobro, onda barem kaži što, zapravo, imaš protiv mene?

— Jesi li čuo za nekog konjokradicu koji se zvao Dub Clarke? — zajedljivo zapita razbojnika. — Eto, sestra sam mu!

Johnnyju kao da je mrena spala s oka. Kako samo nije pomislio na to! Nije li se ipak već jednom zapitao je li Bee Nixon, rođena Clarke, sestra Duba Clarkea, kojega je morao ubiti zajedno s drugima da bi spasio »morgane« Kate Bromley.

— Ubila bih te na mjestu, nitkove, kad te ne bih mogla dobro upotrijebiti! — nastavi ona hladno. — Jer ženu za koju radiš mrzim sasvim drugačije. Poklonit ću ti čak i život ako za to dobijem u ruke tu ženu.

— Što se toga tiče, tvoja će gubica ostati sasvim čista — reče joj Johnny sa samopouzdanjem što ga uopće nije osjećao.

— Samo ako se nisi porezao!

— Bee Nixon se nasmije u sav glas. — Već dugo promatramo i tebe i nju. Ni načas nas nije mogla zavarati o razlozima zbog koji je postala agenticom. Isto tako dobro znamo da je ti, smrdljivi ludače, obožavaš kao da je prava boginja, kao da je predobra za tebe, no i ona se zaljubila u tebe preko ušiju.

— Buncaš! — Johnny to gotovo poviče. — Kate Bromley se nikada ne bi zaljubila u čovjeka poput mene. I uopće pomisliti da bi ona... — Odjednom mu je ponestalo riječi.

— Kad bi mladići čuli kako razgovaraš sa mnom, objesili bi te na prvo stablo — hladno mu reče Queen. — Kate Bromley nije jedina koja ima obožavatelja.

Razbojnica se okrutno nasmiješi.

— Napisat ću joj pismce u kojem ću joj objasniti da ćeš ukrasiti drvo ako ne dođe ova-mo, i to posve sama.

Johnny osjeti kako mu se krv sledila u žilama, a razbojnica se okrene i izide s podrugljivim osmijehom.

X

U gradu Arbonu šerif Walton je pripremio veliku čistku među propalicama što su se ovdje ug-niježdile. Jer dr Quayle se u svojoj čeliji uvelike raspricao o svojim drugovima, upravo kao što je zaprijetio Offutu da će se grdno provesti ako ga uhvate. Zatim je stiglo pismo za Kate Bromley, koje ju je poprilično uzrujalo.

»Kate Bromley«, stajalo je u pismu, »prema svemu sudeći, Ti i ja smo se opet sukobile. No sada si Ti u škripcu! Onaj prokleti Švrćo, u kojega si se zaljubila, u našim je rukama. Ono što se dogodilo s Jackom Bromleyem, neće biti ništa u usporedbi s onim što će se dogoditi sa Švrćom ne dodeš li sama u naš logor. Cleat Holbrook će te odvesti k drugom čovjeku koji će te dovesti ovamo. Pokušaj li nas izdati, Cigarette-Johnny će umrijeti. Budeš li poštena, oboje ćete imati izgleda. Želim samo osigurati da nas zauvijek ostaviš u miru. Tvoja prijateljica Bee Clarke«.

— Pa što je? — zapita Jack Fenton koji je primio poštu. Kate mu pruži pismo, i on ga pročitao.

— Ne smijete se u to upustiti! — reče odlučno. — No mi ćemo zgrabiti Cleata Holbrooka i iscijediti iz njega istinu.

— Ne, nikako! — odbije ga Kate. — Ne možemo se tako poigrati s Johnnyjevim životom. Moram odjahati onamo, i to sama!

— Ali ipak mora postojati mogućnost da vam pomognemo! — ustrajao je Fenton.

Kate kimne.

— Pojahat ću Oregon Lada. Dovoljno se oporavio. Ostavit će za sobom trag koji se može jasno razlikovati od svih drugih. Ima posebne potkove što su Johnnyjev izum. Prema tome, najvjerojatnije nećete izgubiti moj trag.

— Do nakraj svijeta — pokušaj je uvjeriti Fenton. Njegova se žena opet pomirila s njim i zbog toga je bio iskreno zahvalan Kate Bromley.

* * *

Johnnyja su zatvorili u nekoj čvrstoj omanjoj brvnari. Ruke su mu bile slobodne, no noge su mu vezali o postelju. Pokraj nje ga stalno su stražarila dva razbojnika što bi ih zajedno s njim zatvarali u kolibu. Stražarima koji su se smjenjivali svaka četiri sata pripadao je Bub Romney. Bub Romney bio je jedini čovjek koji je sa Johnnyjem postupao donekle pristojno. Johnny pričekao zgodu da s njim izmijeni koju povjerljivu riječ. Naposljetku je i dočeka — kada je Jaynes, drugi stražar, morao izići i napustiti kolibu, premda je to bilo zabranjeno.

— Znaš li je li Queen već poslala pismo Kate Bromley? — zapita Johnny čim je Jaynes išao.

— Poslala je! Dick Berry će je dovesti ovamo. Mike Nixon i nekoliko drugih usprotivili su se tome, no ona zapravo vodi družinu.

— Pa zar nisam ubio Nixona?

— zapita Johnny.

– Recimo, još nisi! – uzvрати razbojnik. – Uostalom, Queen je sasvim svejedno hoće li on preživjeti ili neće. Ima nešto između nje i Dicka Berryja. Uostalom on podupire njezinu namjeru da namami ovamo agenticu, jer ćeš ti tada zbog nje iznijeti na svjetlo dana onih pedeset tisuća dolara.

– Hej, zar je pedeset tisuća dolara u onom paketu što ga je Nixon držao u kišnoj kabanici? – začudi se Johnny.

– Zar nisi izbrojio novac?

– Čovječe, nisam imao vremena za to!

– Da, dobro si sakrio pedeset tisuća dolara, lukavi mladiću! To je Nixonov udio u pothvatu kojim je zadao vraških muka Dot Fenton. Mike i Berry namjeravali su odnijeti novac na bolje mjesto, no u međuvremenu im si pomrsio planove.

Johnny se naceri.

– Da, treba imati sreću, reče samoubojica pronaljavši uže o koje će se objesiti! Vrijedi to i za vas, prijatelju! Namamiti ovamo Kate Bromley doista je najgluplje što vam je moglo pasti na um. Možda je vaša Queen uistinu lukava, no s Kate Bromley ne može se mjeriti. Što misliš, koliko je družine već sredi-la? Kad bi ti bio mudar mladić, pokupio bi se oдавде prije nego što se to dogodi. Dakako, prethodno stavivši u džep pedeset tisuća dolara, upravo tako sam mislio!

Bub Romney obližne usne. Strah i pohlepa očito su se sukobili u njemu.

– Zar ti... zar mi misliš otkriti gdje si sakrio novac? – zapita naposljetku.

– Kako ti takva ludost pada

na um! – prasne Johnny. – Time sam mislio kazati da ću te odvesti do skrovišta, dakako!

– Čovječe, vidiš li kakvu mogućnost da se izvučeš oдавде? Ja je ne vidim – reče tonom koji je utvrđivao svu nepravednost ovoga svijeta. – Onaj gundavi Jaynes...

Netko stavi ključ u bravu, a Romney skoči sa stolca na koji je sjeo pošto je Jaynes izišao.

Prođu tri dana, poprilično bijedna za Johnnyja. Kada je na straži bio Bub Romney, jedina Johnnyjeva nada, izbjegavao je Johnnyjeve oči, no ipak je bilo očito da taj razbojnik još nije načistu sa sobom.

Johnny se uvjerio da se Bub Romney predomislio tek pošto mu je razbojnik dostavio neko pismo.

U dva sata u jutro, kada se mijenjala straža, trebalo je doći do bijega što ga je spominjalo pismo koje mu je dao Bub Romney. Dakako, ako se Romney u međuvremenu nije ponovno predomislio, čega se Johnny u duši ipak pribojavao.

Ležao je na ležaju od dasaka i pretvarao se da spava. Jaynes zatvori vrata nakon što su on i Romney smijenili dosadašnje stražare. Bub Romney se sagne k Johnnyju i zapovjedi mu:

– Probudi se, prokleti štakore! Nemaš nikakva prava na spavanje dok mi moramo stražariti! Prodrma ga jednom rukom i pri tome mu gurne revolver pod pokrivač. Unatoč prividnoj zlovolji, Romneyev je

glas lako podrhtavao da se Johnny pobojao da bi Jaynes mogao posumnjati. Ako, pošto je Johnny sjeo, razbojnik se samo široko naceri.

Johnny je nekoliko minuta zlovoljno i naoko sneno sjedeći zurio preda se, a zatim se opet svali u stranu i reče:

– Idite do vraga, nitkovi!

– Što... zar ja da sam nitkov!? – zagrmi Jaynes upravo kako je Johnny očekivao, a zatim mu pride s divljim izrazom na licu da bi iskalio svoj bijes na bespomoćnom čovjeku, kako je to često činio.

Bub Romney je stajao u kutu i drhtao poput pruta. Johnny se pobojao da će u posljednjem trenutku odustati Jaynes ispruži ruku da zgrabi Johnnyja za uho. Johnny se tobože prestraši i ustukne, no u idućem trenutku Jaynes razrogači oči, našavši se pred grlom revolverске cijevi.

– Ni da pisneš, ili će ti nastati rupa u želucu, koju više nitko neće moći zakrpati! – divlje prosikće Johnny.

Poslije užasnutosti, Jaynesa obuzme silan strah. Bilo mu je sasvim jasno da ne može očekivati nikakvu milost ako podigne logor na uzbunu. Jer, što se Johnnyja tiče, stavio je svoj život na kocku. Ta, ionako je praktično bio osuđen na smrt, ako ne izmakne tim razbojnicima iz šapa!

– Ostani mirno stajati, ili ćeš platiti životom! I podigni ruke!

Jaynes posluša.

– Oduzmi mu revolver i zapuši mu usta – reče Johnny Romneyu. Ovaj se približi pro-

blijedivši u licu poput mrtvaca.

– Gospode, u što li sam se upustio! – promrmlja.

– Otišao si predaleko a da bi sada mogao odustati – zareži Johnny. Prema tome, saberi se!

Romney razoruža Jaynesa, a zatim mu zapuši usta. Zatim prereže Johnnyjeve spone na nogama. Johnny ustane i natjera Jaynesa da legne na ležaj od dasaka kako bi mu mogao svezati noge i ruke.

– Jesu li konji spremni? – zapita Johnny svog prestrašenog saveznika.

– Ddda... – promuca Romney. – Stoje pokraj potoka, pol kilometra odavde... ako ih nitko nije pronašao!

– Dakako, nitko ih nije pronašao! – umiri ga Johnny. – Inače bi već odavna ovdje nastao pravi pakao. – Oduzme Jaynesu ključeve i pogleda van.

Sve se odvijalo kako valja, no konji su razočarali Johnnyja. Naime, to nisu bile brze životinje, a razbojnik je ipak sjeo na boljega. Međutim, to se više nije moglo popraviti, i zbog toga Johnny naprosto prešuti svoje prigovore.

Bez teškoća stignu do strmoga brežuljka i do šumarka patuljastih hrastova, no tu se još jednom razočara. Premda je Johnny zamišljao da će lako pronaći skrovište s novcem, u tome se grdno prevario: pod korijenjem patuljastih hrastova bilo je mnogo sličnih mjesta.

– Obećao si mi novac ako te izvučem iz škripca – jadao se Romney – a sada ćeš me prevariti!

– Glupost! – ljutito će Johnny. Držim svoju riječ. Dokazat ću ti to. Ostat ću ovdje sve dok ne bude dovoljno svjetla da bih pronašao onaj zamotuljak.

– Pa dobro, onda pričekajmo pokraj konja!

Johnny se nije usprotivio. Pođu do konja što su ih sakrili u šumarku s druge strane puta. Naposljetku se dovoljno razdani.

– Podi sam – reče Romney. – Pričekat ću ovdje.

Johnny bi najradije poveo svoga konja sa sobom, no Romney ga je smatrao doslovce zalogom, a Johnny mu to nije mogao uzeti za zlo.

Bilo je to kao da je začarano! Posvuda naokolo bilo je patuljastih hrastova s kvrgavim korijenjem i rupama ispod njega. Pošto je tražio čitav sat, začuje prigušeni topot kopita, jer su se konji očito kretali tлом obraslim travom.

Razbojnici su im na tragu!

Johnny potrči preko puta i uleti u šumarak. No mjesto na kojem je ostavio Buba Romneya i konje sada je bilo napušteno.

* * *

Johnny ogorčeno opsuje. Zatim bespomoćno podigne ruke uvis, čak se i naceri. Dakako, Romney je posumnjao da će ga Johnny prevariti. Osim toga, konj mu baš nije bio prijeko potreban! Nije mu se žurilo da brzo napusti ovaj predio, barem ne prije nego što ustanovi da Kate nije upala u stupicu kraljice razbojničke družine.

Johnny ude dublje u šumarak i počne se penjati uza strmi

obronak što je zatvarao dolinu razbojnika. Zatim se popne na visoko stablo da bi razgledao okolicu. Nekoliko se razbojnika još nalazilo na putu pokraj onog prokletog strmog brežuljka. Ubrzo zatim, Johnny začuje povik:

– Hej...

Dolazio je iz ravnice, iz smjera koji je vodio prema »Cooper's« ranču i Coyote Spring-su, kako je Johnny već čuo. Prema tome, Bub Romney se zaputio onamo nastojeći da stigne što prije, jer je znao da su razbojnici otkrili njegov trag. Jaha! su brzo za njim, i Bee Nixon s njima; jurili su dalje i ubrzo su nestali Johnnyju iz vida. Bub Romney mu je sasvim nenamjerno učinio lijepu uslugu – povevši sa sobom oba konja. A razbojnici su očito pretpostavljali da je Johnny pobjegao s Romneyem.

Pa ipak, Johnny je znao da je time stekao tek nešto vremena. Romney se neće dugo mučiti s onim polaganijim konjem. A čim ga razbojnici pronađu, znat će da se Johnny skriva negdje.

Dok se razbojnici ponovno ne pojave, Johnny se svakako mora vratiti u kotlinu. Side sa stabla i nastavi mučno penjanje uz obronak. Već je bio na rubu iscrpljenosti, kada ugleda uzvisinu s koje je prije nekoliko dana ugledao Nixona, Berryja i Queen Bee. Nije se ni trenutka odmarao, već se popne do ruba uzvisine i oprezno pogleda prijelaz. Nepunih tridesetak metara udaljenosti od njega, sjedio je onaj kineski kuhar na mazgi, naoružan sačmaricom. Neka samo stane tamo, pomosli Joh-

nny i udobno se smjesti.

Pola sata kasnije razbojnici se vrata. Plameno rumenilo na obrazima Queen Bee odavalo je njezin silan gnjev.

— Jesi li vidio onog bijednog malog brbljivca? — zapita Kineza.

— Ne vidjeti, gospoda Bee. Mali se brbljavac ne pokazati — odgovori joj kuhar.

— Onda se jedan od njih mora nalaziti u šumarku — Queen će drugima. — Negdje između ovoga mjesta i onog drugog, na kojem smo otkrili tragove kopita.

— Okladio bih se u vlastitu glavu da je to Romney, a onaj švrćo je zasigurno mrtav — zakriješti Jaynes. — Onaj je blesavi ludak mislio da će mu mali vrag dati novce, no zasigurno je dobio tane u leđa.

— I s tim bi dobro prošao — prosićé Bee Nixon. — A to bi značilo da je prokleti švrćo umakao.

— Ne mora biti — reče jedan drugi. — Ova mu zemlja nije poznata. Ne može brzo jahati. Croft bi mogao prije njega stići na ranč „Cooper's“ i Coyote Springs.

— Nadajmo se da će biti tako — kimne razbojnica. — Dvojica će pojahati na ranč, a drugi će se baciti u potragu za Romneyjem.

Kad su mu svi razbojnici nestali iz vida, Johnny side s uzvisine. Pred njim je još bio dugačak put. Morao je natrag u blizinu logora da bi dočekaó Kate Bromley prije nego što padne u ruke razbojnika.

Johnny se držao zaklona šume u podnožju brežuljaka. Pošto se približio drugom prijelazu, izide iz šume i pogleda malu dolinu sa sočnom travom. Bila je osigurana ogradom od motki, a u jednom su kutu pasli konji. Na donjem je kraju omanji šumarak sprečavao pogled u dolinu. Bilo je to skrovište

unutar skrovišta. Tu bi razbojnici većinom držali svoje konje, a i »morgane« je sada pronašao. Na donjem dijelu doline nekoliko je »morgana« upravo istrčalo iz usjekline što je nije mogao vidjeti.

Cigarette — Johnny se poveseli. Tu su, znači, konji, Eto, sada mu se pružila prilika da pojaše u susret Kate Bromley i da je spasi od razbojničke stupice. Dakako, lako će izići nakraj čak i s bikom Dickom Berryjem. Međutim, za pitomog »morgana« svakako će mu biti potreban oglav ako ga želi pojahati, jer će se morati, odlučiti na jahanje bez sedla. Ali gdje da pronađe oglav? Samo se u logoru može dočepati nečeg sličnog, a to će biti opasno čak i u mraku što ga je naučio pričekati.

Johnny klizne uz rub doline i pronađe stazu što su je napravili konji kad bi ih tjerali u prirodni obor ili iz njega. Skrovitim stazama naposljetku stigne do malog strmog brežuljka iznad logora i prouči situaciju. Da, čak bi i po mraku bilo ludo pokušati da se dočepa oglava. Na jednoj suši pokraj obora, u kojem su se nalazili konji, opazi ih nekoliko: očito su ih razbojnici tamo ostavili da bi im se odmah našli pri ruci. Zatim Johnny ugleda Kineza kako izlazi iz kuće i skida neke krpe s užeta za rublje, koje je bilo razapeto od zgrade za momke sve do izvora.

To je zgoda!

Od užeta za rublje moći će napraviti jednostavan oglav, a tog bi se užeta mogao dočepati čak i danju! Bez ikakve opasnosti probije se do izvora. Kod zgrade za momke uže je bilo prebačeno preko dvije kuke, tako da je činilo dvorednu napravu. Prema tome, morat će samo prerezati uže kod izvora i tada ga privući u cijeloj dužini. Na svu

sreću, razbojnici mu nisu oduzeli džepni nožić.

XI

»Morgani« su se uvijek držali odvojeno od drugih konja, upravo kao da su rezervirali jedan dio doline za sebe. Kad Johnny pojavio, najprije su htjeli pobjeći, no na poznati su se zvižduk okrenuli i radosno nagurali oko njega. Johnnyju izbiju suze na oči od silnoga ganuća.

Eagle je bio najbolji konj u stadu. Johnny brzo načini oglav od jednog dijela užeta za rublje, a zatim se vine na leda trogodišnjaka. Polagano potjera stado do ograde od kolaca na kraju doline.

Johnny projaše pol kilometra, kad začuje njištanje, i on osjeti radosno drhtanje koje mu je prošlo tijelom.

Oregon Lad!

Johnny pogleda preko ramena. Doista, kulaš je kasao pašnjakom. No, već se u idućem trenutku Johnnyjeva radost pretvori u zlu slutnju; znao je što znači nazočnost Oregon Lada! Posve sabrano nagne se na bok Eaglea, tako da se samo jednom nogom objesio preko leda konja. Osim toga, pokrivali su ga i drugi »morgani«. Nagurali su se oko njega i neprestano pogledavali Oregon Lada, kao da nešto očekuju.

Johnny proviri ispod vrata konja. Pojavi se još jedan konj, a odmah iza njega jahač. Čovjek zauzda životinju čim mu se otvorio pogled na pašnjak, no ovdje je očito sve bilo u redu. Čovjek okrene konja i nestane.

Johnny klisne na zemlju i pričekava svoga ljubimca. Već izdaleka uoči da je konj prevalio dugačak put. Prema tome, nedavno su dva jahača stigla u logor, a jedan od razboj-

nika u logoru doveo je konje na pašnjak u dolinu.

Cigarette-Johnny više nije sumnjao: Oregon Lad je donio Kate Bromley u logor njezinih smrtnih neprijatelja!

* * *

Johnny se već htio baciti na leda Eaglea i naslijepo odjuriti u logor razbojnika, no ubrzo s pribere: bio bi to najsigurniji način da upropasti svaku mogućnost spasa za Kate. Samo je još mudrost i lukavost mogu spasiti.

Oregon Lad lizne Johnnyjevo rame. Johnny ga pomiluje i izjada mu se. Vodeći Eaglea s jedne strane i s Oregon Ladom s druge strane, Johnny se približavao ogradi od kolaca, dok su drugi »morgani« koračali oko njih, kako je Johnny i očekivao. Sada nije mogao uraditi ništa drugo nego pričekati mrak.

Tek što se sunce spustilo iza zapadnog ruba doline, on napravi rupu u ogradi, uzjaše Eaglea i potjera stado »morgana« iz obora. Cigarette — Johnny nije još nikada mogao odoljeti a da ne uzme cijeli kolač, ako je to ikako moguće. Sigurnom stranputicom potjera krdo do mjesta na kojem je prve večeri u dolini sakrio svoga konja. Bilo je gotovo posve mračno.

Johnny razreže ostatak užeta na četiri dijela i priveže kobilu — predvodnicu krda — o drvo, i tako osigura da »morgani« ostanu na okupu. Isplete oglav i za Oregon Lada, a zatim priveže Oregon Lada i Eaglea malo podalje.

Kada se pješice približio razbojničkom logoru, tamo je sve vrvjelo. Tako se Johnny lako privukao dovoljno blizu da bi mogao znati što ta vrema znači. Tek sada sazna što mu je sreća toga dana udijelila, poslije sve one nesreće s kojom se

morao u posljednje vrijeme pomiriti: kineski je kuhar tek nedavno otkrio krađu njegovog užeta za rublje. Bee Nixon nije bilo potrebno mnogo vremena da shvati tko je to učinio.

— Neka budem prokleta ako se onaj odvratni švrco nije vratio da bi se domogao konja. Nitko osim njega nije mogao ukrasti to uže ispred vaših slijepih nosova! — razgnjevila se Bee Queen.

Nitko se nije usudio ništa reći, unatoč tome što je svima bilo jasno da se sva spetljala od silnoga bijesa.

— Najvjerojatnije je sa sobom poveo i sve druge konje. Hajde, dvojica neka odmah uzjašu i pogledaju!

Trčeci se koraci udalje prema oboru, a Johnny odmah shvati da je kucnuo njegov trenutak. Brzo razmisli. Već je prije bijega saznao da je Nixon umro. Romney je pobjegao, a Croft se najvjerojatnije još nije vratio iz Coyote Springsa. Prema tome, osim Queen Bee u logoru je moglo biti još samo pet razbojnika. Dva su se zaputila prema konjima. Odluka mora pasti prije nego što se oni vrate.

Johnny požuri dalje. Cilj mu je bio stražnji zid kolibe Queen Bee, zacijelo tamo drže Kate. Skrene iza ugla... i gotovo se sudari s Jaynesom. Razbojnik se naglo okrene i pokaže Johnnyju leđa. Johnny se spusti za niži grm. Pošto je Jaynes nestao iza drugog ugla stražnjeg dijela kolibe, Johnny potrči za njim i oprezno proviri iza ugla. Jaynes zastane na tri metra udaljenosti od Johnnyja i prisloni uho na pukotinu između dviju greda. Tek je sada Johnny shvatio da se u kolibi vodi neki razgovor. Jaynesa je očito uveliko zanimao taj razgovor,

premda je, čini se, morao stražariti iza kolibe.

Johnny se prišulja pod prozor na stražnjoj strani kolibe, koji je očito pripadao spavaćoj sobi Queen Bee. Ono što je naumio poduzeti, praktično pod nosom stražara, bilo je vrlo lukavo, ali i opasno. No on je osjećao da se mora izložiti toj opasnosti.

Johnny pritisne oba dlana o prozorsko staklo i pokuša ga gurnuti nagore. Prozor se isprva opirao, no zatim se škripavo pokrene i otvori za pola metra.

Gipkim skokom, kakav je bio svojstven samo tom malom i žilavom čovjeku, Johnny proleti kroz otvor prozora, dočeka se na noge, naglo se okrene i spusti prozor uz prigušeni udarac. Johnny odmah čučne pod prozor i začuje Jaynesa kako je vani pritrčao prozoru. Razbojnik je očito nešto čuo, ali to nije mogao valjano protumačiti.

Johnny pričekao još nekoliko trenutaka jedva dišući, zatim njegovu pažnju privuku glasovi što ih je jedva čuo.

— Nećeš više biti tako sjajna govornica kad se moja omča stisne oko tvog ljupkog vratića! — začuje otrovni glas Queen Bee.

Blagi smijeh što je uslijedio samo potvrdi njegove slutnje: u susjednoj se prostoriji nalazila Kate.

— Ali, draga moja — blago uzvratiti Kate — time mi nećete moći utjerati strah u kosti. To bi dovelo do toga da sami završite na užetu, umjesto da odsjedite nekoliko godina u zatvoru.

— Pih... neće se dogoditi ni jedno, ni drugo! — sigurno će razbojnica. Tek će poslije nekoliko mjeseci pronaći tvoje izbjeljele kosti, a onda ćemo mi biti daleko odavde!

— Nadam se da niste toliko ludi da umišljate kako sam ovamo sti-

gla bez zaštite? – zapita Kate.

– Pa gdje je tvoja zaštita? – po-
drugljivo će druga žena. – Dick
Berry ti nije pružio priliku da za
sobom ostaviš trag. A kad si čula da
je Cigarette-Johnny u našim ruka-
ma, nisi više mislila ni na što drugo.
Oh, točno znamo kako si se preko
ušiju zaljubila u onog patuljka!

Cigarette-Johnny je bez daha iš-
čekivao odgovor Kate Bromley. Ka-
te se nasmije, kao da se doista do-
bro zabavljala.

– Imate izvrsnu maštu! Cigaret-
te-Johnny je moj suradnik, i ništa
više? A za zaštitu sam se pobrinula
prije nego što sam naišla na onog
Berryja!

Sada se nasmiju i drugi. Bee Ni-
xon i neki čovjek... Dick Berry, Joh-
nny ga odmah prepozna. Nije shva-
tio što su kazali, jer mu se srce
zgrčilo od bola. Još su mu u ušima
odzvanjale njene riječi: »... moj su-
radnik, i ništa više!« Uzalud je po-
kušavao uvjeriti samoga sebe kako
ništa drugo nije ni očekivao.

Bee Nixon nastavi:

– Zapjevat ćeš drugačiju pjesmu
kad ujutro ugledaš svojega patuljka
kako se njiše na grani!

– Nije on patuljak, visok je goto-
vo poput mene – mirno će Kate, na
Johnnyjevo oduševljenje. – Mislim
da je isuviše mudar a da bi vam
upao u šake. Ako ga doista imate,
pokažite ga!

– Već ćemo ti ga pokazati! –
gnjevno je blefirala razbojnica, dok
se Johnny u sebi cerio. – Međutim,
budući da nam želiš prodati ono što
uopće nemaš, još ćemo danas rije-
šiti tvoj slučaj.

Kate joj odgovori gotovo prijaz-
no:

– I treba da to uradite! Sutra
vam se ionako više neće pružiti
zgoda. Znate, niste baš radili bez
greške, kako to zamišljate.

– Nismo li? A gdje smo uprska-
li? – rugala joj se druga žena.

Pogriješili ste time što ste pis-
ma svom suprugu slali na ruke
Freda Offuta – blago će joj Ka-
te. – Kad smo pretražili Offu-
tov ured, pronašli smo pismo
što se ga predali u Coyote
Springsu. Brzjavila sam svom
uredu i pobrinula se za to da se
u Coyote Springsu stacionira
dobra potjera i pripazi na vaša
prednja vrata. A druga je potje-
ra pošla mojim tragom, tragom
posebno obrađenih potkova
mojega konja. Kritične točke
označila sam zrcima bijeloga
graha. Dakako, vaš Dick Berry
nije bio dovoljno lukav.

– Lažeš! – krikne Bee Nixon.
– Oduvijek si blefirala, no pro-
zrela sam tvoje varke! Nisi do-
bila Jacka Bromneyja, a nećeš
dobiti ni onog švrću. Smaknut
ću te odmah sada!

U dva skoka se Cigarette-
Johnny nade potkraj vrata i
htjede ih gurnuti.

* * *

Johnny zastane, jer je začuo
topot kopita, a i neke glasove
što su dozivali Bee Nixon. Začu-
je razbojнике kako trče k vrati-
ma kolibe i dovikuju.

– »Morgani« su nestali! –
prigušenim glasom objavi je-
dan razbojnik.

Iz razbojničina se grla otme
bujica kletvi.

– Da ih dotjeramo natrag?
– zapita razbojnik, budući da
je Bee Nixon zašutjela kako bi
došla do daha.

– Osedlajte najbolje konje i
pričekajte! – prasne Queen
Bee. – Dick – obrati se svom
najmilijem drugu – ostali neka
također osedlaju konje i poku-

pe svoje stvarčice! Odlazimo u novo skrovište, čim ovdje završim jedan mali posao.

— Dobro, Bee — složi se Berry. Reče to gotovo s olakšanjem.

Tek što je za sobom zatvorio vrata, Johnny pritisne kvaku drugih vrata, otvori ih i skoči u sobu za dnevni boravak. Poput mačke gipko se dočeka na noge i htjede se drugim skokom baciti na razbojnicu, spreman da je čak i zadavi ako bi povikala u pomoć.

No Bee Nixon nije ni namjeravala kriknuti, naglo se okrene i u međuvremenu osloni svoj ukrašeni revolver o bok te zapuca poput iskushnog revolveraša. Johnny gotovo vodoravno poleti zrakom i spasi se od tanadi. Zatim joj uhvati ruku s revolverom i savije je unatrag. No ubrzo se pokaže da je razbojnica gotovo podjednako snažna kao i on. Ispali tri hica, a tanad završi u debelom sagu. Johnny uvidi da ovdje više neće pomoći nikakva blaga sila. Svom je snagom udari pod donju vilicu, i ona se sruši kao pokošena.

Tek sada Johnnyjeve oči potraže Kate. Sjedila je na stolcu, noge su joj bile vezane o noge stolca, a također i ruke. Bila je blijeda kao smrt, no ipak mu se nasmiješi ohrabrujućim smiješkom.

Johnny prereže uže kojim su joj bile vezane ruke. Klekne ispred nje i počne rezati spona na njezinim nogama, no uto se otvore vrata kolibe i Jaynesovo grubo lice proviri unutra. Na prizor što ga je ugledao pred sobom, razbojnik trenutačno izgubi prisutnost duha.

Cigarette-Johnny nipošto nije bio trom, odmah iskoristi svoju

prednost. Povuče oružje i ispali hitac ispod lijeve ruke u Jaynesa. Tane mu okrzne sljepoočnicu, a razbojnik zatetura natraške. Posljednjim rezom Johnny oslobodi Kate, podigne je na noge i poviče:

— Za mnomo!

Oboje pojure u spavaću sobu. Johnny podigne prozor i iskoči van. Pruži Kate ruku da bi joj pomogao, i u tom trenutku začuje razbojnike kako se približavaju iz obora i zgrade za momke.

— Samo naprijed! — Johnny povuče Kate za ruku.

Jedva su prevalili pedesetak koraka kad su ih opazili. Tanad počne zujati oko njih poput osa. Johnny osjeti žestoki udarac u desnu nogu, ali stisne zube da bi mogao održati korak s dobro treniranom djevojkom. Posve iscrpljeni stignu do konja. Johnny prereže oglav kobile predvodnice, a Kate se vine na Englea prepustivši Johnnyju njegova Oregon Lada.

— Momci se moraju okrenuti da bi stigli do svojih konja — reče Johnny teško dišući. — Zato ćemo imati dovoljno vremena da otjeramo »morgane« na put preko prijelaza, a zatim ćemo ih jednostavno potjerati pred sobom.

— Nije to tako važno — uzvratila Kate. — Možemo li stići do puta za Coyote Springs a da nam ne presijeku put?

Johnny nije htio ostaviti na cjedilu preostale »morgane«.

— Moglo bi nam to poći za rukom, ali...

— Onda pojaši naprijed! — zapovijedi mu Kate. — Tamo nas čekaju prijatelji, ja ću s tom družinom za čas obračunati.

Johnny je poslušao bez ikakva protivljenja. Osjećao je kako mu se čizma polagano puni krvlju, a ni njegov prazni želudac nije pridonosio njegovoj snazi.

Kad su se zaustavili na visini prijelaza, pojavi se gotovo pun mjesec. Sve je bilo osvjetljeno gotovo kao danju.

— Sada jasno vidiš kolski put — umorno objasni Johnny. — No ranč »Cooper« moraš izbje-gavati, tamo imaju suučesnika.

Johnnyju se odjednom zavrti u glavi. Ujahali su u zavoj oko strmog brežuljka koji se već jednom pretvorio u Johnnyjevu zlu kob. Zatim odjednom sve oko njega zavlada mrak, i on se sruši iz sedla poput vreće brašna.

XII

U svitanje, Johnny se probudi. S mukom ustane i pogleda oko sebe. Kako je uopće dospio u taj guštik s patuljastim hrastovima? Odšepesa uzbrdo u potrazi za kakvim proplankom s kojega bi mogao nešto vidjeti. Pri tome se osloni u patuljasti hrast i sasvim rastreseno plogleda njegov kvrgavi korijen.

Hej, pa taj mi je korijen ipak poznat! — pomisli Johnny. Klekne na zdravo koljeno i počne kopati, sve dok mu se u rukama nije našao paketić u uljanom papiru. I sada mu se vrati pamćenje.

Pregleda svoju nogu i ustanovi da je povijena. Zacijelo je to uradila Kate, zatim ga je zavela u guštaru i odjahala u Coyote Springs. Oregon Lada je zasigurno negdje ostavila. Hramajući, Johnny opet side niz obronak.

Odjednom začuje topot kopita i glasove. Odjekne neki po-drugljiv smijeh.

Smijeh Bee Nixon! Croft je doveo pomoć iz Coyote Spring-sa ili ranča »Cooper«, pomisli Johnny, a Kate je zasigurno opet njihova zatočenica! Grom i pakao, nipošto me ne smiju ponovno uhvatiti na tom prokletom brežuljku, već zbog toga što moram opet spasiti Kate.

Zatim začuje glas Kate Bromley.

— Ostavila sam ga ovdje, tik pokraj puta. Nije mogao daleko stići, slab je.

— Vjerojatno ćemo ga pronaći tek kad se posve razdani, gospodo Bromley — odgovori muški glas i Johnny prepozna Jacka Fentona.

Johnny izide.

— Zar mene tražite, ljudi?

— Oh, Johnny! — poviče Kate sva sretna. — Zašto mi se nisi prije javio?

— Morao sam pronaći onih pedeset tisuća dolara što pripadaju Dot Fenton, a ja sam ih oduzeo Nixonu. Učinilo mi se da čujem smijeh Bee Nixon, što je s njima?

— Svi su zarobljeni — objasni mu Kate. — Jedna je potjera uhvatila Buba Romneya koji je odmah razvezao jezik. Zatim je potjera u Coyote Springsu uhvatila nekog Crofta. Na tu sam potjeru naišla putem ovamo. Stigli smo na prijelaz prije razbojnika. Tada su htjeli pobjeći preko drugog prijelaza, no tu su naišli na potjeru Jacka Fentona. Eto, predali su se ne ispalivši ni hica.

— Grom i pakao! Eto, vidi se što može postići dobar razum, a ja sam pravio samo greške.

– Ali, Johnny, spasio si mi život. Ne znam kako ću ti zahvaliti... – sjetno će Kate.

– Oh, nije to nimalo važno! – skromno će Johnny, ni ne opazivši onaj drugi smisao vlastite izjave. Zbog toga ga smijeh Kate Bromley iskreno iznenađi.

Jack Fenton ispruži ruku.

– Cigarette-Johnny, u mojim ste očima najveći čovjek što sam ga ikada upoznao. Ponosim se vama. Oboje ste sjajan par!

Johnny prihvati pruženu ruku. Možda je prvi puta u životu zaboravio svoj niski rast što mu je zadavalo velikih jada. U očima Kate Bromley sada zaiskri nešto što dosad nije zapazio.

Kad su nekoliko dana kasnije ujahali u dvorište ranča »Cross F.«, Jack Fenton odmah požuri u kuću k svojoj ženi. Johnny i Kate pobrinu se za konje, a zatim će joj Johnny plaho:

– Pitam se, Kate, hoćeš li i dalje biti agentica... pošto si pohvatala ljude koji su skrivali smrt tvojeg supruga?

– Neću, Johnny! – odgovori Kate. – Sada mi nešto drugo pada na um. Dakako, i moj se muž može prihvatiti toga posla ako će ga radovati.

– Tvoj... tvoj muž!? – promuća iznenađeno, ali i žalosno. – Zar... zar ćeš se opet udati? Nisam to mogao zamisliti...

– Nisi? – zapita ga Kate. – Zar me tako malo voliš da me nećeš oženiti, Johnny?

K R A J

U PRIPREMI:

Dan Roberts:
STARI NEPRIJATELJI

F

»fokus« piše o onomu što želite znati

FOKUS